ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ARISTÆNETI EPISTOLÆ GRÆCÆ.

Cum Latina interpretatione & notis.

Altera editio emendatior & auctior.

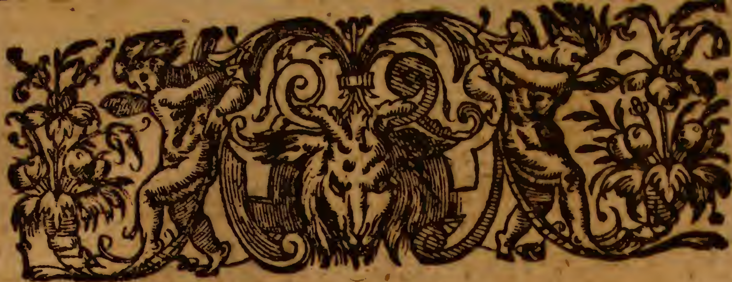

PARISIIS,

Apud MARCVM ORRY, via Iacobæa, ſub inſigni Leonis ſalientis.

M. VI. C.

Cum Priuilegio Regis.

IACOBO BONGARSIO AMICISS. S.

RISTÆNETVM mitto ad te tandem, vt liberem fidem dudum obligatam tibi, qui mihi edēdi auctor præcipuus. Itaque tuum est tueri & scribtorem & editorem. Caussabuntur multa multi sequius, quîs hoc vnum respondere habeo, Si male locata opera est in emendando & illustrando amatorio centunculo, ne ipsi male locent in legendo. Pleraque hæc meditata, scribta mihi in mediis armis, dum Ro-

tomagus obſidetur à Chriſtianiſ-ſimo Principe, noſque in eius comitatu obuij Parmenſis Ducis infeſtis copijs. Quod alij temporis poſt arma aleæ, ſomno; hoc ego dedi tum huic curæ, ne quis horas meliores melioribus ſtudijs dãdas queratur. Et tamen in hoc ipſo ſcribtore multa abſtruſa antiquitati illuſtrandæ, quæ eruiſſe me non nollem aliquot ſeriarum horarum iactura. De omnibus iudicium tuum eſto, & habeto hoc indicium leue amoris non leuis. Scribſi Lutetiæ Pariſiorum, prid. Idus Nouemb. M. D. LXXXXV.

SAMBVCI EPISTOLA EX EDITIONE PLANTINIANA ANNI M. D. LXVI.

GENEROSO D. PHILIPPO Seniori, libero Baroni in Winneberg, & Beihelstein, Præsidi Senatus Aulici Cæs. Maiest. Ioan. Sambucus S.

ARistæneti cùm alij meminerunt, tùm in voce γῆρα Stephanus. Sed quia plures fuisse video, cuius ista sit ἐπιστολῶν συλλογὴ, pronunciare non ausim: operam certe memoria dignam his colligendis quicunque ille nauauit, quòd & prudẽtes sint, & argutiam cum lepore salibúsq. congruis, & ab

oratorum quoque μηγέταις ἐνθυμήματα non aliena habeant. Verba pura, quædam etiam poëtico more coniuncta, factaq; varietatem cumulant, atque exornant. Taceo multa prouerbiorum more adspersa, exempla, similitudines inditas commodè, vt progymnasmatis oratoriis non parum subsidij libellum hunc allaturum minimè dubitem. Deest quiddam vltimæ epistolæ, quod quidem restitui ex nulla, quod sciam, Europæ bibliotheca poterit: cuius in iacturæ desiderio vt lector esset minore, substitui velut ἀντιβαλλόμενόν τι epigrammatia Græca veterum, quæ hactenus lucem non viderunt. Istud quidquid est, Generose Baro, tibi voueo, dicóque: non quòd huius generis tu argumentis ista ætate, atque dignitate opus habeas:

ſed quia omnis generis, & impri-mis vetuſtioribus ſcriptoribus ve-hementer delectere. Etſi enim eo ſis loco, ea in ſpecula conſtitutus, vn-de conſilia aulica Cæſareæ Maje-ſtatis tu Præſes moderari ſoleas, omnéſque iudicium mirentur, hu-manitatem amplectantur: tamen non minor ex literis commendatio tot virtutibus acceſsit, noménque eruditio, & hiſtoriarum memoria in omnium amore, atque ore po-ſuit. Atque in tuis ego laudibus, Baro, proxilius verſarer, qui in illis ſemper vixiſti, niſi omne illæ præconium ſuperarent, atque hoc leuidenſe munus niſi indicium, & obſeruantiæ ſpecimen, maiorúm-que vigiliarum eſſe vellem. Neque enim mihi ſoli, aut tineis, aut vt per cancellos tantùm ſpectetur, hu-

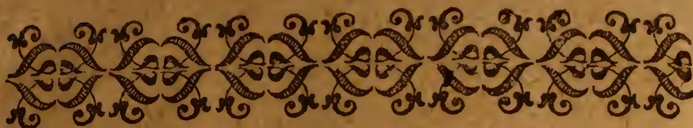
iusmodi veterum thesauros molestè satis, ac sumptuosè, sed in omnium vsum, præsertim tui similium, comparaui. Vale, méque amare pergito. Viennæ III. Idus Quinctileis. M. D. LXV.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ARISTÆNETI
EPISTOLÆ.

Cum Latina interpretatione.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ
ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΣ ΦΙΛΟΚΑΛΩ.

ΛΑΙΔΑ τὴν ἐμὴν ἐρωμένην εὖ μὲν ἐδημιούργησεν ἡ φύσις· κάλλιστα δὲ πάντων ἐκόσμησεν Ἀφροδίτη, καὶ τῶν χαρίτων συνηρίθμησε τῷ χορῷ. ὁ δὲ χρυσοῦς ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ποθουμένην εὐστόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. ὦ φύσεως τὸ κάλλιστον φιλοτέχνημα, ὦ γυναικῶν εὔκλεια, καὶ διὰ πάντων ἔμψυχος τῆς Ἀφροδίτης εἰκών. ἐκείνη γάρ, ἵνα κάλλος ἀφροδίσιον εἰς δύναμιν διαχαράξω τοῖς λόγοις, λευκὴ μὲν ἐπιμὶξ καὶ ὑπέρυθροι παρειαὶ καὶ ταύτῃ τὸ φαιδρὸν ἐκμιμοῦνται τῶν ῥόδων· χείλη δὲ λεπτὰ καὶ ἠρέμα * διῃρημένα, καὶ τῶν παρειῶν ἐρυθρότερα. ὀφρύς τε μέλαινα, τὸ μέλαν ἄκρατον· τὸ δὲ μεσόφρυον ἐμμέτρως τὰς ὀφρῦς διορίζει· ῥὶς εὐθεῖα, καὶ παρισουμένη τῇ λεπτότητι τῶν χειλῶν· ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε καὶ διαυγεῖς, καὶ καθαρῷ

* διηρμένα.

APISTÆNETI EPISTOLARVM LIBER PRIMVS.

ARISTÆNETVS PHILOCALO. I.

AMICAM *meam Laïdem bene creauit natura; ſed optime omnium ornauit Venus, & accenſuit Gratiarum choro. At Cupido aureus edocuit iaculari telis oculorum felicibus. O naturæ eximium operæpretium: ô mulierum decus: ô viuam per omnia Veneris imaginem! Nam illi, vt Veneriam formam, quantum pote, verbis depingam, mixtæ candore ac rubore genæ natiuum roſarum ſplendorem referunt: ſubtiles labiæ, tenuique interſtitio diſtinctæ, & rubicundiores genis: ſupercilia nigra puriſſima nigredine, diſparataq. inter ſe æquabili meditullio: naſus rectus & adæquatus tenuitati labiorũ: oculi magni, lucidi, puro*

φωτὶ διαλάμποντες. τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν, αἱ κόραι μελάντατοι· καὶ τὸ κύκλῳ λευκὸν, αἴγλῃ λευκότατον· καὶ ἑκάτερον ὑπερβολῇ πρὸς τὸ ἕτερον ἐπιδείκνυται· καὶ τὸ λίαν ἀνόμοιον, εὐδοκιμεῖ παρακείμενον· ἔνθα δὴ τὰς χάριτας ἐγκαθιδρυμένας πάρεστι προσκυνεῖν. ἡ δὲ κόμη φυσικῶς ἀνελισμένη * ὑακίνθῳ ἄνθει καθ' Ὅμηρον ἐμφερής· καὶ ταύτην αἱ χεῖρες τημελοῦσι τῆς Ἀφροδίτης· τράχηλος λευκός τε καὶ σύμμετρος τῷ προσώπῳ· κἂν ἀκόσμητος ᾖ, δι' ἁβρότητα τεθάῤῥηκεν ἑαυτῷ. περίκειται μέντοι λιθοκόλλητον περιδέῤῥαιον, ἐν ᾧ τοὔνομα γέγραπται τῆς καλῆς. γράμματα δ' ἐστὶ τῶν λιθιδίων ἡ θέσις. ἔστι δὲ εὐμήκης ἡλικία· σχῆμα καλόν τε καὶ περίμετρον, καὶ τῷ τύπῳ συνδιατιθέμενον τῶν μελῶν. ἐνδεδυμένη μὲν, εὐπροσωποτάτη· ἐκδῦσα δὲ, ὅλη πρόσωπον φαίνεται. βάδισμα τεταγμένον, βραχὺ δὲ, ὥσπερ κυπάριττος ἢ φοῖνιξ, σειόμενον ἡσυχῇ· ἐπεὶ φύσει τὸ κάλλος ἐστὶν ὑπερήφανον. ἀλλ' ἐκείνους μὲν, οἷα φυτά, κινεῖ ζεφύρου πνοή· αὐτὴν δέ πως ὑποσαλεύουσι τῶν ἐρώτων αἱ αὖραι. ταύτην ἑαυτοῖς ὡς οἷόν τε ἦν, οἱ κορυφαῖοι γεγράφασι τῶν ζωγράφων. ἡνίκα οὕτω δέοι γράφειν Ἑλένην ἢ χάριτας, ἢ καὶ

* ὑακινθίνῳ.

splendentes lumine: quod in ijs nigrum, pupulæ nigerrimæ; quod circum album, candidissimum; alterumque comparatione alterius elucet, & disparia valde gratiam sumunt ab ipsa vicinia. Gratias ibi insidentes adorare promptum. At coma natiua crispitudine similis, vt Homerus ait, hyacinthino flori: & hanc manus Veneris discriminauêre: ceruix alba, & faciei æquabilis; &, inornata licet, satis teneris suis deliciis ferox: sed eam monile è gemmis cingit, inscriptum formosæ nomen ferens; cui gemmarum ordo pro literis. Statura procera; vestis elegans, conueniensq. & membrorum adæquata compagini: vestem induitur, formosa; exuitur, tota forma est. Incessus compositus, sed breuis, cupreßi aut palmæ in modum agitatæ modico flamine: nam naturâ forma superbior esse amat. Sed illas, plantas quippe, aura Zephyri motat; hanc leues quodammodo subleuant auræ Cupidinum. Pinxere ipsam sibi quam potuere optime pictorum eximij: tum, si quando ipsis Helena, Gratiæve, aut ipsa

αὐτὴν γε τὴν ἄρχουσαν τῶν χαρίτων, δι' ἧς ὑπερφυὲς περίαδημα κάλλους ἀφροδίτης, ἀνασκοποῦσι τὴν εἰκόνα Λαΐδος, κἀντεῦθεν ἀποτυποῦνται θεοπρεπῶς τὸ φιλοτεχνούμενον εἶδος. μικροῦ με παρῆλθεν εἰπεῖν, ὡς κυδωνιῶντες οἱ μαστοὶ τὴν ἀμπεχόνην ἐξωθοῦσι βιαίως. οὕτω μέντοι σύμμετρα καὶ τρυφερὰ τῆς Λαΐδος τὰ μέλη, ὡς ὑπερφυῶς αὐτῆς λογίζεσθαι τὰ ὀστᾶ τῷ περικτυπουμένῳ δοκεῖν. τοιγαροῦν, ταῦτα μικροῦ γε ὁμοίως δι' ἁπαλότητα συναπομαλάττεται τῇ σαρκὶ, καὶ ταῖς ἐρωτικαῖς ἀγκάλαις ὑπείκει. ἡνίκα δὲ φθέγγεται, βαβαὶ, ὅσαι τῆς ὁμιλίας αὐτῆς αἱ σειρῆνες· ὅσον ἡ γλῶττα στωμύλη θρος. τῶν χαρίτων πάντων ἡ Λαῒς τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο, καὶ μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν. οὕτως οὖν τὴν ἐμὴν ὡραΐζομένην καὶ τρυφῶσαν ὑπὸ πλούτου τῆς εὐπρεπείας, οὐδ' ἂν ὁ μῶμος ἐν ἐλαχίστῳ * μιμήσαιτο. ἀλλὰ πόθεν ἄρα με τοιαύτης ἠξίωσεν Ἀφροδίτη; περὶ κάλλους οὐκ ἠγωνίσατο παρ' ἐμοί. Ἥρας, Ἀθηνᾶς, οὐκ ἔκρινα τὴν θεὸν εὐπρεπεστέραν ὑπάρχειν. ψῆφον αὐτῇ δίκης οὐκ ἀπέδωκα μῆλον. καὶ ἁπλῶς μοι ταύτην πεφιλοτίμηται τὴν Ἑλένην. ὦ πότνια Ἀφροδίτη. τί σοι τῆς Λαΐδος ἕνεκα θύσω; ἢν οἱ

* μωμήσαιτο.

Gratiarum præses effingenda, velut ad eximium pulchritudinis exemplar respiciunt ad imaginem Laidis, atq; inde formam, quam accurate fingendam sibi proposuere, diuine exprimunt. Pęne excidit referre quanto lu-ctamine strophiū impellant sororiātes papillæ. Ceterū tam concinna, tam delicata Laidi membra, vt preßius adtrectans dicas lenta & ductilia ossa. nam ea fere vna cum carne impressos digitos recipiunt tenerrima, ceduntque amplexis amatorum vlnis. At quum loquitur, quantæ, ô dij, sermonis eius dulcedines. quam facunda lingua. Gratiarum omnium zonam præcincta Lais dulcißime pellacem risum fundit. Ad hunc modum florentem, opibusque formæ superbam meam ne minimum quidem mordere habet Momus. Sed quî me tali amica dignata est Venus? non certauit de forma me iudice: non eam Iunoni ac Mineruæ censui præcellere: non addixi malum litis calculum. & ecce vltro largitur mihi hanc Helenam. O veneranda Venus, quæ tibi sacra faciam pro Laide? quam

1 προσβλ. [1] προσβλέποντες ἀποθαυμάζουσιν ὧδε σὺν θαύμασι προσευχόμενοι τοῖς θεοῖς· Ἀπίτω φθόνος τοῦ κάλλους· ἀπίτω βασκανία τῆς χάριτος. 2 πάρεστιν εὐπρεπείας. τοσοῦτον αὐτῇ [2] πρόσεστιν εὐπρέπεια, ὡς τῶν προσιόντων ἀγλαΐζειν τὰς κόρας τὴν Λαΐδα· καὶ γέροντες εὖ μάλα πρεσβῦται θαυμάζουσιν, ὡς οἱ 3 ὁμήρῳ. παρ' [3] Ὁμήρου δημογέροντες τὴν Ἑλένην· ἢ εἴθε, φασὶν, ἢ ταύτην εὐτυχήσαμεν ἡβῶντες, ἢ νῦν ἠρξάμεθα τῆς ἡλικίας. Οὐ νέμεσις τὸ γύναιον τοῦτ' εἶναι διὰ στόματος τῇ Ἑλλάδι· ἔνθα κωφοὶ διανεύουσιν ἀλλήλοις τῆς Λαΐδος τὸ κάλλος. Οὐκ ἔχω ὅτι λέγω, οὐδὲ ὅπως παύσωμαι· λήξω δ' ὅμως ἓν μέγιστον ἐπευχόμενος τοῖς γραφεῦσι τῆς Λαΐδος τὴν χάριν, ἧς δι' ἔρωτα πολλὴν, οἶδα καὶ νῦν τὸ προσφιλὲς ὄνομα πολλάκις εἰπών.

4 νεανίσκον ἐφαμίλλως.

ΠΑΡΘΕΝΟΙ [4] ΝΕΑΝΙΣΚΩ ΕΦΑΜΙΛΛΩ ΠΟΘΟΥΣΑΙ.

Ἑσπέρας τῇ προτεραίᾳ μελῳδοῦντί μοι κατά τινα στενωπὸν, δύο κόραι προσῆλθον (φρ.) ἀναβλέπουσαι χάριν ἔρωτος μειδιῶσαι καὶ [5] μόναι γε τῷ ἀριθμῷ λειπόμεναι τῶν χαρίτων· κἀμὲ διηρώτων αἱ μείρακες ἁμιλλώμεναι πρὸς ἀλλή-

5 μόνῳ.

mirati quicunque videre, deprecantur his verbis deos; absit inuidia formæ; facessat gratiis fascinum. Tanta est elegantia Laïdis, vt accedentium pupulas faciat cladiores. Quin & eam decrepiti senes mirantur, sicuti Helenam Homerici de populo senes; &, ô vtinam, inquiũt, aut hanc in ætate habuissemus, aut rediret nobis melior ætas. Non indignum esse in ore toti Græciæ mulierem, quum & muti nutu monstrent inuicem formam Laïdis. Non est quod dicam, neque est quî desinam: desinam tamẽ, vnum hoc maximum optans, adesse his scriptis gratiam Laïdis, cuius præ amore magno sensi me iterasse cupitum nomen sæpius.

VIRGINES DVÆ ADOlescentem vnum certatim amantes. II.

C*Antantẽ me in angiportu superiori vespera duæ virgines accessere amatoriè respicientes, ridentesq. & solo numero cedentes Gratijs: méq. rogauerunt certantes inter*

λας ἀδόλως, καὶ ἦθος οὐ πεπλασμένον ἐμφαίνου-
σαι. ἐπειδὴ μὲν τεσσάρων καλά, τὰ δεινὰ τῶν
ἐρώτων ἡμῖν ἐμβέβληκας βέλη, λέγε πρὸς τῆς
σῆς εὐμοιρίας, ἧς ἐρωτικῶς πρὸς τοῖς ὠσὶ καὶ
τὴν ψυχὴν ἐμπέπληκας ἑκατέρας ἀμφοτέ-
1 ἕνεκα. ρων ἡμῶν, τίνος [1] ἕνεκε μελῳδεῖς; ἑκατέρα γὰρ
ἑαυτὴν ἐρᾶσθαι φησί. καὶ ζηλοτυποῦμεν ἤδη,
καὶ διὰ σὲ φιλονείκως καὶ μέχρι τειχῶν συμπλε-
κόμεθα πολλάκις ἀλλήλαις. ἀμφότεραι μὲν ὁ-
μοίως, εἶπον, καλαί. πλὴν οὐδετέραν ποθῶ. ἄ-
πιτε οὖν ὦ νεάνιδες· ἀπόθεσθε τὴν ἔριν, παύ-
σασθε ζυγομαχίας. ἄλλης ἐρῶ, πρὸς αὐτὴν
βαδίζομαι. κόρη, φασὶν, ἐκ γειτόνων οὐκ ἔστιν
ἐνταῦθα καλή. καὶ φῂς ἄλλης ἐρᾶν; ψευδῆ προ-
2 ὄμνυ. φανῶς. [2] ὄμοι ὡς ἡμῶν οὐδετέραν ποθεῖς. προ-
σεγγίσασα τὴν ικάδτα βοᾷ· ὡς εἰ μὴ θέλω, πρὸς
ἀνάγκης ἐπάγετέ μοι τὸν ὅρκον· μόλις, ἔφησαν,
κατέβημεν καιρὸν εὔκαιρον εὑροῦσαι, λαβοῦσαι καὶ
πείσασαι διαπαίζων ἡμᾶς; οὐκ ἀφετέος εἶ,
οὐδὲ καταβάλῃς ἡμᾶς ἀπ' ἐλπίδος μεγάλης· καὶ
ἅμα λέγουσαι προσεῖλκον. ἐγὼ δέ πως ἡδέως
ἠναγκαζόμην. μέχρι μὲν οὖν δεῦρο τοῦ λόγου,
3 προσὸν. καλῶς ἂν ἔχοι καὶ [3] προσσοντίνασιν. τὸ δ' ἐν-
τεῦθεν ἐν κεφαλαίῳ τοῦτον λεκτέον· ὡς οὐδε-

se serio, nec composito vultu ad fallaciam; Quando tu bellas cantiones occentans grauibus nos fixisti sagittis Cupidinum, ecfare, testamur tuam dulcisonam concordiam, quæ nostram vtriusq. animam simul cum auribus amore perfudit, cuiusnam gratia modularis? nam vtraque amari se dicit; & iam æmulo liuore accendimur, sæpiusq. propter te vsq. ad comarum laniatus processere nostra certamina. Certe ambæ formosæ estis, inquam; ceterum neutrã ego amo: facessite ergo hinc, iuuenculę; ponite iras, pausamq. facite certaminis. aliã amo, ad eã viso. Nõ est, aiũt, pulchra virgo hic viciniæ; & aliã amare te dicis? manifesti teneris mẽdacij. iura te neutrã è nobis diligere. Adrisi tum exclamans: scilicet vos inuitũ iureiurando estis adacturæ. Vix, inquiunt, occasionẽ cõmodùm nactę descẽdimus, ac te prehẽdimus, & tu nos præsens pręsentes habebis ludibrio? nõ te amittimus; neq. nos tanta spe frustraberis. simul dicto trahebãt; at ego patiebar quodãmodo vim dulcissimã. Et huc vsq. dixi satis, quodq. fas audire cuiuis. Quod superest, dicã compẽdio; neutrã

μίαι λελύπηκα, θάλαμον αὐτοσχέδιον εὑρὼν ἀρκοῦντα τῇ χρείᾳ.

[1] ΓΗΡΑ ΚΑΙ ΝΕΟΣ ΥΠΟ δένδρῳ συνευωχηθήτην [2] ἀλλήλαις.

1 ἐταῖραι. 2 ἀλλήλοις.

ΦΙΛΟΠΛΑΤΑΝΟΣ ἈΝΘΟΚΟΜΗ.

ΤΗ Λειμώνῃ χαρίεντος ἐν ἐρωτικῷ συνεσίαμεν παραδείσῳ, καὶ μάλα πρέποντι τῷ κάλλει τῆς ἐρωμένης. ἔνθα πλάτανος μὲν ἀμφιλαφής τε καὶ σύσκιος· πνεῦμα δὲ μέτριον, ἔτι πόα μαλθακὴ, ὥρᾳ θέρους ἐπανθεῖν εἰωθυῖα. ἐπὶ δὲ πεδίον κατεκλίθημεν· οἷ τῶν πολυτελεστάτων δαπέδων δενδρῖται πολλὰ τῆς ὀπώρας πλησίον, ὄχναι καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι. φαίη τις ἂν καθομηρίζων, τὴν ὀπωρινὴν αὐτόθι νυμφῶνα τὸ χωρίον. ἦν μὲν οὖν ταῦτα καὶ ἕτερα δένδρα πλησίον· εὐανθῆ μὲν τοὺς ὅρπηκας, πάμφορα δὲ τὸν καρπόν. ὡς ἂν εὐωδέστατον περιέχοι τὸν ἐπιόσμιον τόπον. ἐκ τούτων ἐκδρεψάμενος φύλλον, ὑπεμάλαττον τοῖς δακτύλοις· εἶτα τῇ ῥινὶ προσάγων, γλυκυτέρας ἐπὶ πλεῖστον εἰσέπνεον εὐοσμίας. ἄμπελοι δὲ παμμήκεις σφόδρα γε ὑψηλαὶ περιελίττονται κυπαρίττοις· ὡς ἂν ἀνακλαί

φρ.

ego offendi, tumultuarium stratum nactus, ac sufficiens præsenti negotio.

Meretrix & adolescens sub arbore fruuntur mutuis delicijs. III.

PHILOPLATANVS ANTHOCOMÆ.

IVcunde vna fuimus cum Limona amatorio in horto, qui formæ amatæ conueniens quam maxime. Nam ibi platanus densa ramis, opaca vmbra; aura modica, herba mollis, & tempestate æstiua florere docta. Consedimus humi, qua ditissimus campus arboresq. iuxta crebræ frugiferæ,

Punicaque & pirus, & fructu gratissima malus;

Dicat quis Homericũ versum referens autumnalibus Nymphis sacrum locũ. Sed his alijsq. iuxta arboribus florẽtes rami, fructus vberes, suauissimo odore permulcent amœnũ locum. Decerptum ego foliũ commalaxaui digitis; tum admoui naribus; id mihi odorem spirauit longe dulcissimũ. Iuxta pampini patulæ altæq. admodũ cupressos amplexæ nostra diu tenuere in flexu colla, dũ circulatim

ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θέαν τῶν κύκλῳ συνῃωρημένων βοτρύων· ὧν οἱ μὲν ὀργῶσιν· οἱ δὲ περκάζουσιν· οἱ δὲ ὄμφακες· οἱ δὲ οἰνάνθαι δοκοῦσιν. ἐπὶ τούτω τοὺς πεπληθέντας, ὁ μὲν ἀνερρίχατο. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς γῆς ἀρθείς, ἱκανῶς ἄκρᾳ μὲν τῇ λαιᾷ σφοδρῶς εἴχετο τοῦ φυτοῦ, βεβηκὼς ἐπὶ τῶν κλάδων· τῇ δεξιᾷ δὲ παρετρύγα· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ δένδρου χεῖρα ὤρεγε τῷ γεωργῷ, ὥσπερ γεγηρακότι. ἡ δὲ πηγὴ χαριεστάτη ὑπὸ τῇ πλατάνῳ ῥεῖ ὕδατος εὖ μάλα [1] ψυχινοῦ, ὥστε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι, καὶ διαφανοῦς τοσοῦτον, ὥστε συνεπινηχομένων καὶ διαυγὲς ὑδάτιον διαπλεκομένων ἐπαφροδίτως [2] ἀλλήλας, ἅπαν ἡμῖν φανερῶς ἀποκαταφαίνεσθαι μέχρις. ὅμως οὖν οἶδα πολλάκις τὴν αἴσθησιν πλανηθείς, πρὸς ὁμοιότητα μήλων τε καὶ τῶν ἐκείνης μαστῶν. μήλου γὰρ ἀμφοῖν μεταξὺ τοῖς ὕδασι διανηχομένου, τῇ χειρὶ κατεδεξάμην. τοῦτο εἶναι νομίσας τὸν κυδωνιῶντα τῆς ποθουμένης μαστόν. Καλὴ μὲν οὖν νὴ τὰς κηπίδας νύμφας, ἦν καθ' ἑαυτὴν ἡ πηγή· φαιδροτέρα δὲ μᾶλλον ἐδόκει τοῖς εὐωδεστέροις ἐπικοσμηθεῖσα τῶν φύλλων, καὶ τοῖς μέλεσι τῆς Λειμώνης, ἥτις καὶ ὑπερφυῶς εὐπρόσωπος οὖσα, ὅμως ὅταν ἀπεκδύη-

[1] ψυχροῦ.
[2] ἀλλήλοις.

pendulas vuas attendimus, quarum turgent aliæ, aliæ primulo nigrore maturescunt; acerbę quędam, aliæ florentes adhuc videntur. Ergo ad maturiores alius reptans ascendebat; alius sublimis è terra summa læua quantum poterat adprehensa arbore escendebat in ramos, acinos decerpebat dextera; alius ex arbore manum tendebat cano colono. Sub platano fons amœnissimus fluit aquæ tam frigidæ, vt pede rigorem sentias; tam limpidæ, vt nantibus nobis, & per aquæ pellucidum vitrum amanter amplexis membra clare apparerent omnia. Sensi tamen sæpius deceptos sensus similitudine malorum cum eius vberibus: supernatans enim aquis inter nos malum adprehendi manu, sororiantem amatę papillam tenere me ratus. Et lepidus quidem per se fons; testor hortulanas nymphas; lepidior tamen visus, suauissimis foliorum ornatus, & membris Limonæ, quæ formosa licet supra naturam, tamen exuta compara-

ται, δι' ὑπερβολὴν τῶν ἔνδον ἀπαρέσωπος εἶναι
δοκεῖ. Καλὴ μὲν οὖν ἡ πηγή· εὐκραὴς δὲ καὶ ἡ
τοῦ ζεφύρου πνοή. τὸ λεπτὸν ἅμα [1] παραμυθου-
1 περι. μένη τῆς ὥρας. λεπτὸν ἅμα καὶ ὑπνηλὸν ἐνη-
χοῦσα καὶ τῆς εὐωδίας πολὺ συνεπαγομένη τῶν
δένδρων, τοῖς μύροις ἀντέπνει τῆς γλυκυτάτης·
καὶ συμμιγὴς ἦν εὐοσμία. καὶ μικροῦ γε ὁμοτί-
μως τὴν αἴσθησιν εὐφραινόντων. βραχὺ γὰρ ἡ-
γοῦμαι τὸ μύρον ἐνίκα· ὅτι γε τῆς Λειμώνης ὑ-
2 εὔπνουν. πῆρχε τὸ μύρον. ἔτι δὲ τὸ [2] ἔμπνουν τῆς αὔρας λι-
3 ὑπηχεῖ τῷ. γυρὸν [3] ὑπηχεῖτο μουσικῷ τῷ τεττίγων χορῷ· δι'
ὧν καὶ τὸ πνῖγος τῆς μεσημβρίας ἠπιώτερον ἐγε-
γόνει. ἡδὺ καὶ ἀηδόνες περιπετόμεναι τὰ νάματα
μελῳδοῦσιν· ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἡδυφώνων κα-
τηκούομεν ὀρνίθων, ὥσπερ ἐμμελῶς ὁμιλού-
των ἀνθρώποις· ἔτι κἀκείνους περὶ τῶν ὀμμά-
των ἔχειν δοκῶ· ὁ μὲν ἐπὶ πέτρας ἀναπαύει τὼ
πόδε καθ' ἕνα· ὁ δὲ, ψύχει τὸ πτερόν· ὁ δὲ, ἐκκα-
θαίρει· ὁ δὲ ἦρέ τι ἐκ τοῦ ὕδατος· ὁ δὲ εἰς τὴν γῆν
κατανένευκεν ἀποσιτίσασθαί τι ἐκεῖθεν· ἡμεῖς
δὲ, ὑφειμένῃ τῇ φωνῇ διελεγόμεθα περὶ τούτων,
ὅπως μὴ ἀποπτήσωνται, καὶ διασκεδάσωμεν
τῶν ὀρνίθων τὴν θέαν. κἀκεῖνό τε νὴ τὰς χάριτας
4 τό. ἐπιτερπέστατον ἦν· [4] τοῦτο γὰρ ὀχετηγοῦ κατὰ τά-

χος

tione internorũ bonorũ deformis paret. Lepidus fons, inquã; sed & iucundè temperatus Fauonj spiritus, tempestatis æstũ demulcens, dum dulcem & canorum sonum inspirat; & multã ex arboribus suauitatem odorum secum trahens, respondebat suauissimis bellæ meæ vnguinibus; miscebantúrq. odores simul, & fere æquabili suauitate mulcebant sensus; nisi quod paullum superabat vnguentũ, mea sententia hoc solo, quod Limonę vnguentum erat. Sed & auræ vocalis sonus argutũ resonabat sonoro cicadarũ sono; quę & meridiei æstum leniebat. Dulce & lusciniæ fluenta circunuolitantes cantillabãt. Sed & alias suauisonas auiculas vsurpauimus auribus, veluti modulatis canticis colloquẽtes hominibus. Adhuc mihi ante oculos habere eas videor; illa pedes alternis in silice requiescit; illa alã refrigerat; siccat alia; est quæ ex aqua quid trahat; est quæ cernua terrã despectet victum inde quæsitura: nos de his summissa voce mussare interea, ne auolẽt, turbemusq. auium spectaculũ. Fuit & hoc per Gratias iucũdissimũ. Aquile x festin⁹ areis atq. arbo-

1 σμινύῃ. χος ἐπὶ πρασιάς τε καὶ δένδρα τῇ [1] σμιλύῃ κα-
θηγουμένου τῷ ῥεύματι πόρρωθεν ὁ θεράπων φιά-
λας καλλίστου πόματος πλήρεις ἐπὶ τὸν ὁλκὸν
ὑφίει, θᾶττον φέρεσθαι κατὰ ῥοῦν· οὐ χύδην, ἀλλὰ
κατὰ μίαν ἐκ διαστήματος βραχέος διακεκρι-
μένας ἀλλήλων· ἕκαστον δὲ τῶν ἐκπωμάτων
2 ὀρθόν. δίκην ὁλκάδων ἐπιχαρίτως διέκπλεόντων [2] ὄρ-
θρου δὲ μηδικὸν φύλλον ἐπεφέρετο φύλλον· καὶ ἦν
3 ἱστία. ταῦτα ταῖς εὐπλοούσαις ἡμῶν φιάλαις [3] στία.
Τοιγαροῦν αὐτοφυῶς ἠρεμαίᾳ καὶ ἀταράχῳ
4 κυβερνώμεναι. πνοῇ [4] κυβερνῶμαι, καθάπερ νῆες [5] ταχυναυ-
5 ταχυναυτήσασαι. γήσασαι κατὰ πρύμναν ἱσταμένου τοῦ πνεύματος,
σὺν τοῖς ἡδίστοις φόρτοις εἰς τοὺς συμπότας εὐδίᾳ
προσωρμίζοντο. ἡμεῖς δὲ πανούργως ἀνασπῶν-
τες ἑκάστην παραθέουσαν κύλικα συνεπίνομεν,
ἴσον ἴσῳ κεκραμένην μετρίως. ὁ γὰρ ἔμμετρος
6 τοσούτῳ. οἰνοχόος, ἐξεπίτηδες [6] τοσοῦτο θερμότερον τοῦ
δέοντος τὸν οἶνον συνέμισγεν ὕδατι διαπύρῳ·
ὅσον ἔμελλεν ὁ ψυχρότατος ὁλκὸς ἐπιπελάζειν
αὐτὸ δὲ κραθὲν ἐπιψύχειν· ὅπως ἂν μόνης γε
τῆς ἀμέτρου θέρμης τῷ ψυχρῷ μειουμένης τὸ
σύμμετρον καταλήψοιτο. καὶ οὕτω δὴ γέγονεν
7 πᾶσα διατριβή. ἡμῖν ἀμφὶ Διόνυσόν τε καὶ Ἀφροδίτην ἡ [7]
παραδιατριβή, οὓς ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες

ribus ligone inducebat aquam è longinquo riuulo: immisit in eum canalem famulus potionis eximiæ fialas, quæ secundo fluctu non passim, sed singulæ ferrentur breui inter se interuallo distinctæ: ita singula pocula nauicularum admodum eleganter natantia rectum medicæ arboris gerebant folium; erantque hæc vela rectum cursum tenentibus fialis; quæ suopte ingenio lenta ac tranquilla aura gubernate, tanquam naues cito puppim inflante vento cum dulcissimis oneribus ad conuiuas appellebant recta; transeuntes enim calices quisque apprehendens manu ebibebamus, æqualiter omnes ac modice mixtos. Nam de industria prudens pincerna tanto calidius iusto vinum feruenti lympha temperauerat, quantum frigidissimi tubuli rigor totum refrigerare posset poculum, vt nimio solum calore per aquæ frigus imminuto, maneret mixtum iusto temperamine. Ad hunc nos modum circa Bacchum & Venerem exercuimus, quos in pateram coactos

ἐθελγόμεθα. ἡ δὲ Λειμώνη τοῖς ἄνθεσιν οἷον λειμῶνα τὴν κεφαλὴν ἐποιεῖτο. καλὸς δὲ ὁ στέ-
φρ. φανος· καὶ δεῖν ἐπιτρέψαι ταῖς ὥραις ῥᾷστα καὶ φαιδρότερα τοῖς λόγοις ἀποτελέσαι τὸ ἔρευθος, ὅταν εἴη τούτων καιρός. ἄπιθι κρίνων ὦ Φιλότης ἐκεῖσε· ἔστι δὲ τοῦ καλοῦ Φυλλιῶνος τὸ χωρίον, ἐν
1 εὔχαρι. ᾧ τοῦτον [1] εὔχαρυ Ανθοκόμη [2] συναπόλαβε τῇ
2 συναπό-λαυε. ποθουμένῃ μυρτάλῃ.

ΝΕΟΣ ΣΤΟΧΑΣΤΙΚΟΣ ΤΟΥ τρόπου τῶν γυναικῶν.

ΦΙΛΟΧΟΡΟΣ ΠΟΛΥΑΙΝΩ.

Ἱππίας ὁ καλὸς ὁ ἀλωπεκῆθεν, ἀρτίως ἔφη πρὸς ἐμὲ, γοργῶς ἀποβλέψας· ὁρᾷς ἐκείνην, ὦ φίλε, τὴν ἐπιβάλλουσαν τὴν χεῖρα
3 παιδίσκῃ. [3] παιδίσκην; ὡς εὐμήκης, ὡς καλὴ καὶ λίαν εὐσχήμων· νὴ θεοὺς ἀστεῖον τὸ γύναιον· οἷον ἅπαξ ἰδόντι κατὰ τάχος εἰκάσαι. δεῦρο πλησίον προσμίξωμεν καὶ πειρασώμεθα τῆς καλῆς. σώφρονος, εἶπον, δοκεῖ μοι τὸ πρόσχημα τὸ ἁλουργὲς ἡμφάειον· καὶ δέδοικα μὴ προπετῶς
5 ἴσ. ἀφικνού-μενος. ἐγχειρῶμεν· σκοπῶμεν οὖν ἀκριβέστερον· οἶδα γὰρ ἥκιστα εἰς τὸ κινδυνεύειν [4] ἀφικνουμένους.

delibauimus. Limona interea caput floribus redimitum in prati ſpeciem reddidit: coronaque ea pulchra ſane. Sed dabũt nobis Horæ, quum tempus erit, facilius lucidiorẽ verbis reddere florum ruborem. Accede ergo & tu mi anime, ad iſtum locum: Phyllionis boni prædiũ eſt; & tantum bonum fruere & tu Anthocome vna cum amica Myrtala.

Iuuenis mulierum ingenium dignoſcens optime. IIII.

PHILOCHORVS POLYAENO.

NVper elegans ille Hippias Alopecenſis toruum me reſpiciẽs; Viden'tu, inquit, illam, amice, quę famulæ manum innititur? quàm procera, quàm elegans, quàm decens admodum. Feſtiua per deos mulier, quantũ ex primo adſpectu ſtatim conijcere eſt. Accedamus huc propius & formoſam adtẽtemus. At mihi, inquam ego, probæ habitus videtur purpureum hoc amiculum; vereorq. ne quid adgrediamur temere. videamꝰ ergo exactiꝰ; ego enim amo caute deſcendere in pericula.

ἐμειδίασεν ἐπιτιμητικὸν ὁ Ἱππίας· καὶ τὴν
1 ἐπιρραπίζειν. δεξιὰν ἐπιτείνας, οἷος ἦν [1] ἐπιρραπίζειν με κατὰ
κόρρης. καὶ διεμέμφετο λέγων· ἀφυὴς εἶ νὴ τὸν
Ἀπόλλωνα, καὶ ὅλως ἀπαίδευτος ἀφροδίτης.
σώφρων γὰρ τὴν δὲ τὴν ὥραν, καὶ διὰ μέσου τοῦ
ἄστεος οὐκ ἂν οὕτω περιῄει κεκαλλωπισμένη
τε καὶ ἱλαρὰ πρὸς τοὺς ἀπαντῶντας. οὐδὲ
τῶν μύρων ὅσον ὄζει καὶ πόρρωθεν ὑπαισθάνῃ;
οὐδὲ τοῦ κτύπου τῶν εὐήχων ψελλίων ἀκήκοας
ἥδιστον ὑποσειομένων, ὅσον ἀποτελεῖν εἰώθασιν
αἱ γυναῖκες ἐξεπίτηδες ἀνακομιζόμεναι τὴν
δεξιάν, καὶ ἀκροχειρίζουσαι τὸν κόλπον, ἐρωτικοῖς
τε συμβόλοις διὰ τούτων τοὺς νέους εἰς ἑαυτὰς
προσκαλοῦσαι; ἀλλὰ καὶ ἐστράφην, ἔφη.
ἡ δὲ καὶ αὐτὴν ἀντεστράφη. ἐκ τῶν ὀνύχων
τεκμαίρομαι τὸν λέοντα. ἰτέον οὖν ἐστὶν ὦ Φι-
λόχορε, ὅτι οὐδὲν ἡμᾶς βλάψει· ἐλπίδες
2 τὸν ποταμόν. καλαί. πλὴν αὐτὸ δείξει, ὁ [2] τῶν ποταμῶν
3 φανερόν. καθηγούμενος ἔφη. τὸ δὲ προσδοκώμενον [3]
φανερῶς, εἰ θέλοι, ῥᾷστα γένοιτ' ἄν. προσαπελά-
4 προσειπών. σας οὖν καὶ [4] προσεῖπον αὐτήν, καὶ ἀντιπροσρη-
θεὶς, ἤρετο φάσκων· πρὸς τοῦ σοῦ κάλλους, ὦ γύ-
ναι, ἐπιτρέπεις ἡμῖν ὁμιλῆσαι περὶ σοῦ βραχέα
τῇ θεραπαίνῃ; οὐδὲν δέ, ὧν ἀγνοεῖς, διαλε-

Risit increpandum Hippias: extensaque dextera, quasi alapam mihi impacturus, simul iurgabundus: Tu vero, inquit, per Apollinem indoctus prorsus atq. imperitus es Veneris. proba quippe hac hora per mediam vrbem istoc ornatu incederet, obuijsq. hilaris. Num neque vnguenta longè sensisti, quæ redolet? nec sonum armillarum benè sonantium audisti dulce motarum, qualia solent mulieres de industria protendentes manum, & summis digitis prendentes sinum, atque his amatorijs indicijs allectantes iuuentutem, Sed & respexi, inquit: respexit & illa; leonem ex vnguibus agnosco. eundum ergo Philochore; nihil nobis noxæ dabit: quin spes omnes bonæ; ceterum res ipsa id docebit, sicut aiebat qui in flumine olim tentabat vadum. Sed quod quærimus, si vis, manifestum fiet cito. Itaque ille accedens, & eam adlocutus, mutuoque adloquio dignatus, rogare cœpit: testor formam tuam, mulier, licet-ne paucis appellare super te famulam tuam? nos illi nihil eorum quæ nescis,

ζόμεθα τῇ παιδίσκῃ· οὐδὲν ἀναισχυντεῖν αἰτήσομεν ἀφροδίτως· χαιρήμεθα δὲ, ὅσον αὐτὴ δοῦ ἐθέλοις. ἐθελήσεις δὲ οἶδ' ὅτι τὰ μέτρια. ἐπίνευ-

φρ. σον ὦ καλὴ, οὐ τοσοῦτον ἐλεῶ τὸ πιττίον. ἡ δὲ τὴν συνένευσιν ἀμφοτέροις καὶ θέλουσιν ὀφθαλμοῖς ἐπιχαρίτως ἐδήλου. καὶ οὐ κατειρωνεύσατο τὴν ὑπόσχεσιν· ἔστη τε καὶ ἐρυθρίασε, καὶ ἀπέστειλεν ἐπαγωγὸν ἵνα καὶ γλυκεῖαν διαυγὴν, οἷα

I πότε. πέφυκεν ἀπαστράπτειν ἐξ ἀπέφθου χρυσίου. τόδε δὴ φησὶν Ἱππίας ἐπιστραφεὶς πρός με· οὐκ ἀφυῶς ἐστοχασάμην, οἶμαι, τοῦ τρόπου τῆς γυναικὸς, ἀλλὰ καὶ πέπεικα ταχὺ, οὐ χρόνον μακρὸν, οὐ λόγον πολὺν ἀναλώσας. σὺ δὲ τούτων ἄπειρος ἔτι· ἀλλ' ἕπου καὶ μάνθανε, καὶ συναπόλαυσον ἐρωτικῷ διδασκάλῳ· τοῦτο γὰρ τὸ μά-

φρ. θημα τῶν ἐρωτικῶν, περὶ ἂν ἵνα ὅσον ποιοῦται δεινότατον ἐστί.

ΔΟΛΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΚΑΙΝΟΠΡΕΠΩΣ ΤΟΝ ΣΥΝΟΙΚΟΝ ἀπατώσης.

ΑΛΚΙΦΡΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΩ.

Πανηγύρεως ἐν προαστείῳ πανδημεὶ τελουμένης, καὶ δημοθοινίας ἀφθόνου,

dicemus, neque vllam gratis petemus gratiam. quin dabimus quantum voles ipsa; voles autem, noui, modica: annue, formosa. Illa assensionem interius oculis volentibus gratiose testata, non dissimulauit quin promitteret; stetitque & erubuit, pellacemque & suauem quendam fulgorem emisit, qualis ex obryso auro coruscare amat. Tum versus ad me Hippias; non male, opinor, inquit, conieci ingenium mulieris: quin & persuasi cito, non magna temporis, nec sermonis mora. At tu adhuc horum imperitus; sed sequere, ac disce, & cum amorum magistro fruere vna: nam in hac amandi arte confido me quemuis superare posse.

MVLIERIS DOLVS NOVA arte maritum frustratæ. V.

ALCIPHRON LVCIANO.

F*Estum publicum agebatur in suburbio, passimque epulæ;*

Χαρίδημος ἐπ' εὐωχίαν συνεκαλεῖτο τοὺς φί-
λους· ἔνθα καὶ γυνή τις παρῆν· ὀνόματι γὰρ οὐ-
δὲν δέομαι λέγειν· ἣν αὐτὸς ὁ Χαρίδημος (οἶ-
σθα δήπου τὸν νέον, ὡς ἐρωτικὸς) ἐν ἀγορᾷ προσιοῦ-
σαν ἰδὼν ἀγκιστρεύει καὶ πέπεικε παραγενέσθαι
τῷ δείπνῳ. πάντων οὖν εἰς ταὐτὸν ἀθροιζομένων
1 δαιτυμόνων. τῶν [1] δαιτυμόνων, ὁ χρυσοῦς ἑστιάτωρ ἐσῄει πρε-
σβύτην τινὰ συνεπαγόμενος, καὶ αὐτὸν δὴ συγ-
κεκλημένον ἡμῖν· ὃν ἐκείνη προσιόντα πόῤῥωθεν
κατιδοῦσα, ὀξέως ὑπέδυ· καὶ θᾶττον νοήματος,
εἰς τὸν πλησίον οἶκον ἀπέδρα· κἀκεῖσε μετα-
πεμψαμένη Χαρίδημον· ἀγνοίας, ἔφη, μέγιστον
κακὸν κατειργάσω. Οὗτος ὁ πρεσβύτης, ἀνήρ
ἐστιν ἐμὸς, καὶ τὴν ἐσθῆτα, ἣν ἐκδυσαμένη κα-
τέλιπον ἔξω, ῥαδίως ἐπέγνω· καὶ ὑποψίας,
ὡς εἰκὸς, γέγονε πλήρης. ὅμως δὲ ταύτην
λάθρα καὶ βραχέα τῶν ὄψων ἐπιδώσης, αὐ-
τὸν ἐξαπατήσω· καὶ τὸν νοῦν αὐτῷ κατ' ἐμοῦ
διενοχλοῦντα λογισμὸν, ἑτέρως παρατρέ-
ψω. τούτων οὖν ἐπιδοθέντων, ἀνέζευξεν οἴ-
καδε· καὶ τὸν σύνοικον ἔφθη, οὐκ οἶδ' ὅπως
ἐκφυγοῦσα· καὶ προσλαβομένη φίλην αὐ-
τῆς ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν, προδιέθηκεν, ὅ-
πως ἀμφότεραι εὐκολήσωσι τὸν πρεσβύτην·

& vocarat Charidemus amicos ad conuiuium: aderat & mulier quædam; nomen nihil attinet dicere; quam Charidemus ipse, (nosti amatorios iuuenis mores) obuiam in foro factam peruenatus, fecerat vt ad cœnam constitueret sibi. Postquam conuiuæ omnes conuenere, venit & aureus exhibitor, vetulum quendam ducens secum, vocatum & ipsum, vt nobiscum esset. Eum vbi accedentem eminus aduertit mulier, confestim elapsa, citius cogitato insinuauit se in proximum cænaculũ, eoque vocato Charidemo; nescis, inquit, quantum mali feceris: vetulus iste vir meus est, vestemque quam ex humeris depositam reliqui foris, agnouit facile; quodque simile vero, suspicione mentem percussus est. Si tamen vestem illam, & pauculas è conuiuio partes clanculum ad me miseris, ludos faciam hominem, animumque eius sequiora de me agitantem alio auertam. His igitur acceptis, domum suam regressa nescio qua via præuertit virum; adsumtaque amica è vicinia constituerunt simul, quî senem ambæ ductarent dolis.

εἶτα ἧκεν εὐθὺς οὗτος καὶ εἰσπεπήδηκεν ἔνδον,
91. κεκραγὼς ἅμα καὶ πνέων θυμοῦ· τῆς τε γαμετῆς ὧδε, τὴν ἀκόλαστον ἐβόα τὴν ἐμὴν εὐνήν, ὅποτε χαίρουσα καθυβρίσεις, καὶ δι' ὧν ἑώρακεν ἱματίων ἀπήλεγχε τὴν μοιχείαν. καὶ ξίφος ἤδη μεμηνὼς ἐπεζήτει· τότε δὴ λοιπὸν ἡ γείτων εἰς καιρὸν ἀνεφαίνη. καὶ δέχου τὴν ἐσθῆτα, φησίν, ὦ φιλτάτη· μεγίστην οἶδά σοι χάριν· πεπλήρωκα τὴν εὐχήν· ἀλλὰ πρὸς θεῶν μηδὲν ἀλαζονικόν· μετάλαβε δὲ καὶ σὺ τῶν παρατεθέντων ἡμῖν. τούτων οὕτω λεγομένων, ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἐνέφηνε γελῶν, τόν τε θυμὸν ἀνεκρούετο. καὶ μετὰ τῆς ὑπονοίας, εἰς τοσαύτην πραότητα συνδιέλυσε τὴν ὀργήν, ὡς τοὐναντίον ἀπολογεῖσθαι τῇ γαμετῇ. ὦ γύναι, συγγίνωσκέ μοι, φησίν· ἐξέστην ὁμολογῶ· ἀλλὰ τῆς σῆς ἕνεκα σωφροσύνης, θεός τις εὐμενὴς εἰς κοινὴν σω-
1 ἢ τηρίαν φιλανθρώπως ἀπέσταλκε ταύτην [1], καὶ ἀμφοτέρους ἀπέσωσεν εἰσδραμοῦσα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟ ΓΑΜΟΥ ΦΘΑΡΕΙΣΗΣ.

ΕΡΜΟΚΡΑΤΗΣ ΕΥΦΟΡΙΩΝΙ.

Ille statim venit domum, irruitque clamans simul & furorem spirans, vxorisque incusans probrum. At meum, inquit, cubile non amplius secura pollues. simul ex vestibus quas viderat, arguebat stupri coniugem; iamque furens quærebat gladium; quum ecce in tempore apparens vicina, Tene tibi, inquit, amica, vestem tuam; gratiam tibi habeo maximam; exsolui preces; sed eas, per deos, non arrogantes. Verum sume & tu de his quæ adposita nobis. Hæc vbi dixit, placati animi tetrici senis, detumuitque ira, & suspicium simul cum furore mutauit tanta mansuetudine, vt purgaret se vltro coniugi: parce inquit, mulier, extra me fui, fateor: sed aliquod numen pudicitiæ tuę propitium commodum hanc benignissime summisit communi bono, quæ nos ambo seruauit interuentu suo.

Puella ante nubtias vitiata. VI.

HERMOCRATES EVPHORIONI.

30

Κόρη τις πρὸς τὴν ἑαυτῆς ἔφη τροφόν.
1 ὅ, τι. εἴ μοι πρότερον ἐπομόσῃς, [1] ὃ δ' ἂν εἴποι-
μι φυλάξειν ἀπόρρητον, αὐτίκα τοῦτο σοι λέξω.
ὀμώμοκεν ἡ τίτθη. ἡ δὲ παῖς εὐθὺς εἴρηκεν·
οὐκ ἔτι σοι παρθένος ἐγώ, ὥς γε πρὸς σὲ τἀ-
2 ἀλγῶ. ληθὲς εἰρῆσθαι· εὐθὺς [2] ἀνακέκραγεν ἡ γραῦς,
ἅμα τὴν παρειὰν αἰκιζομένη καὶ σχετλιά-
ζουσα τὸ συμβάν. ἡ δὲ κόρη φησί· σίγα
πρὸς θεῶν, ὦ σωφρόνη· ἔχε ἡσυχῇ, μήτις
τῶν ἔνδον ὠτακουστῶν ὑποκλέψῃ τὸν λόγον.
οἴμοι· οὐκ ἀρτίως ὀμώμοκας μηδενὶ παντά-
πασιν ἐξειπεῖν; τί οὖν φίλη σφόδρα καὶ
μεγάλως βοᾷς; νὴ τὴν Ἄρτεμιν, ὦ μῆτερ,
καί τοι πρὸς τοῦ ἔρωτος φλεγομένη δεινῶς ἐ-
σπούδακα σωφρονεῖν, καθ' ὅσον ἠδυνάμην.
3 γέγονε. σμικρὰ δὲ οἷα ἦν καὶ δίχα μοι [3] γεγόνεται τὰ νοή-
ματα. διελογιζόμην δὲ πρὸς ἐμαυτήν· πει-
θαρχήσω τῷ ἔρωτι, ἀμελλήσω τῷ πόθῳ· ἀμ-
φότερά με κρατεῖ· εἶτα πολὺ μᾶλλον ἐπὶ
θάτερα πρὸς τὸν ἔρωτα κλίνω· ηὐξάνετο γὰρ
τῇ μελλήσει· καὶ ὡς φυτὸν ἐν τῇ γῇ, οὕτως
ἔνδον τῆς ἐμῆς ὑπεφύετο ψυχῆς. οὕτως οὖν ἡττ-
τήθην ὁμολογῶ τῆς ἀνικήτου λαμπάδος. ἔ-
φη τοίνυν ἡ πρεσβῦτις· χαλεπώτατον μέντοι

PVella quædam ad nutricem; ſi das fidem, inquit, tacituram quod dixero, iam ego id aperiam tibi. Iurauit nutrix. tum puella ſtatim; Verum vt fatear, inquit, non ego tibi virgo amplius. Clamare ocyus vetula, ſimul laniare genas, & male factum queri. Sed puella, Tace per deos, inquit, Sophrona mater, ac quieſce, ne quis intus dicta noſtra aucupetur arbiter. Hei mihi! non modo iuraſti nulli te omnimodis edicturam? quid tu ergo, amica, clamorem concitatum tollis? Dianam teſtor, mater; quamuis amore ardens efflictim, volui continere, quantum in me fuit. Sed parum potui, diuerſæque in animo mihi erant ſententiæ. dicebam quippe mecum; parebo amori, an ſpernam cupidinem? Vtrumque plus poterat: ſed tandem inclinaui ad amorem magis. augebat enim mora, ac velut herens terræ planta, ſuccreſcebat intus in anima mea. Ita victa ſum, fateor, ab inuicta lampade. Ad hæc vetula, Graue malum narras, inquit, filia;

δυστύχημα τέκνον, καὶ τὴν ἐμὴν ᾔσχυνας πολιάν.
1 ἔχοι. πλὴν ἐπεὶ τὸ πραχθὲν οὐκ ἂν ἄλλως [1] ἔχει, τὰ
δεύτερα παρθένων πέπαυσο τούτων, καὶ μηδὲ
περαιτέρω ἐξαμάρτανε. μή ποτέ σου τῆς γα-
στρὸς ὀγκουμένης ἐπὶ προσῆκόν τι τῷ πράγμα-
τι καὶ τῷ χρόνῳ, ἐναργῶς κατανοήσωσι τὸ τολμη-
θὲν οἱ τεκόντες. ἀλλ᾽ εἴθε σοὶ γάμον ταχὺ, πρὶν
2 καταφώ- [2] κατάφορος γένῃ, συνεπινεύσοιεν οἱ θεοί. ἤδη
ρος. δὲ τηλικαύτη γεγένησαι. καὶ αὐτίκα χρημάτων
εἰς προῖκα τῷ σῷ δεήσει τι πατρί. τί φῄς, ὦ
μῆτερ; τοῦτο δέδοικα μάλιστα πάντων. μηδὲν
3 τηνικαῦτα. δείσῃς ὦ παῖ· ἐγώ σε [3] τηνικαύτην διδάξω,
πῶς ἂν ἡ περὶ γάμου γεγονυῖα γυνὴ, παρθένος
ἔτι δόξῃ τῷ νυμφίῳ.

ΑΛΙΕΥΣ ΑΙΤΗΘΕΙΣ ΥΠΟ κόρης τὴν αὐτῆς ἐσθῆτα φυλάξαι μέχρις ἂν ἀπολούσηται τῇ θαλάσσῃ, καὶ ταύτην ὁρᾷν μάλιστα γυμνωθεῖσαν.

ΚΥΡΤΙΩΝ ΔΙΚΤΥΙ.

ΠΑρὰ τὴν ἀκτὴν ἑστηκότι μοι κατὰ πέτρας, καὶ τῷ ἀγκίστρῳ προσπεπηγότα κάλλιστον ἰχθὺν ἀνασπῶντι, τοῦ καλάμου κυρτουμένου

τῷ

filia; dehonestasti canos meos. Verum, quoniam factum fieri infectum non potest, quod superest, abstine ab his, moneo, nec pecca denuo; ne forte processu rei simul ac temporis, tumescente utero gnarum id totum fiat parentibus. Sed utinam tibi, priusquam prehendare, dij celeres annuant nubtias. Et tu iam matura viro, breuique paratis nummis in dotem tuam opus erit patri. Quid ais, mater? nihil est quod metuam magis. Noli vereri, filia; tum ego te docebo, quî mulier ante nubtias adhuc sponso te probes virginem.

PISCATOR ROGATVS A' virgine suam vestem vti seruet, dum abluitur mari, nudamque eam penitus videns. VII.

CYRTION DICTYI.

DVM ad litus in scopulo molior, herentemque hamo pulcherrimum piscem traho, curuato pondere

τῷ βάρει, προσῆλθέ τις εὐπρόσωπος κόρη, κάλλος αὐτοφυὲς καὶ ὅμοιον αὐτομάτῳ φυτῷ φέρουσα. καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἔφην· ἑτέρα πολλῷ βελτίω τῆς προτέρας ἐμπέπτωκεν ἄγρα. Αὕτη, τὴν ἐσθῆτα, φησί, πρὸς τοῦ σοῦ Ποσειδῶνος, φύλαττε τὴν ἐμήν, ἄχρις ἂν τοῖς κύμασιν ἐμαυτὴν ἀπολούσω. ἥσθην ἀληθῶς, καὶ σφόδρα χαίρων τὴν αἴτησιν προσηκάμην· οἷα δὴ μέλλων αὐτὴν καταγυμνωθεῖσαν ὁρᾶν.
1 χιτ. ὡς οὖν ἐξεδύσατο καὶ τὸν ἔσχατον [1] χιτωνίσκον, ὅλος ἐξέστην ἐκπλαγεὶς πρὸς τὴν λαμπρότητα τῶν μελῶν· ἐξέλαμπε γὰρ ἐκ πολλῆς τε καὶ μελαίνης κόμης λευκὸς μὲν τράχηλος, ξανθὴ δὲ παρειά· χρώματα λαμπρὰ μὲν τῇ φύσει
2 δὲ. 3 συνοικίᾳ. ἀληθέστερα [2] τῇ πρὸς τὸ μέλαν [3] φοινικίᾳ. ἐντεῦθεν εἰσπεπήδηκεν ἔνδον, καὶ παρενήχετο τῇ θαλάττῃ· ἦν γὰρ ἀτάραχον καὶ γαληναῖον τὸ κῦμα· καὶ τῷ ἀφρῷ τοῦ περιρρέοντος κύματος ἡ χροιὰ τοῦ σώματος λευκανθίζουσα παρεισεδύετο. νὴ τοὺς ἔρωτας, εἰ μὴ πρότερον ἐτύχον τεθεαμένος αὐτήν, ᾠήθην ἄν τινα τῶν
4 θρυλ. [4] θρηλλουμένων νηρηίδων ὁρᾶν. ὡς δ' ἰχθυαδῶς εἶχε τῶν θαλαττίων λουτρῶν, εἶπες ἂν τὴν κόρην ἀνίσχουσαν τῶν κυμάτων ἰδών· οὕτω τῆς θαλάττης

talamo, ecce accedit decora virgo, natiua forma, similique arbori suo ingenio natæ. Tum ego mecum, alia incidit, inquam, captura longe priori potior. Illa, per tuum, inquit, Neptunum, serua mihi vestem meam, dum me abluo fluctibus. Ego serio lætus, hilarisque annui roganti, visurus quippe nudatam virginem. Ergo vbi interiorem tunicam exuit, obstupui mirabundus membrorum elegantiam. Elucebat enim ex densa nigraque coma collum album, ac rubicunda gena; pulcri vterque per se colores, sed splendidiores nigri vicinia. Inde saltu se in vndas dedit, & supernatauit mari; tranquilli quippe & immoti silebant fluctus, spumamque circumfluitantis æstus albicans corporis æquabat color. Cupidines testor, ni prius eam vidissem, credidissem videre me vnam è famosis Nereisin. Sed vbi satias eam cepit marinæ lotionis, dixisses visa exeunte è fluctibus virgine: Ad hunc modum docere pingunt

τὴν Ἀφροδίτην εὐπρεπῶς περιϊοῦσαν γράφουσιν οἱ ζωγράφοι. αὐτίκα γοῦν προσδραμὼν θοἰμάτιον ἐπεδίδουν τῇ ποθουμένῃ, προσπελάζων ἅμα καὶ πειρώμενος τῆς καλῆς. ἡ δὲ, (ἦν γὰρ ὡς ἔοικε σεμνά τε καὶ βλοσυρά·) ἠρυθρίασε μετ' ὀργῆς· καὶ γέγονε τὸ πρόσωπον θυμουμένη καλλίων· τὸ δὲ ὄμμα, καί τῆς ἀγανακτούσης ἡδύ· ὥσπερ καὶ τὸ τῶν ἄστρων πῦρ· φῶς μᾶλλον δὲ ἢ πῦρ. τόν τε θηρατικὸν κατέαξε κάλαμον, καὶ τοὺς ἰχθῦς προσέρριψε τῇ θαλάσσῃ. ἐγὼ δὲ ἀμήχανος παρειστήκειν· καὶ οὓς ἐθηρασάμην θρηνῶν, καὶ ἣν οὐκ ἤγρευσα, μειζόνως δακρύων.

ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ, ΙΠΠΕΩΣ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

ἰχέπωλος. ʼΕΧΕΠΟΔΟΣ ΜΕΛΗΣΙΠΠΩ.

Εὖγε τῆς εὐπρεπείας· βαβαὶ τῆς ἐλάσεως. ὡς ἀμφοτεροδέξιος οὗτος πέφυκεν ὁ ἱππότης καὶ κάλλει διαπρέπει, καὶ ὑπερφέρει τῷ τάχει. ὡς ἔοικε τοῦτον οὐκ ἐδάμασεν ἔρως. ἀλλ' ἔστιν αὐτὸς περιπόθητος Ἄδωνις ταῖς ἑταίραις. ταῦτά μου λέγοντος ὁ χρυσοῦς ἀκήκοεν

Venerem emergentem ſe è mari. Ego tum accurrens ocyus veſtem amatæ reddidi; ſimul acceſſi, formoſamque adtrectare auſus ſum. Illa (grauis enim erat & verenda ; ſicuti videbatur) ſuccenſens erubuit ; fuitque decentior iratæ vultus ; oculuſque quamuis excandeſcentis ſuauis ; veluti ſiderum flamma ; lumen immo , non flamma. tum piſcatorium calamum fregit , remiſitque mari piſces . Adſtabam ego interea incertus conſilij , & quos ceperam deflens , & quam non ceperam deplorans magis.

EQVISIO EQVITIS amantis. VIII.

ECHEPOLVS MELESIPPO.

O Decentiam ! ô equitandi peritiam! quam dexteritate ancipiti felix eques iſte ! & forma antiſtat , & velocitate præcellit. Nunquam hunc , opinor , amor domuit ; ſed Adonis ipſe eſt , puellarum deſiderium. Audijt hæc dicentem aureus

ἱππεὺς, καὶ διαμεμφόμενος ἔφη· οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον, οὐδὲ πρὸς ἐμὲ τοῦτον οἰκείως εἴρηκας τὸν λόγον. ἄριστα μόνος οἶδεν ἱππάζεσθαι πόθος· αὐτὸς ἐμὲ καὶ δι' ἐμοῦ τάχιστα τὸν ἵππον ἐλαύνει, καὶ τὸν θέοντα κεντρίζει δεινῶς ὀξύτερον κατεπείγων. ἐπιδοὺς οὖν ἱπποκόμῳ, τοῖς δρόμοις ἅμα τε ᾄδων καὶ ᾄσμασιν ἐρωτικοῖς
φρ. τὸν ἔρωτα θεραπεύων. ἦδον τοίνυν τοιόνδε πρὸς ἐκεῖνον αὐτοσχέδιον μέλος, ἐξ αὐτοῦ τὴν πρόφασιν εἰληφώς. ἐγώ σε δέσποτα κατά γε τὴν ἐμὴν εἰκότως ἱπποδρομὴν ἐνόμιζον χαλεπώτερον βέλους. εἰ δὲ τοσοῦτον κάλλος ἔχων ἐρᾷς, νὴ τὴν Ἀφροδίτην ἀδικοῦσιν οἱ ἔρωτες. ὅμως γε τοῦτο σε μὴ σφόδρα λυπείτω· καὶ τὴν ἑαυτῶν ἐτρώσαν ἐκεῖνοι μητέρα.

ΔΟΛΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΔΙ' οὗ θεραπόντων καὶ [1] συνοίκων παρόντων ἐφήψατο τοῦ μοιχοῦ.

1 συνοίκου.

ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΕΙ.

Γυνή τις ἐν ἀγορᾷ παριοῦσα, τόν τε σύνευνον εἶχε πλησίον, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκετῶν περιεστοιχίζετο κύκλῳ. ὡς δὲ παριόντα τὸν

eques, ac reprehendit dicens; Nihil hoc tu ad rem, neque conuenientem mihi ſermonem exorſus. Vnus amor equitare optime nouit: is me, & per me velociſſime equum agitat, currentemque acriter pungit vrgens inſtantius. Perge ergo in hoc curriculo, equiſio, canens ſimul & amatorijs canticis demulcens cupidinem. Ego igitur natum ſub manum carmen occinui, cauſſam ab ipſo ſumens; Ego te domine conuenienter miniſterio meo credebam liberum à vulnere: ſed ſi cum hac forma amas, Venerem teſtor, iniurij ſunt Cupidines. nec tu ideo tamen grauius ſuccenſeas; & illi ſauciauerunt matrem ſuam.

MVLIERIS DOLVS AD- trectando mœcho coram viro & famulis. IX.

STESICHORVS ERATOSTHENI.

MVlier incedens in foro coniugem habebat ad latus, ſtipabaturq. vndiq. ſecus famulorum globo. Sed vt procedentem

ἑαυτῆς εἶδε μοιχὸν, ἄφνω βουλεύεται δαιμονίως ἅμα τῇ θέᾳ. ὅπως δὲ εὐπροσώπως ἅψηται τοῦ ποθουμένου, καί τι τυχὸν καὶ λαλοῦντος ἀκούσῃ. αὕτη μὲν οὖν ὤλισθεν, ὡς ἐδόκει, καὶ πέπτωκεν ἐπὶ γόνυ· ὁ δὲ μοιχὸς συμπεράττων ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος τῇ γνώμῃ τῆς γυναικὸς, ὀρέγει τὴν χεῖρα καὶ διανίστησι πεπτωκυῖας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς· καὶ τοῖς ἐκείνης δακτύλοις τοὺς ἑαυτοῦ περιπλέξας. καὶ ὡς οἶμαι, πρὸς τοῦ ἔρωτος ὑπέτρεμον ἀμφότεραι αἱ χεῖρες. ὁ μὲν μοιχὸς τῆς πεπλασμένης αὐτὴν παραμυθούμενος συμφορᾶς εἶπεν ἄττα δήπου καὶ ἔφη. ἡ δὲ
λαθραίως. ὥσπερ ἀγνοοῦσα, [1] λαθραίῳ στόματι προσάγει τὴν χεῖρα· καὶ τοὺς ἑαυτῆς πεφιλήκει δακτύλους, ὧν ἐκεῖνος προσήψατο· ἔτι δὲ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐρωτικῶς ὑπέθηκε τούτους, δάκρυσιν ὑποκρίσεως ἀποματτομένη τὴν μάτην πρὸς αὐτῆς ὑποθλιβομένων βλεφάρων.

2 ἴσ. τὴν.

ΩΣ ΕΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ [2] ΤΟ ΚΑΤΑ Ακόντιον καὶ Κυδίππην ἐρώτων διήγημα.

ΕΡΑΤΟΚΛΕΙΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑΔΙ.

Ἀκόντιος τὴν Κυδίππην καλὸς νεανίας καλὴν ἔγημε κόρην. ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος

adulterum ſuum vidit, è re nata conſilium ocyus inijt, quî decenter amaſium attingeret, & fortean audiret loquentem. Ergo illa labſam ſe ſimulans cecidit in genu; mœchuſque velut de compecto mulieris conſilium adiuuans extenſa manu labſam erexit adprehenſa dextera, ſuoſq. digitos illius digitis implicuit. tremuere, opinor, præ amore vtræque manus. tum adulter ſimulatum caſum conſolabundus quædam inſuſurrauit: illa dolorem fingens clandeſtinò manum admouit ori, baſiauitque tactos amanti digitos. quin & eos amatorie oculis impoſuit, ſimulatas lacrymas è contritis fruſtra palpebris exterſura.

RELATIO VELVT IN epiſtola amorum Acontij & Cydippæ. X.

ERATOCLEA DIONYSIDI.

AContius Cydippen bellus iuuenis bellã virginẽ duxit domũ. recte eſt enim in

οὗ ἔχει. ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ κατὰ θεῖον ἀεὶ πελάζει. τὴν μὲν, ἅπασι τοῖς ἑαυτῆς φιλοτίμοις κεκόσμηκεν Ἀφροδίτη, μόνου τοῦ κεστοῦ φεισαμένη. καὶ τοῦτον πρὸς τὴν παρθένον εἶχεν ἐξαίρετον ἡ θεός. καὶ τοῖς ὄμμασι χάριτες οὐ τρεῖς καθ᾽ Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δεκάς. τὸν δὲ νέον ἐκόσμουν ὀφθαλμοί. φαιδροὶ μὲν ὡς καλοί. φοβεροὶ δὲ, ὡς σώφρονες. καὶ φύσεως ἔρευθος εὐανθὲς, ἐπιτρέχοι ταῖς παρειαῖς. οἱ δὲ φιλοθεάμονες τοῦ κάλλους εἰς διδασκάλου περιϊόντα περιεσκόπουν συνωθοῦντες ἀλλήλους· καὶ ἦν ὁρᾶν πρὸς τούτων πληθούσας μὲν ἀγοράς. στενοχωρουμένας δὲ λαύρας. καὶ [1] πολύ γε διὰ τοῦτο τὸ λίαν ἐρωτικὸν τοῖς ἴχνεσι τοῦ μειρακίου τοὺς ἑαυτῶν ἐφήρμοζον πόδας. οὗτος ἠράσθη Κυδίππης· ἔδει γὰρ τὸν καλὸν τοσούτους τετοξευκότα τῷ κάλλει, μιᾶς ἀκίδος ἐρώτων [2] πειραθῆναι ποτέ. καὶ γνῶναι σαφῶς, οἷα πεπόνθασιν οἱ δι᾽ αὐτὸν τραυματίαι. ὅθεν ὁ ἔρως, οὐ μετρίως ἐνέτεινε τὴν νευράν· ὅτι καὶ τερπνὴ πέφυκεν ἡ τοξεία. ἀλλ᾽ ὅσον εἶχεν ἰσχύος προσελκύσας τὰ τόξα, σφοδρότατα διέφηκε τὸ βέλος. Τοιγαροῦν εὐθέως ὦ κάλλιστον παιδίον Ἀκόντιε, δυοῖν θάτερον ἢ γάμον ἢ θάνατον διελογίζου βληθείς

1 πολλοί.

2 πειραθῆναι.

veteri dicto, ſimilem ſimili diuinitus ſemper adgregari. Nam illam omnibus ſuis honoribus honeſtauit Venus, ſolam ſibi zonam reſeruãs, quam præ mortali præcipuam haberet Dea: tum oculos eius non trinæ ſecundũ Heſiodum, ſed decies denæ pererrãt Gratiæ. Iuuenem contra decorant oculi, lucidi quidẽ vt pulcri; verendi tamen vt caſti, natiuuſq. ac floridus rubor conluſtrat genas. Itaque formarum ſpectatores ad ludi magiſtrum itantem trudentes ſe inuicem intuebãtur. Videres eorum turba plenũ forum; anguſtas vias: quin & multi amabili hac ſpecie lactati ſectabãtur pueri veſtigia. Talis Acontius Cydippẽ amare cœpit; oportebat enim formoſũ tot ſauciatis forma ſua mortalib⁹, ſentire & ipſum ſemel vnam puncturam Cupidinum, vt ſciret expertus qualia paſſi forẽt quos ipſe ſauciauerat. Itaque Amor non laxius neruũ intendit, vnde iucundum vulnus, ſed arcu quantũ potuit adducto iaculũ emiſit vi maxima. Quippe tu ſtatim Acõti lepidũ caput, vbi ſaucius factus es, alterutrum apud teipſum conſtituiſti, aut mortem, aut nubtias.

πλὴν αὐτὸς ὁ τρώσας ἀεὶ τινας παραδόξους μηχανὰς διαπλέκων, ὑπέθετό σοι καινοτάτην βουλὴν, τάχα που τὸ σὸν αἰδούμενος κάλλος. αὐτίκα γοῦν κατὰ τὸ Ἀρτεμίσιον, ὡς ἐθεάσω προκαθημένην τὴν κόρην, τοῦ κήπου τῆς Ἀφροδίτης κυδώνιον ἐκλεξάμενος μῆλον, ἀπάτης αὐτῷ περιγεγράφηκας λόγον· καὶ λάθρα διεκύλισας περὶ τὴν τῆς θεραπαίνης ποδῶν. ἡ δὲ τὸ μέγεθος καὶ τὴν χροιὰν καταπλαγεῖσα, ἀνήρπασεν ἅμα διαποροῦσα, τίς ἄρα τοῦτο τῶν παρθένων μετέωρος ἀπέβαλε τοῦ προκολπίου; ἆρα φησὶν ἱερὸν πέφυκας ὦ μῆλον; τίνα δέ σοι πέριξ ἐγκεχάρακται γράμματα; καὶ τί σημαίνειν ἐθέλεις; δέχου μῆλον ὦ κεκλημένη, οἷον οὐ τεθέαμαι πρότερον· ὡς ὑπὲρ μέγεθος, ὡς πυρρωπὸν, ὡς ἐρύθημα φέρει τῶν ῥόδων. εὖγε τῆς εὐωδίας· ὅσον καὶ πόρρωθεν εὐφραίνει τὴν αἴσθησιν. λέγε μοι φιλτάτη, τί τὸ περίγραμμα τοῦτο; Ἡ δὲ κόρη κομισαμένη, καὶ τοῖς ὄμμασι περιθεῖσα τὴν γραφὴν, ἀνεγίνωσκεν ἔχουσαν ὧδε. Μὰ τὴν Αρτεμιν Ακοντίῳ γαμοῦμαι. ἔτι διερχομένη τὸν ὅρκον, εἰ καὶ ἀκούσιόν τε καὶ νόθον, τὸν ἐρωτικὸν λόγον ἀπέρριψεν αἰδου-

Ceterum idem ille qui te vulnerauerat, consuetus miras quasdã semper machinas nectere, nouum tibi consilium iniecit, tuam fortean formam reueritus. Ita, simul in Dianę sedentem puellam vidisti, decerptũ in horto Veneris malum Cydonium fallaci circum inscribtione literatum prouoluisti clanculum ante famulæ pedes; quod illa statim & molem & colorem pomi mirata, rapuit, dubitabunda simul cuinam id è virginibus aliud agenti excidisset è sinu. Num tu potius, inquit, sacrum es malum? quæ tibi autem insculptæ circum literæ, quídve sibi volunt? Tene pomum domina, quale non vidi ego antehac: quam supra modum magnum: quã rutilum: quam rosas rubore referens. Euge suauem odorem; quamque id nares etiam à longe permulcet. Dic mihi, carissima, quid sibi vult inscribtio hæc? Tum puella suscepit malum, oculis percurrit scribturam, perlegit titulum in hæc verba conceptum, Per Dianam nubam Acontio. Adhuc iusiurandum, quanuis & inuitum, nec legitimum, proferebat, quũ amatorium sermonẽ verecundata

μένη. καὶ ἡμίφωνον καταλέλοιπε λέξιν τὴν ἐπ' ἐσχά-
τῳ κειμένην· ἅτε διαμνημονεύουσα γάμον· ὃν
1 γοντος. σεμνὴ παρθένος κἂν ἑτέρου [1] λέγοιτο, ἠρυθρίασε·
καὶ τοσοῦτον ἐξεφοινίχθη τὸ πρόσωπον ὡς δοκεῖν ὅτι
τῶν παρειῶν οὐδὲν εἶχέ τινα ῥόδων λειμῶνα, καὶ τὸ
ἐρύθημα τούτου μηδὲν τῶν χειλῶν αὐτῆς διαφέρει.
εἶπεν ἡ παῖς· ἀκήκοεν Ἄρτεμις· καὶ παρθένος οὖ-
φρ. σα θεὸς Ἀκόντιε συνεβάλετό σοι τοῦ γάμου. τέως
μὲν οὖν δείλαιον, ἀλλ' οὔτε θαλάττης τρικυμίας,
οὔτε πόθου κορυφούμενον σάλον εὐμαρὲς ἀφηγεῖ-
σθαι. δάκρυα μόνον, οὐχ ὕπνον αἱ νύκτες ἐπῆγον
τῷ μειρακίῳ. κλαίειν γὰρ αἰδούμενος τὰς ἡμέρας,
τὸ δάκρυον ἐταμιεύετο ταῖς νυξί. ἐκτακεὶς δὲ τὰ
μέλη καὶ δυσθυμίαις μαραινόμενος τὴν χροιὰν,
καὶ τὸ βλέμμα δεινῶς ὠχριῶν ἐδεδίει τῷ τε-
κόντι φανῆναι· καὶ εἰς ἀγρὸν ἐπὶ πάσῃ προ-
φάσει τὸν πατέρα φεύγων ἐφοίτα διὰ τοῦτο οἱ κομ-
ψότεροι τῶν ἡλικιωτῶν, Λαέρτην αὐτὸν ἐπωνό-
μαζον, γηπόνον τὸν νεανίσκον οἰόμενοι γεγονέναι.
ἀλλ' Ἀκοντίῳ οὐκ ἀμπελῶνος ἔμελεν, οὐ σκα-
πάνης· μόνον δέ φησιν ὑποκαθήμενος ἢ πτε-
λέαις ὡμίλει τοιάδε· εἴθε ὦ δένδρα καὶ νοῦς ὑμῖν γέ-
νοιτο καὶ φωνή· ὅπως ἂν εἴπητε μόνον Κυδίππη κα-
λή· ἢ γοῦν τοσοῦτον κατὰ τῶν φλοιῶν ἐγκεκολαμμένα

proîecit, dimidiatamq. reliquit vocem vltimam; quippe in qua nubtiarũ mentio, quas etiam alijs loquentibus erubescunt honestæ virgines. Denique ita vultum erubuit, vt rosarium quoddam pratum habere videretur intra genas: nihiloque is rubor cedebat eius labijs. Ergo puella elocuta est, Diana audijt, deaq. virgo coniurauit Aconti in tuas nubtias. Miser ille interea; sed neq. decumani fluctus, nec Cupidinis sublimem æstum verbis exsequi promptum. lacrymas solas nõ somnum noctes adferebant iuueni: nam pudens flere de die, reseruabat noctibus fletus; simul tabescens membra, coloremq. desperatione marcescens, & visum admodũ pallid⁹, patris conspectũ verebatur; itabatq. in agrũ quouis prætextu patrem fugiẽs; vnde Laërtes vocabatur ab æqualium elegantiusculis, agricolam eum factum credentib⁹. Sed Acõtio non vineta curæ, nõ ligo. solum fagos aut pinus, sub quibus desidebat adlocutus: Vtinam, inquiebat, & mens vobis, arbores, & vox esset, vt hoc vnum dictitaretis, Cydippe pulchra; vel saltem corticibus inscribtas ferre-

φέρειτε γράμματα, ὅσα τὴν Κυδίππην ἐπονομάζει καλήν. Κυδίππη καλὴ σὲ καὶ εὔορκον ὁμοίως προσείπω ταχύ. μηδὲ Ἄρτεμις ἐπὶ σοὶ ποιναῖον βέλος ἀφῇ καὶ ἀνέλῃ· μηδὲ δὲ τὸ πῶμα προσκείμενον τῇ φαρέτρᾳ. ὢ δυστυχὴς ἐγώ. τί δέ σοι τοῦτον ἐπῆγον τὸν φόβον; ὁπότε καὶ φασὶ τὴν θεὸν ἐπὶ πάσαις μὲν ἁμαρτάσι κινεῖσθαι δεινῶς· μάλιστα δὲ τοὺς ἀμελοῦντας τῶν ὅρκων πικρότερον τιμωρεῖσθαι. εἴθε μὲν οὕτω ὡς ἀρτίως ηὐχόμην εὔορκος εἴης· εἴθε γάρ. εἰ δὲ ἀποβαίη ὅπερ μηδὲ λέγειν κα-
1 ἔστω. λὸν, ἡ Ἄρτεμις [1] ἔσται σοι παρθένος πραεῖα· οὐ σὲ γὰρ ἀλλὰ τὸν δόντα τῆς ἐπιορκίας τὴν πρόφασιν κολαστέον· μαθήσομαι μόνον ὡς μεμέληκας τῶν γραμμάτων, καὶ τοῦ σοῦ πρηστῆρος τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀπαλλάττων οὐκ ἧττον αἵ-
2 ἤπερ. ματος ἀφειδήσω τοῦ ἡμετέρου, [2] εἴπερ ὕδατος εἰκῇ χεομένου. ἀλλ' ὦ φίλτατα δένδρα, τῶν ἡδυφώνων ὀρνίθων οἱ θῶκοι, ἆρα κἂν ἐν ὑμῖν ἐστιν οὗτος ὁ ἔρως, καὶ πίτυος τυχὸν ἠράσθη κυπά-
3 δία. ριττος, ἢ ἄλλο φυτὸν ἑτέρου φυτοῦ; μὰ [3] δία, οὐκ οἶμαι· οὐ γὰρ ἐφυλλορρόειτε, καὶ τοὺς κλάδους ἁπαλοὺς ὁ πόθος κόμης ὑμᾶς καὶ ἀγλαΐας ἐψίλου· ἀλλὰ καὶ μέχρι στελέχους τε καὶ ῥιζῶν

ὑπο-

ferretis hoc ipſum teſtantes literas. Liceat mihi propedeim Cydippe, formoſam te & iurandi religioſam dicere: neque te Diana ſagitta vltrice tollat: quin tectam operculo teneat faretram. Sed ô miſerum me! quid ego te hunc adegi metum? nam aiunt ceteris quidem peccatis ſuccenſere grauiter deam; ſed præ alijs in iuriſiurandi neglecti reos vindicare ſeuerius. Vtinam ergo, ſicuti optabam modo, iurandum ſerues; vtinam. ſin contra eueniat, quod nec fas dictu, ſit tibi Diana virgo propitia. non enim tu, ſed qui periurio cauſſam dedit, dignus vindicta. Sentiam ſolum curæ tibi fuiſſe eas literas; tum ego animam amittens tuo fulmine, non magis parcam ſanguini meo, quam effuſæ temere lymphæ. Sed ô cariſſimæ plantæ, ſuauiſonarum auium ſedes, numnam eſt & in vobis hic amor? pinumque forte cupreſſus, aliáve arbor aliam deperit? Non per Iouem credo: non enim amitteretis folia; nec ſolum circum ramos amor coma ſimul vos & decore ſpoliaret, ſed vſque ad truncum & radices

ἀπονοστήσας τῷ πυρσῷ διῄνυστο. τοιαῦτα μὲν Ἀκόντιος τὸ παιδίον διελέγετο πρὸς τῷ σώματι μαραινόμενος καὶ τὸν νοῦν. τῇ δὲ Κυδίππῃ πρὸς ἕτερον ηὐτρεπίζετο γάμος· καὶ περὶ τὰς παστάδας τὸν ὑμέναιον ᾖδον αἱ μουσικώτεραι τῶν παρθένων καὶ μειλιχόφωνοι, τοῦτο δὴ Σαπφοῦς τὸ ἥδιστον φθέγμα. ἀλλ' ἄφνω νενόσηκεν ἡ παῖς· καὶ πρὸς

1 νυμφαγωγίας. ἐκφορὰν ἀντὶ [1] νυμφαγωγίας οἱ τεκόντες ἑώρων.

2 ἀνέσφηλε. εἶτα παραδόξως [2] ἀνέσφηλε, καὶ δεύτερον ὁ θάλαμος ἐκοσμεῖτο· καὶ ὥσπερ ἀπὸ συνθήματος

3 τύχης. τῆς [3] ψυχῆς, αὖθις ἐνόσει. τρίτον ὁμοίως ταῦτα συμβέβηκε τῇ παιδί. ὁ δὲ πατὴρ τετάρτην οὐκ ἀνέμεινε νόσον· ἀλλ' ἐπύθετο τοῦ Πυθίου, τίς ἄρα θεῶν τὸν γάμον ἐμποδίζει τῇ κόρῃ. ὁ δὲ Ἀπόλλων πάντα σαφῶς τὸν πατέρα διδάσκει· τὸν νέον, τὸ μῆλον, τὸν ὅρκον, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν θυμόν. καὶ παραινεῖ θᾶττον τὴν εὔορκον ἀποφῆναι τὴν κόρην· ἄλλως τέ φησι Κυδίππην Ἀκοντίῳ συνάπτων, οὐ μόλυβδον ἂν συνεπιμίξαις ἀργύρῳ. ἀλλ' ἑκατέρωθεν ὁ γάμος ἔσται χρυσοῦς. ταῦτα μὲν ἔχρησεν

4 ἡλικιώτιδες. ὁ μαντῷος θεός· ὁ δὲ ὅρκος ἅμα τῷ χρησμῷ συνεπληροῦτο τοῖς γάμοις. αἱ δὲ τῆς παιδὸς [4] ἡλικιότιδες, ἐνεργὸν ὑμέναιον ᾖδον, οὐκ ἀναβαλλόμενον ἔτι, οὐδὲ διακοπτόμενον νόσῳ. καὶ ἡ διδάσκαλος ἐπέ-

penetraret eius lãpada. Talia ſabatur mentẽ ſimul & corpus marcidus adoleſcens Acõti⁹. At Cydippę cũ altero parabãtur nubtiæ; iã-que ante thalami fores vocis dulcedine, can-tuſq. peritia potiores virginũ hymenæũ occi-nebãt, dulciſſimũ illud Sapphûs canticũ. Sed ſponſa deimprouiſo cœpit ægrotare; ac iã pro nubtiali funebrẽ pompã ſpectabãt parentes. Cõualuit tamẽ inſperato, thalamuſq. iterũ adornari cœpit; ſed veluti de cõpacto ludẽte fortuna, decubuit rurſus; tertiũque eadẽ hæc oĩa euenêre. Tũ pater nõ exſpectata quarta ægritudine, miſit ſcitatũ Pythiũ, quis deûm impediret nubtias filiæ. Cui Phœbus rẽ omnẽ diſertim aperuit; adoleſcentẽ, pomũ, iurãdũ, irã Dianæ; monuitq. vt quãprimũ liberaret puellę fidẽ: alioquin & quũ Cydippẽ Acõtio iugabis, nõ miſcebis plumbũ argẽto, ſed facies aureas vtrinq. nubtias. Hæc fuit diuini nu-minis dictio, quã ſimul & iuramentũ imple-uere celebratis nubtijs. At virginis æquales perfectum tum demum hymenæum cecinê-re, non dilatum amplius, nec interruptum accedente morbo. ſpectabatque chori ma-

ἔβλεπε τὴν ἐπᾴδουσαν· καὶ εἰς τὸ μέλος ἰκανῶς ἀνε-
1 σας. βίβαζε [1]χλευαζομένουσα τὸν τρόπον. ἑτέρους δὲ τοῖς ἄ-
σμασιν ἐπεκρότει, καὶ ἡ δεξιὰ τοῖς δακτύλοις ὑ-
πεσταλμένοις, ὑποκειμένην τὴν ἀριστερὰν ἔπληττ-
τεν εἰς τὸν κοῖλον· ἵν' ὦσιν αἱ χεῖρες εὔφωνοι συμ-
πληττόμεναι τρόπον κυμβάλων. ἅπαντα δ' οὖν
ὅμως βραδύνειν ἐδόκει τῷ Ἀκοντίῳ· καὶ οὔτε ἡμέ-
ραν ἐκείνης ἐνόμισε μακροτέραν ἑωρακέναι, οὔ-
τε νύκτα βραχυτέραν τῆς νυκτὸς ἐκείνης. Ἀ-
2 Μίδου. κόντιος οὐκ ἂν ἠλλάξατο τὸν [2] Μήδου χρυσόν,
οὐδὲ τὸν πάντα πλοῦτον ἰσοστάσιον ἡγεῖτο τῇ κόρῃ·
καὶ σύμψηφοι πάντες ἐμοί, ὅσοι μὴ καθάπαξ
3 ἀπεικός. τῶν ἐρωτικῶν ἀμαθεῖς· τὸ γὰρ ἀνέραστον, οὐκ [3] ἀ-
4 ὁ. πεικὸν ἀντίδοξον εἶναι. [4] ὡς δ' οὖν τῇ παρθένῳ
5 τό γε. βραχέα νυκτομαχήσας ἐρωτικῶς, [5] τό τε λοιπὸν
ἥρων αἰῶν ἀπέλαυεν ἡδονῶν. Ἔκαον δὲ κατὰ δώμα-
τα δαΐδες ἐκ λιβανωτοῦ συγκείμεναι· ὥστε ἅμα
καίεσθαι καὶ θυμιᾶσθαι, καὶ παρέχειν τὸ φῶς μετ'
εὐωδίας. πάλαι τοίνυν αἱ παρθένοι συναριθμου-
μένης αὐταῖς τῆς Κυδίππης, ἐπλεονέκτουν σφό-
δρα τῶν γυναικῶν, τὸν κολοφῶνα φέρουσαι τῆς
εὐπρεπείας. νυνὶ δὲ τῆς νύμφης ἐν γυναιξὶ τατ-
τομένης, μειονεκτοῦσιν αἱ κόραι· τοσοῦτον ἡ φύσις
ἁπανταχοῦ τὸ λαμπρὸν αὐτῆς ἐκορυφώσατο

gistra canticum incinentem, & saltatricis in modum ad versus cantici gressum accommodabat. Alius ad cantiones increpabat, dexteræque diductis digitis subiectæ læuæ palmam feriebat, vt sonoræ manus inuicem ferirent cymbalorum in modum. Omnia tamen morari videbantur Acontio: neque diem illa longiorem vidisse se, nec breuiorem illa noctem censuit. Non mutasset Acontius Midæ auro, nec puellæ contra æstimasset omnes diuitias. Adsentientur omnes mihi, nisi siqui prorsus imperiti Cupidinum; tales quippe non mirum sentire contra. Jta conserto breui cum virgine nocturno prælio pacata deinceps præcerpsit gaudia. Ardere interea in ædibus tædæ ture accensæ, vt simul & arderent & suffirent ædes, lumenque cum odore suaui præberent. Jtaque virgines quæ prius censita inter ipsas Cydippe antistabant, longe mulieribus formæ summam laudem commeritæ, nunc addita mulieribus sponsa vincuntur longe: tantum formam eius vtrobiq. natura

κάλλος· ὥσπερ δὲ χρυσόπολις ἡ πόα τῷ χρυσῷ μειρακίῳ συνήπλετο προσφυῶς. ἄμφω δὲ λαμπροῖς ὄμμασιν, οἷα ἀστέρες ἀντιαυγοῦντες ἀλλήλοις φαιδρότερον τῆς ἀλλήλων ἀπέλαυον ἀγλαΐας.

ΓΥΝΗ ΠΟΘΟΥΣΑ ΜΕΙΡΑΚΙΟΝ, πυνθάνεται τῆς δούλης εἰ καλὸς ὁ ποθούμενος.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΕΥΑΓΟΡΑ.

Παιδίσκην ἑαυτῆς ὧδέ πως ἤρετό τις γυνή. πρὸς τῶν χαρίτων, ὁποῖον δοκῶ σοι νεανίσκον ποθεῖν; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καλόν· ἀλλ᾽ ἐρῶσα τυχὸν, σφάλλομαι περὶ τὴν κρίσιν τοῦ ποθουμένου· καὶ ἔρωτι πλανῶμαι τὴν ὄψιν. λέγε δή μοι κἀκεῖνο, τί φασιν αἱ καθορῶσαι τοῦτον γυναῖκες; πότερον αὐτὸν ἐπαινοῦσι τοῦ κάλλους; ἢ ψέγουσιν ἀποστραφεῖσαι τὴν θέαν; ἡ δὲ μακροπνεύσα πρὸς τὴν κεκτημένην φησί· νὴ τὴν Ἄρτεμιν ἐγὼ πολλῶν ἀκήκοα γυναικῶν αὐτήκοος γινομένη πλησίον ἐπιφθεγγομένων τοιάδε τῷ νέῳ· ἰδοὺ μειράκιον εὐπρεπές· ἰδοὺ κάλλος ἀπηκριβωμένον τῇ φύσει. τούτοις ἔδει πλάττεσθαι τοὺς ἐραστὰς μᾶλλον ἢ κατὰ Ἀλκιβιάδου μορφήν· κάλλος γε καλὸν νὴ

extulit. Quæ veluti chrysopolis herba aureo iuueni natiue adiuncta herct; & splendidis oculis stellarum ad modum inuicem reciproco lumine coruscantes mutuas splendidius fruuntur delicias.

Mulier adolescẽtem amans ab ancilla exquirit, num is pulcher. XI.

PHILOSTRATVS EVAGORÆ.

MVlier quędam ancillã suam compellauit his verbis: dic mihi, per Gratias, qualis tibi videtur quẽ ego depereo iuuenis? nam is mihi pulcher videtur; sed forte amore percita de amato nõ recte iudico; forte amor visum meũ frustratur. Dic mihi & hoc, quid de eo dicant ceteræ vbi viderũt mulieres. nũ formam eius laudant? an auersæ despiciunt? Illa dominã lenonia arte illiciens, Dianã testor, inquit, ego his aurib⁹ multas audiui proxime adolescẽti insusurrãtes; Vide formosũ iuuenem: vide formã adamussim à natura exactã. Ad hãc faciẽ debuere fingi Hermæ, nõ ad Alcibiadis vultũ. O formosam formã

1 μέγα φονῶν ταῖς φίλαις ὥραις. χαρίεις ὁ νεανίας ἐπὶ κάλλει [1] μεγαφρονῶν· οὐ μέντοι εἰς ὑπερηφανίαν, ἀλλ' εἰς τὸ ἁβρὸν καὶ μεγαλοπρεπές. ἱκανὸν πρὸς ἔρωτα

2 ἐπίγρυπνον. καὶ μόνον τὸ [2] ἐπήγρυπνον τοῦ νεανίσκου. ἱκανὴ δὲ καὶ ἡ κόμη· καλὴ μὲν καθ' ἑαυτὴν οὖσα, ἔτι δὲ * καλλίω περικειμένη μὲν τῷ μετώπῳ· συγκατιοῦσα δὲ τὴν ἰούλων παρὰ τὸ οὖς. τὸ δὲ χλανιδίσκιον, βαβαὶ τῶν χρωμάτων· οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὸς μένει χρώματος, ἀλλὰ τρέπεται καὶ μετανθεῖ. οὗτος ἡμῖν εὐκταῖος ἐραστὴς, ἡβάσκων ἀμφὶ πρώτην ὑπήνην. εὐδαίμων ἡ τὸν νέον εὐτυχοῦσα ἐπίσης ἐραστὴν ὁμοῦ καὶ ἐρώμενον. μακαρία ἡ συγκοιμωμένη τούτῳ, χλιδῶσα καθ' ἑαυτὴν καὶ ἐντρυφῶσα τῷ κάλλει. εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκείνην αἱ χάριτες εἶδον, καὶ πᾶσαι μοι δοκοῦσιν ἐρᾶν αὐτίκα τοῦ μειρακίου. ἤνθει ταῖς παρειαῖς· καὶ ὑφ' ἡδονῆς παντοδαπὰ χρώματα παρ' ἕκαστον λόγον ὑφίει· καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, ἐδόκει τῇ κεφαλῇ ψαύειν τοῦ οὐρανοῦ. καὶ τότε πεπίστευκε τὸ νέον εἶναι καλόν. αὐταὶ γὰρ ἑαυταῖς αἱ γυναῖκες τότε δὴ κρίνουσιν εἶναι καλὰς, ὅταν ἰδών τις ἐπαινέσῃ· ὅταν ἐρασθείη θαυμάσας.

vos teſtor charæ Horæ: ô lepidum iuuenem forma ſua ferocem, non ad ſuperbiam ſed ad teneram & magnanimam indolem. Satis eſt conciliando amori vel ſola hæc naſi aduncitas; ſed hæc cæſaries pulchra per ſe quidem; ſed pulchrior circumamplexa ſinciput; dein iuxta aures deſcendens mixta lanugini. Tum amiculi colores quam mirandi; non enim colorem vnum ſeruat, ſed mutatum ſemper floret. Talis nobis optandus amor prima florens lanugine. Felix quæ iuuenem parili amore amata ſimul & amans poſſidet: fortunata quæ cum ipſo cubat, luxurians in lecto, formaque ſuperbe gaudens. propitijs illam oculis viderunt Gratiæ. Omnes mihi in ſumma videntur eum deperire mulieres. Læta tot teſtib⁹ domina præ voluptate mutabat colorem ad ſingulas voces, videbaturque ſibi quod dicitur ſublimi vertice cælum tangere. Tum demum vere formoſum eſſe iuuenem credidit. nam & ipſæ ſe mulieres tum credunt forma precellere, quum quis eas videns laudauit, quũ miratus amare cœpit.

ΝΕΟΣ ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ πάντας, τῆς φίλης δοκιμάσαι τὸ κάλλος.

ΕΥΗΜΕΡΟΣ ΛΕΥΚΙΠΠΩ.

1 ἄρα. Τίς [1] ἄρα τεθέαται τῆς ἕω τὰ κάλλη; τίς δὲ ταῖς ἑσπερίαις ὡμίληκε γυναιξίν; ἡκέτωσαν οἱ πανταχόθεν ἐρωτικοὶ φιλογύναικες πρὸς κρίσιν τῆς ἐμῆς καλλικοίτης· καὶ σὺν ἀληθεία λεγόντων εἴ που τοιοῦτον ἱστορήκασιν ἀξιοθέατον κάλλος. ὅπου γὰρ ἂν τις αὐτῇ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιβάλῃ, πανταχοῦ κάλλος αὐτῷ συναντᾶται, καὶ κάλλους ἐφάπτεται. ταύτης ὁ μῶμος ἀποσφαλεὶς, ἄχθεται καὶ στένει καὶ ἀπορεῖ. παραδόξως τεθαύμακα τὴν ἡλικίαν, τὴν χάριν, καὶ μέχρι τοῦ ποδὸς διῆλθε τὸ θαῦμα. φύσει γὰρ ὁ ποὺς εὔπλαστος ὢν, καὶ τὰς ἀκοσμήτους οἶδε κοσμεῖν. ἐφήδεται τοῖς τρόποις εὖ μάλα συμπρέπουσι τῇ μορ-
2 ἑταίρας. φῇ. [2] ἑτέρας μὲν γὰρ [3] ἡ πυθίας εἴληχε βίον,
3 ἡ πύθιας.
4 ἁπλότητα. [4] ἀπαλότητα δὲ σύμφυτον ἔχει καὶ ἄμεμπτον ἦθος. ἅπαντα τῆς τάξεως τοῦ βελτίω βίου· καὶ αὐτόν με μάλιστα ἥρηκε τὸ ἄκακον· δῶρον δὲ, ὅ τις δῷ, ἐ-
5 ἑταίρα. παινεῖ· οὐχ ὥσπερ [5] ἑτέρα πάνυ τὸ διδόμενον σμικρὸν ἡγουμένη. καὶ ὥσπερ κολοιὸς ἀεὶ παρὰ κολοιὸν, ἱζανόμενοι ἄμφω. τί δεῖ περαιτέρω προβαίνειν; ἔνθα

Adolescens omnes appellans ad probandam formam amasiæ. XII.

EVHEMERVS LEVCIPPO.

QVis vnquã formas Oriẽtis vidit? quis occidui orbis mulieribus congressus est? veniãt vndiq. feminarũ amatores iudicare de mea pulcra cõnuba, dicãtq. veraces siquãdo tã dignã spectari speciẽ nouerint. nã quacũq. illi inieceris oculos, occurrit vbiq. forma; formam semper attingis. Momus hic frustra abiens dolet, eiulat, desperat. Subijt mihi vltra admirationẽ spectare staturę dec⁹ & gratiã, trãsijtq. vsq. ad pedes miraculũ. Natura enim pes bene aptus etiã inornatas exornare cõdidicit. Sed & me lactãt cõueniẽtes formæ mores. nã mea Pythias cõditione viuẽdi meretriciã sortita, simplicitatẽ tamẽ natiuã retinet, & indolẽ inculpatã, moribus ita cõpositis vt cõditione eius longè sint meliores. quin me nulla re magis cepit quã innocẽtia: si quid das, qualecũq. id sit, laudat, nõ meretriciũ in morẽ, quicquid datur parui æstimãtiũ. Ita nos semper adsidemus alter alteri veluti monedulæ. Quid vlteriora narrẽ? vbi

δὴ τὰ τερπνὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀπόρρητα. λεκτέον
δὲ μόνον ὡς ἀντιλέγει τοσοῦτον, ὅσον ἐν τῷ βεβα-
1 ἐρεθίσαι. δικύειν [1] αἱρεθεῖσα. ὁ μὲν οὖν τράχηλος αὐτῆς ἀμ-
2 Dele, ἢ δέ. βροσίας ὄδωδε· καὶ τὸ ἆσθμα ἡδύ· [2] ἢ δὲ μή-
λων ἢ ῥόδων πόμασι συμμιγέντων ἀπόζειν φι-
λήσας ἐρεῖς· τοῖς δὲ στέρνοις τοῖς καλοῖς ἐπιθεὶς
τὴν κεφαλήν, ἠγρύπνουν αὐτῷ καταφιλῶν τὸ
πήδημα τῆς καρδίας. οὐκ οὖν τῶν ἀφροδισίων,
3 ἔφη τις. ὡς [3] ἔφην, τις ἐς τὸ τῆς ἡδονῆς τέλος, οὐδέ ἐστιν
μία· ἀναφρόδιτοι γὰρ αἱ δυσειδεῖς γυναῖκες. καὶ
ἡδονῆς ἐν ἐκείναις, οὐκ ἀρχήν, οὐ τέλος εὕροι τις·
ἐπεὶ κἀν τοῖς ἐδέσμασιν οὐ τέλος ὁ κόρος· ἀλλὰ
τὸ μὲν τρέφει καὶ τέρπει· τὰ δὲ παντελῶς ἀνα-
τρέπει. διὰ ταύτην ἡμέρα μοι πᾶσα λευκή· καὶ τῶν
ἐν φαρέτρᾳ λογιζομένων, εἰς εὐτυχίαν οὐχ ἧττον.
ᾀδόντων μὲν οὖν ἀκήκοα πολλάκις· ὡς πέφυκεν
ἀποδημία τὸν πόθον ἐκλύειν, καὶ προοιμιαζόμενοι
4 ὁρᾷ. δὲ φασίν· τοσοῦτον φίλος, ὅσον [4] ἐρᾷ τις ἐναν-
τίον. ἐγὼ δὲ ὄμνυμι τὰς χάριτας Πυθιάδος, ὡς οὐ-
δὲ ἀποδημῶν ἀπεστάτουν τῆς πρὸς ἐκείνην φι-
λίας. οὐδὲν οὖν ἧττον ἐπανήκον ἐρῶν, μᾶλλον δια-
λιπών, καὶ μειζόνως ᾐσθόμην τοῦ πόθου· καὶ χάριν οἶδα
τῇ τύχῃ, ὅτι μοι λήθην οὐκ ἐνέθηκε τῆς φιλτάτης.
ἔφη δ' αὖ τις ἐρωτικὸς ποιητὴς καθομηρίζων ἡμᾶς,

ſecretæ & infandæ Veneris deliciæ. Dicam hoc vnũ tamẽ, tandiu repugnare illã, donec mora deſideriũ accenderit. Sed collũ eius ambroſiã ſpirat; ſuauis anima; dicas quũ pangis baſiũ, ſentire te mixta poculis poma vel roſas. Itaq. ego delicato pectori ceruice incũbẽs inſomnẽ noctẽ duxi ſuſſultũ cordis ipsũ baſiãs. Nõ eſt ergo Venerij operis, vt dixit quidã, ad finẽ voluptatis vnicũ iter: carẽt enim Venere deformes; ac voluptatis in ijs nõ caput, nõ pedes inueneris. nam & ciborũ finis vnus ſatietas: ſed hic nutrit ſimul & lætat; ſunt qui prorſus auertunt. Per hãc mihi dies omnis cãdida, nec minus felix ijs quę in pharetra numerãtur. Itaq. audierã ſæpius canẽtes abſentiã natã ſoluendo cupidini: dicũtq. vulgo, Amicus tantũ, quamdiu corã videt. At ego Pythiadis gratias iuro, ne abſẽti quidem excidiſſe illius cupidinem. ita redij non minus amans, immo magis amaui relictam, magiſque me iuuit deſiderium; gratiamque fortunæ dico, quod non mihi imperauit amiciſſimi capitis obliuium. Dicat quis amatorius poëta Homerum nobis accommodans,

Ἀσπάσιον λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοιτο.

ΠΑΙΣ ΕΠΟΘΕΙ ΤΗΝ ΤΟΥ φύσαντος παλλακήν· ἰατρὸς διέγνω τὸν ἔρωτα τύχῃ πλέον, ἢ τέχνῃ χρησάμενος, καὶ μεθόδῳ πείθει τὸν πατέρα, τῷ παιδὶ παραχωρῆσαι τῆς παλλακίδος.

ΕΥΤΥΧΟΒΟΥΛΟΣ ΑΚΕΣΤΟΔΩΡΩ.

Τῷ μακρῷ καὶ τοῦτο, φίλτατε, κατέμαθον χρόνῳ, ὡς καὶ τέχναι πᾶσαι προσδέονται τύχης· καὶ τύχη διακοσμεῖται ταῖς ἐπιστήμαις· αἱ μὲν γὰρ ἀτελεῖς μὴ συνεργοῦντος τοῦ θείου. ἡ δὲ μᾶλλον εὐδοκιμεῖ ταῖς ἑαυτῆς ἀφορμαῖς τοῖς ἐπιστήμοσι δωρουμένη. ἐπεὶ τοίνυν μακρόν γε τὸ προοίμιον, εὖ οἶδα, τῷ ποθοῦντι θᾶττον ἀκοῦσαι, ἤδη λέξω τὸ συμβάν, μηδὲν ἔτι μελλήσας. Χαρικλῆς ὁ τοῦ βελτίστου Πολυκλέους υἱός, παλλακίδος τοῦ τεκόντος ποθῶν, κλινοπετὴς ἦν, σώματος μὲν ἀφανῆ πλαττόμενος ἀλγηδόνα· ψυχῆς δὲ ταῖς ἀληθείαις ἐρωτικὴν αἰτιώμενος νόσον. ὁ γοῦν πατήρ, οἷα πατὴρ ἀγαθὸς, καὶ σφόδρα φιλόπαις, αὐτίκα Πανάκιον μεταπέμπεται, τὸν ὄντως ἐπώνυμον ἰατρόν. ὃς τοὺς

Dulces antiqui leges repetiſſe cubilis.

Patris concubinam amabat filius: gnarum id medico ſorte magis quam arte; iſque arte perſuadet patri vt eam concedat filio. XIII.

EVTYCHOBVLVS ACESTODORO.

ET hoc longum me tempus, amice, docuit, fortuna egere artes omnes, fortunæque viciſſim ab artibus ornamentũ accedere. nam illæ, ni numen adiuuet, imperfectæ; & hæc magis eluceſcit, vbi occaſiones ſuas præbuit peritis. Sed quoniam longa, ſat ſcio, præfatio narrationem auide exſpectanti, dicam rem ipſam, non morabor amplius. Charicles optimi Polyclis filius æger amore paternæ pellicis decubabat in lecto, cauſſatus occultam corporis ægritudinem; reuera animum anxius amatorio morbo. At pater, vt bonum patrem ac filij amantem par fuit, confeſtim Panacium accerſit, medicum vere dignum ſuo nomine. Is admotis

pulſui

μὲν δακτύλοις τὸν σφυγμὸν προσαρμόζων, τὸν δὲ νοῦν μετάρσιον ἄγων τῇ τέχνῃ, καὶ τοῖς ὄμμασι τὸ διαγνωστικὸν ὑποφαίνων κίνημα τῆς διανοίας· οὐδὲν ὅλως ἀρρώστημα κατενόει γνώριμον ἰατροῖς. ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος ἰατρὸς ἀμήχανος ἦν· τῆς δὲ ποθουμένης ἐκ ταὐτομάτου παρελθούσης διὰ τοῦ μειρακίου, ἀθρόον ὁ σφυγμὸς ἀτακτὸν ἥλλατο. καὶ τὸ βλέμμα ταραχῶδες ἐδόκει. καὶ οὐδὲν ἄμεινον τὸ πρόσωπον διέκειτο τοῦ χρέους. καὶ διχόθεν ὁ Παυάκιος διέγνω τὸ πάθος· καὶ ὅπερ ἁπλῶς ἐκ τέχνης οὐχ εἷλεν, ἐκ τύχης μᾶλλον εἶχε λαβών· καὶ τὸ δῶρον τῆς προνοίας εἰς καιρὸν ἐταμιεύετο τῇ σιωπῇ. ἐπὶ πρώτος ἦν αὐτὸν τῆς ἐπισκέψεως ἡγούμενος ὁ δὲ

1 δὲ. τρόπος. αὖθις [1] τε παραγγελλόμενος διεκελεύετο πᾶσαν τὴν οἰκίας κόρην τε καὶ γυναῖκα, διὰ τοῦ κάμνοντος παριέναι, καὶ μὴ χύδην, ἀλλὰ κατὰ μίαν ἐκ διαστήματος βραχέος διακρινομένας ἀλλήλων. καὶ τούτου γινομένου αὐτὸς μὲν τὴν ὑποκάρπιον ἀρτηρίαν τοῖς δακτύλοις ἁρμονικῶς ἐπεσκόπει τὴν ἀκριβῆ γνώμονα τῶν Ἀσκληπιαδῶν, καὶ μάντιν ἀψευδῆ τῶν ἐμφυομένων ἡμῖν διαθέσεων. ὁ δὲ τὸν πόθον κλινήρης, πρὸς μὲν τὰς ἄλλας ἀτάραχος ἦν. τῆς δὲ παλλακῆς, ἣς εἶχεν ἐρωτικῶς, ἐκφανείσης,

pulsui digitis, aduocata in consilium mente, oculisque obseruans motus animi indices, nullum prorsus morbum agnouit familiarem medicorum filiis. Ita diu tantus medicus quid censeret incertus stetit. Sed quum forte ante oculos adolescentis amata transiret, repente pulsus incondite subsilire, visus turbari, nec facies melius manu. Ita Panacius caussam mali sensit duplici indicio, quodque arte sola non percepisset, agnouit adnitente fortuna. Fortunæ tamen donum ad tempus texit silentio; primusque illi inquirendi modus hic fuit. mox reuersus iussit quotquot in ædibus seu puellæ seu mulieres, transire cunctas ante lectum iacentis, non passim omnes, sed seorsim singulas, breui inter se interuallo distinctas. Id dum fit, aptata digitis arteria, qua manus brachio committitur, cœpit inspicere certam Asclepiadarum regulam, veracemque testem innatarum nobis passionum. At ille amore æger, ad alias quidem immotus, vbi amata pellex apparebat, pulsum

νείσης, εὐθὺς καὶ τὸ βλέμμα πάλιν καὶ σφυγμὸν
ἀλλοιότερος ἦν· ὁ δὲ σοφὸς καὶ λίαν εὐτυχὴς ἰα-
τρὸς ἔτι μᾶλλον τὴν ἀπόδειξιν τῆς νόσου παρ' ἑαυ-
τῷ βεβαιότερον ἐπιστοῦτο, τὸ πεῖρον τῷ σωτῆ-
ρι φάσκων· προφασισάμενος γὰρ κατασκευῆς
αὐτῷ φαρμάκων δεῖσθαι τὸ πάθος, ἀπεχώρει
1 ὑστεραίᾳ. τέως ὑπισχνούμενος τῇ [1] ὑστεραίᾳ ταῦτα κομίζειν·
ἅμα τε τὸν νοσοῦντα χρησταῖς καταθαρρύνων ἐλ-
πίσι, καὶ δυσφοροῦντα ψυχαγωγῶν τὸν πατέρα.
ὡς δὲ κατὰ καιρὸν ἐπηγγελμένον παρῆν, ὁ μὲν πα-
τὴρ καὶ πάντες οἱ λοιποί, σωτῆρα τὸν ἄνδρα προσ-
εῖπον, καὶ φιλοφρόνως ἠσπάζοντο προσιόντες. ὁ δὲ
χαλεπαίνων ἐβόα, καὶ δυσανασχετῶν αὐστηρῶς,
2 θεραπείαν. τὴν [2] θεοπρέπειαν ἀπέγνω. τοῦ δὲ Πολυκλέους
λιπαροῦντος ἅμα καὶ πυνθανομένου τῆς ἀπογνώ-
σεως τὴν αἰτίαν, ἠγανάκτει σφοδρότερον κεκρα-
γὼς καὶ ἀπαλλάττεσθαι τὴν ταχίστην ἠξίου. ἀλλ' ὁ
πατὴρ ἔτι μᾶλλον ἱκέτευε· τά τε στήθη φιλῶν, καὶ
τῶν γονάτων ἁπτόμενος· τότε δῆθεν πρὸς ἀνάγ-
κης, ὧδε σὺν ὀργῇ τὴν αἰτίαν ἐξεῖπε· τῆς ἐμῆς γα-
μετῆς οὗτος ἐκτόπως ἐρᾷ, καὶ παρανόμως τήκεται
πόθῳ· καὶ ζηλοτυπῶ τὸν ἄνθρωπον ἤδη, καὶ οὐ φέρω
θέαν ἀπειλουμένου μοιχοῦ. ὁ τοίνυν Πολυκλῆς, οὗ
παιδὸς ἠρώτη τὴν νόσον ἀκούων. καὶ τὸν Πανάκιον

statim turbabatur rursus & visum. atque inde sapiens ac felicissimus medicus firmius apud se statuit conceptam de morbo sententiam, tertium seruatori reseruans, vt aiunt. nam caussatus medendo morbo pharmaca sibi opus esse, abijt, pollicitus cum ijs adfuturum postera die: simul iacentem spe bona fouens, & miserum consolatus patrem. Sed vbi die dicta adfuit, pater ac ceteri è familia seruatorem eum vocantes amice accedentes salutabant. Clamare ille contra acerbe, & succensens grauiter desperare medicinam. Tum Polycle suppliciter orante, caussamq. desperationis exquirente, grauius irasci, cum clamore, confestimq. abitum parare. Tandē patre rogante supplicius, & pectus osculante, & genibus accidente, tum demum velut coactus caussam cum ira edicere: Ille, inquit, vxorem meam efflictim deperit, vriturque incesta flamma. & iam ego liuore æmulo accensus non fero parati mœchi conspectum. Ad hæc Polycles & ad filij morbum pudore, & ad Panacium

ἠρυθρία· πλὴν ὅλως τῆς φύσεως γεγονώς, οὐκ
ἀπώκνησε περὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς τὸν ἰατρὸν ἱκετεύειν,
ἀναγκαίαν τινὰ σωτηρίαν, οὐ μοιχείαν τὸ πρᾶγμα
καλῶν· ἔτι δὲ τοιαῦτα δεομένου τοῦ Πολυκλέους,
ὁ Πανάκιος διωλύγιον κατεβόα φάσκων, οἷά
περ εἰκὸς ἦν φθέγγεσθαι δεινοπαθοῦντα τὸν αἰτιώ-
μενον ἐξ ἰατροῦ μεταβάλλειν εἰς μαστροπὸν μοι-
χείας, καὶ τῆς ἑαυτοῦ γαμετῆς εἰ μὴ φανερῶς, οὕ-
τως τοῖς ῥήμασιν. ἐπεὶ δὲ πάλιν ἐπέκειτο Πολυ-
κλῆς ἀντιβολῶν τὸν ἄνδρα, καὶ πάλιν σωτηρίαν,
οὐ μοιχείαν ἐκάλει τὸ πρᾶγμα· ὁ συλλογιστικὸς
ἰατρὸς ὡς ἐν ἐπιθέσει τὸ συμβὰν ἀληθῶς ἀν-
τεπάγων, ἤρετο Πολυκλέα. τί οὖν πρὸς Διός,
1 σὺ δ'. [1] οὐδ' ἂν ὁ παῖς τῆς σῆς ἤρα παλλακίδος, ἐ-
καρτέρεις αὐτῷ ποθοῦντι ταύτην ἐκδοῦναι;
ἐκείνου δὲ φήσαντος, πάνυ γε νὴ τὸν Δία, ὁ σοφὸς
2 ὦ. ἔφη Πανάκιος· οὐκοῦν σαυτόν, [2] ᾧ Πολυκλῆς
ἱκέτευε, καὶ παραμυθοῦ τὰ εἰκότα. τῆς σῆς γὰρ
οὗτος παλλακίδος ἐρᾷ. εἰ δὲ δίκαιον ἐμὲ τὴν ὁμό-
ζυγα παραδιδόναι τῷ τυχόντι διὰ σωτηρίαν,
ὡς ἔφης, πολύ γε μᾶλλον δικαιότερόν σε τῷ παι-
δὶ κινδυνεύοντι παραχωρῆσαι τῆς παλλακίδος.
εἶπεν εὐμεθόδως· συνελογίσατο δυνατῶς, καὶ
πέπεικε τὸν τεκόντα τοῖς οἰκείοις πειθαρχῆσαι

rubore suffusus, tamen naturali amore impellente non extimuit super vxore propria medicum appellare, necessariam id salutem, non adulterium nominans. Quæ dum Polycles rogat, clamare intentius Panacius, qualia decebant iratum animum, rogatum vt ex medico leno esset, & quidem vxoris suæ, quamuis id alijs verbis peteretur obscurius. Verum vbi instare Polycles contra, salutemque id rursus non adulterium vocare cœpit, tum ratiocinator medicus velut in conclusione rem ipsam inferens; Quid enim, inquit, si amicam tuam amaret filius, num eam sustineres amanti cedere? Facerem, inquit ille, Iouem testor. Teipsum ergo exora, ô Polycles, inquit Panacius; teipsum solare; nam hic amicam tuam deperit. Quod si ius & rectum est me salutis caussa coniugem extraneo cedere, quod censebas; quanto te æquius est periclitanti filio coniugem vsuariam permittere? Dixit methodice: conclusit fortiter, perfecitque vt pater pareret

δικαίοις. πρότερον μὲν τοι Πολυκλῆς ἑαυτῷ προσεφθέγγετο λέγων· χαλεπὴ μὲν ἡ αἴτησις, δύο κακῶν εἰς αἵρεσιν προκειμένων, τὸ μετριώτερον αἱρετέον.

ΠΟΡΝΙΔΙΟΝ ΠΡΟΣ ΝΕΟΥΣ ᾄσμασιν, οὐκ ἀργυρίῳ προτρεπομένους αὐτήν.

1 φιλημάτιον. [1] ΦΙΛΟΜΑΤΙΟΝ ΕΥΜΟΥΣΩ.

ΟΥτε αὐλὸς ἑταίρας οἶδε προτρέπειν· οὔτε λύρα τις ἐφέλκεται πόρνους, ἀργυρίου χωρίς. κέρδους μόνον δουλεύομεν, οὐ θελγόμεθα μελῳδίαις. τί οὖν μάτην ὦ νέοι διαρρήγνυσθε τὰς γνάθους ἐμφυσῶντες τῇ σύριγγι; οὐδὲν ὑμᾶς ὀνήσει τὰ κιθαρίσματα. τί πράγματα παρέχετε ταῖς χορδαῖς; τί δὲ καὶ ᾄδοντες ἔφητε; οὐκ ἐπιθυμεῖς ὦ παρθένε, γενέσθαι γυνή; μέχρι τίνος παρθένος καὶ κόρη, τὰ τῶν ἀνοήτων ὀνόματα; ἢ ταῦτα μὲν ἴστε που πάντως, ὡς ἀνάργυρον [2] οὐδὲ ταῖς ἑταίραις ἐστὶ πιθανόν; ᾤηθητε δέ με ῥᾳδίως ἐξαπατᾶν, ὡς ἐρωτικῶν ἀγύμναστον παῖδα, καὶ παντελῶς ἀμύητον τοι Ἀφροδίτης; καὶ προχειρότερον ἤδη ἢ λύκος λιπαρὰ ἄρνα καθεύδουσαν; ἀλλ' ἔγωγε παλαιᾷ συνοῦσα πορνοδιδασκάλῳ τῇ ἀδελφῇ, καὶ τοῖς ἐκείνης ἐρασταῖς κατὰ πρόφασιν ὁμιλοῦσα,

2 οὐδέν.

legi suæ. Prius tamen ad seipsum Polycles; Graue est quod rogas, inquit; ceterum è duobus malis legendum minus.

Meretrix ad iuuenes canticis ipsam demulcentes, non pecunijs. XIIII.

PHILEMATIVM EVMVSO.

NOn didicit mouere puellas tibia, nec ductantur scorta modulatis lyræ pulsibus, si absit pecunia. quæstui solo seruimus, non lactamur cantilenis. Quid vos ergo iuuenes frustra disrumpitis buccas inflanda fistula? nihil vos iuuabunt citharę modulamina. quid fidibus negotium facessitis? quid hanc cantilenam insusurratis? non vis puella mulier fieri? quousq. puella, & virgo, imprudentiũ nomina? An vos nostis quidẽ, quam sine argento vana oĩa, nec puellis credula? sed me facilem decipi censetis, tanquam imperitam amoris infantulã, profanamq. Veneris mysterijs, ac magis obnoxiam capi, quã incuriosam agnam dormientẽ ceperit lupus. Sed ego vetulæ quondã vitilenę sorori meæ, eiusq. amatorib. per occasionem conuersata,

οὐδὲν ἔδοξα δυσμαθής. ἀλλὰ τὸν ἐπιεικῶς ἤδη μεμυέτηκα βίον, καὶ παρατέθηγμαι τὸν νοῦν· καὶ γέγονα ξυρὸν εἰς ἀκόνην· καὶ ἀργυρείῳ τῶν νέων τοὺς ἔρωτας δοκιμάζω· χρυσίου γὰρ μείζω τεκμήριον τοῦ κομιδῇ φιλεῖν οὐκ οἶδα ἕτερον. τοιγαροῦν τινὲς ἅμα προσιούσας ὁρῶντες, κρωβύλου ζεῦγος ἀσπαζόμενον, πολλάκις ἐπιφωνοῦσιν ἡμᾶς. νὴ τὰς χάριτας ἀκήκοα πολλάκις αὐτῆς εἰκότως ἐκεῖνο μάλιστα τοῖς φίλοις λεγούσης· ὑμεῖς μὲν ὀρέγεσθε κάλλους, ἐγὼ δὲ χρημάτων ἐρῶ. οὐκοῦν ἀνεπιφθόνως τοὺς ἀλλήλοις θεραπεύσωμεν πόθους. κἀγὼ τὸν νόμον ἀποδέχομαι καὶ ζηλῶ. τούτῳ πείθεσθε τῶν περιττῶν ὀργάνων ἀφέμενοι· τό γε ἡμέτερον οὐ κωλύσει· ἀλλ' ἐὰν ἀργύρειον ᾖ, πάντα θεῖκ' ἐξαίνεται.

ΔΥΟ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ διέκειντο πολεμίως. μιᾶς τούτων βασιλεὺς ἠράσθη κόρης ἐκ τῆς ἐναντίας πόλεως, ἐπαφροδίτως ἐκμανείσης αὐτῷ, καὶ γάμου τυχὼν ἐν ἀμοιβῆς μέρει περὶ τοὺς πολίτας ἐσπείσατο τῆς φιλτάτης.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΣ ΛΥΣΙΜΑΧΩ.

ΟΥ δὲν, ὡς ἐγῷμαι, πιθανώτερον πέφυκεν οὐδ' ἀνυσιμώτερον Ἀφροδίτης. ἴσασι δὲ οἱ βεβλημένοι· καὶ τούτων ἡμῖν ἀντίψηφος οὐδὲ εἷς. αὕτη καὶ

non indocilis visa sum: sed iam & meretriciam disciplinam condidici, & mentem erudiui, nouaculaq. in cotem incidi; & adolescentiū cupidinem argento censeo; non enim aliud maius amoris magni indicium noui quam pecuniam. Itaq. multi euntes simul vbi vidêre, vulgatum sermone Crobyli iugum nobis insusurrabant. Testor Gratias, audiui illam sæpius hæc amatorib. merito edicere; vos formam desideratis, ego pecuniā: præfiscini ergo quæramus inuicem remedia nostro cupidini. Eandem ego legem accipio & peto. Huic vos parete abiectis instrumentis futilibus: per me equidem non stabit; argentum modo adsit, cito agent ferentur oīa.

Ciuitates duæ hostilia exercebant: alterius Rex puellam ex altera furiate amauit, potitusq. mercedis vicem pacem fecit cum ieus ciuibus. XV.

APHRODISIVS LYSIMACHO.

ENimuero nihil ego esse Venere efficacius, aut persuadere potentius censco. norunt qui eius tela sensere, nec quisquam eorum contra ibit: illa &

πόλεμον διαλύει, καὶ δυσμενεῖς παρασκευάζει βεβαιότατα σπένδεσθαι πρὸς ἀλλήλους· ἀμέλει τοι πολλάκις, μετὰ στρατηγοὺς ἀρίστους καὶ μεγάλα στρατόπεδα καὶ πολλὴν τοῦ πολέμου συσκευήν, ὁ βραχὺς ἐκεῖνος τοξότης μικρᾶς ἀκίδος βολῇ, καὶ αὐτὸν δήπου τὸν Ἄρη παρειμένον ἀποφαίνει, πραότητα μεταπορίζων. ἔνθα τις ὁπλίτην μὲν ἰδὼν εἰ καὶ δύσμαχον, προὐβάλλετο τὴν ἀσπίδα σὺν εὐτολμίᾳ, κατιθύνων τὸ δόρυ· ἔρωτος δὲ φανέντος, γέγονε ῥίψασπις εὐθὺς, ὁ τέως
1 ἀκοντί. θρασὺς, καὶ τὴν δεξιὰν [1] ἀκοντὶ προσανατείνας, ὁμολογεῖ τὴν ἧτταν· τῆς τε μάχης ὑπανεχώρει, μετατρέπων τὰ νῶτα παιδαρίῳ τοξότῃ, μηδὲ γ᾽ οὖν μαλθακὸς αἰχμητὴς εἶναι
2 μυοῦς αἱ] πόλεις. δι᾽ ἐκεῖνον τολμήσας. Μίλητος τοίνυν καὶ [2] Μυοῦσα πόλις ἐπὶ μήκιστον χρόνον πρὸς ἀλλήλας ἀνεπίμικτοι διετέλουν· πλὴν ὅσον ἐς Μίλητον οἱ τῆς ἑτέρας ὑπόσπονδοι βραχὺ προσεφοίτων, καιρὸν ἔχοντες καὶ μέτρον τὸ αὐτόθι τιμωμένης Ἀρτέμιδος τὴν πανήγυριν, καὶ
3 ἐποιοῦντο. σμικρὰν ἀνακωχὴν ἑκατέρος τὴν ἑορτὴν [3] ἐποιοῦντο. τούτους Ἀφροδίτη κατελεοῦσα διήλλαξεν, ἀφορμὴν εἰς σύμβασιν μηχανησαμένη τοιάνδε.
4 καλή. κόρη γάρ τις τοὔνομα Πιερία, φύσει τε [4] καὶ

bella soluit, & inimicos firmissime inter se conciliat: quin sæpius & imperatores fortissimos, & magnos exercitus, & ingentem apparatum belli paruus ille sagittator tenuis aculeę ictu, & ipsum etiam Martem irritum facit, mansuefacta eius feritate; vt qui armatum hostem quantumuis fortem audacter protento exceperit scuto, proiectaque hasta; idem viso cupidine confestim clypeum abijciat, & nuper audacia ferox salmacidam dextram tendens fateatur victoriam, excedatque pugna sagittario infanti terga vertens, ne quidem molliter repugnare ausus. Exemplum dabo. Miletus & Myus ciuitates longo iam tempore bellum exercebant intercluso vtrimq. commercio: nisi quod Miletum ex altera per breui temporis inducias commeabant, commercij tempus & modum habentes Dianæ inibi cultæ festum, quod vtrisque erat pro breuibus belli ferijs. Sed eos conciliauit miserata Venus, occasionem hanc machinata. Puella quędā fuit Pieria nomine, & natura-

κάλλει κἀκείνης Ἀφροδίτης ἐπισημότερον κοσμηθεῖσα, ἐκ τοῦ Μυοῦντος εὐκαίρως ἐπιδημήσασα τῇ Μιλήτῳ· καὶ τῆς θεοῦ τὸ πλοῦ διεπούσης, μετὰ τοῦ πλήθους εἰς Ἀρτέμιδος ἐχώρησεν, ἡμῖν παρθένος ταῖς χάρισιν ἀγλαϊζομένη· Φρύγιος δὲ ὁ τοῦ ἄστεος βασιλεὺς πρὸς τῶν ἐρώτων καταπηξάμενος τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῇ κόρῃ· τοῦ πατρὸς τὴν αὐτίκα φαίνεσθαι, καὶ θᾶττον ἄμφω συνῆλθον εἰς εὐνήν, ἵνα καὶ πρὸς φιλίαν ὅτι τάχιστα συναφθῶσιν αἱ πόλεις. ἔφη δ' οὖν ὁ νυμφίος ἐρασμίως ἐναφροδισιάσας τῇ κόρῃ, καὶ παρειδὼν αὐτῇ πρέπουσαν ἀμοιβὴν ἀποδίδαι· εἶθε γὰρ θαρροῦσα λέξειας ὦ καλή, τί ἂν σοι χαριέστατα γένοιτο παρ' ἐμοῦ· καὶ διπλασίαν ἡδίως τὴν αἴτησιν ἀποπληρώσω. τοιαῦτα μὲν ὁ δίκαιος ἐραστής. σὺ δὲ ὦ πασῶν ὑπερφέρουσα γυναικῶν καὶ κάλλει καὶ γνώμῃ τῆς εὔφρονος οὐ παρήγαγεν εὐβουλίας· οὐχ ὅρμος, οὐχ ἑλικτῆρες, οὐ πόλων τὸ πολύτιμον, οὐ περιδέρραιον, οὐ λύδιος τε καὶ ποδήρης χιτών, οὐ πορφυρίδες, οὐ θεράπαιναι τῆς Καρίας, οὐδὲ Λυδῶν ὑπερφυῶς ἱστουργοῦσαι γυναῖκες, οἷς ἅπασιν ἀτεχνῶς ἀγάλλεσθαι τὸ θῆλυ πέφυκε γένος· ἀλλ' εἰς γῆν ἑώρας τὸ πρόσωπον, ὥσπερ τι συννοουμένη· εἶτα ἔφης ἐπιχαρίτως πε-

γρ. ἀποδοῦναι.

formosa, & tum à Venere ornata formosius. Ea tum ex Myunte Miletum venit. Ibant, curante rem omnem dea, cum ceteris in Dianæ puella Gratijs florens, & Phrygius vrbis princeps mentem saucius amore puellæ tum primum visæ. Conuenerunt vterque cito in vnum lectum, vt & citius in vnam pacem ciuitates venirent. Ille mire delectatus amatorio puellæ connubio, cupidusque conueniens prĕmium reponere; velim dicas mihi, inquit, audacter, bella, quid maxime ex me expetas: ego id tibi lubens merito duplum repræsentauero. At te, mulieres ceteras & forma antistans & sapientia, non dimouêre prudenti consilio monilia, non inaures, non ciuitatum luxuriæ, non torques, non Lydia talaris tunica, non purpuræ, non Cariæ ancillæ, non Lydorum textrices eximiæ, quîs omnibus supra modum affici sequior sexus amat. Sed primum terram despectans veluti cogitabunda, dein genas rubore gratioso perfu-

φοινιγμένη τὰς παρειάς, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς ἀποκλίνασα, καὶ πῆ μὲν τῆς ἀμπεχόνης ἄκροις δακτύλοις [1] ἐφασσομένη τῶν κροσσῶν· πῆ δὲ περιστρέφουσα τοῦ ζωνίου τὸ ἄκρον. ἔστι δὲ ὅτε καὶ τοὔδαφος περιχαράττουσα τῷ ποδί· ταῦτα δὴ τὰ τῶν αἰδουμένων ἐν διαπορήσει κινήματα. ἔφης οὖν μόλις ἠρεμαίᾳ φωνῇ· ἐπίνευσον ὦ βασιλεῦ ἐμέ τε καὶ τοὺς ἐμοὺς συγγενεῖς εἰς τήνδε τὴν εὐδαίμονα πόλιν, ὅταν ἐθέλοιμεν ἐπ' ἀδείας ἰέναι. ὁ δὲ Φρύγιος τῆς φιλόπαιδος γυναικὸς ὅλον κατενόησε τὸν σκοπόν. ὡς διὰ τούτων ἐκείνη σπονδὰς πρὸς Μιλησίους πραγματεύεται τῇ πατρίδι. κατένευσέ τε βασιλικῶς, καὶ τὸ σπουδασθὲν ἐκύρωσε τῇ φιλτάτῃ πιστότερον, ἢ κατὰ θυσίαν ἐμπεδώσας ἐξ ἔρωτος τοῖς ἀστυγείτοσι τὴν εἰρήνην. [2] φύσιν γὰρ εὐδιάλλακτον ἄνθρωπος, ὅταν εὐτυχῇ· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ τὰς ὀργὰς ὑφαρπάζειν, καὶ τοῖς εὐτυχήμασι τὰ ἐγκλήματα διαλύειν. οὕτως οὖν ἐκφανῶς δεδήλωκας, ὦ Πιερία, τὴν Ἀφροδίτην ἱκανὴν εἶναι παιδεύειν ῥήτορας, οὐκ ὀλίγον ἀμείνους καὶ τοῦ Νέστορος τοῦ Πυλίου. πολλοὶ γὰρ πολλάκις ἑκατέρωθεν τῶν πόλεων σοφώτατοι πρέσβεις ἐξ ἑτέρας εἰς ἑτέραν ὑπὲρ εἰρήνης εἰσιόντες διακενῆς ὅμως κατηφεῖς τε καὶ ἀσχάλλοντες, ἄπρακτον ἀνέ-

1 ἐφαπτομ.

2 φύσει.

ſa, vultu pudibunde demiſſo, ac modo veſtis fimbrias ſummis digitis apprehendens, modo ſummam zonam conuertens, modo etiam ſignans terram pede, qualia pudore dubitabundi ſolent, vix tandem ſummiſſa voce eloqui inſtitiſti, Da mihi, Rex, vt ego & conſanguinei mei veniamus libere quum libebit in hanc felicem ciuitatem. Agnouit Phrygius amantis patriæ mulieris mentem, velle illam pacem patriæ conciliare cum Mileſiis. Annuit regie, votumque amicæ firmauit amore firmius, quam ſi vicinis ad ſacra pacem iuraſſet: natura enim pacari promptus homo, quum felix eſt. Vis eſt rebus bonis demere iras, ac proſperis euentibus crimina luere. Ita tu manifeſtum feciſti, Pieria, poſſe Venerem oratores facere non paullo meliores vel Pylio Neſtore. nam multi ſæpius vtrimque ſecus ex vrbibus ſapientiſſimi oratores de pace conuenerant; fruſtra omnes tamen pudibundi atque anxij re infe-

cta re-

λυσιν τὴν πορείαν. ἐντεῦθεν τοιοῦτος εἰκότως παρὰ τῶν Ἰωσι πάτριος ἐπεκράτησε λόγος· εἴθε με παραπλησίως ὁ σύνοικος τιμήσειε τὴν ὁμόζυγα, ὥσπερ ὁ Φρύγιος τὴν καλὴν τετίμηκε Πιερίαν.

ΗΡΑ ΤΙΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ἔχων τὸν πόθον· εἶπε [1] τυχὸν, ἐκ περιχαρείας γεγράφηκε φίλῳ.

1 τυχών.

ΛΑΜΠΡΙΑΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗ.

ΕΡωτι περιπεσὼν ἀπορρήτῳ, κατ' ἐμαυτὸν ἔφασκον ἀπορῶν· οὐδεὶς ἕτερος ἐπίσταται τῆς ἐμῆς καρδίας τὸ βέλος, εἰ μὴ σύγε πάντως ὁ τρώσας, καὶ ἡ ταῦτά σε καλῶς παιδεύσασα μήτηρ· οὐ δύναμαι γὰρ οὐδὲ γυναιξὶν οὐρανὲ, τὸ μὲν ἀφηγήσασθαι πάθος· πέφυκε δὲ τοῖς ποθοῦσι μᾶλλον
φρ.
2 ἔρως. ἐπαύξειν ὁ λαθραῖος ἅμα καὶ σιγώμενος [2] ἔρως. ἅπας γὰρ δι' ὁ ποιῶ ἀχθόμενος τὴν ψυχὴν, τὸ λυ-
3 ἐκλαλῶν. ποιοῦν [3] ἐκκαλῶν, ἐπικουφίζει τῇ διανοίᾳ τὸ βάρος. ὡς ταύτην ἔρως βέβληκας τὴν ψυχὴν, οὕτως ἴσω βολῇ, τὴν ἐμὴν κατατόξευσον ἐρωμένην· μᾶλλον δὲ σφοδροτέρῳ, ἵνα μὴ τῷ ὑγηδόνι αὐτοῦ ἀμαυρώσαιτο κάλλος. μηνύομαι ταχύ· ἔνδον εἰς πυρούμαι πρὸς
φρ.
ἐκείνην. λόγου μεταδίδωσιν ἡ φιλτάτη, καὶ συμ-

cta redierant. Inualuit inde tritum Ionibus feminis votum; vtinam me parili honore coniugem coniux honestet, quali Phrygius fortem honestauit Pieriam.

Amabat quis amorem ineffandum. tandem potitus, scribit amico suum gaudium. XVI.

LAMPRIAS PHILIPPIDI.

INfantem sortitus Cupidinem, dicebam ad meipsum anxius; nemo alius cordis mei vulnus nouit præter te vnum qui me sauciasti, & quæ te hæc tam bene docuit matrem. nec mulierib. enim adfectum meum eloqui potens sum, nec viris; amatque cresce-re & augeri tectus ac tacitus amor. nam & quisquis mentem quocunq. dolore anxius, si causas doloris eloquitur, leuat magno onere animam. Vt meũ sauciasti pectus Amor, ita tu pari ictu figas amatã meã: immò leuiori, ne quid dolorib. eius forma marcescat. His dictis tanquã indicaturus meum amorem, *accedo ad eam intro; sermonem illa*

συμπαραθεῖ τοῖς ῥήμασι χάρις, καὶ τῶν μύρων αὐτῆς εὐοσμία. καί πως αἰδουμένης τὸ βλέμμα δεξιῶς ἐκμαῖνον τὸν ὀρθῶς ἐρῶντα. εἶδον χεῖρας ἄκρας καὶ πόδας, τὰ λαμπρὰ τοῦ κάλλους γνωρίσματα, καὶ πρόσωπον εἶδον εὐπρόσωπον. ὅ δέ τι καὶ τῶν στέρνων ἀμεληθὲν τεθεώρηκα. πλὴν οὐ τεθάῤῥηκα τὸν πόθον ἐκφῆναι. ἐντὸς δὲ μόλις τῷ χείλει ὑποστένω. σὺ τοίνυν ὦ ἔρως, δυνάσαι γάρ· αὐτὴν παρασκεύασον πρός τι αἰτῆσαι καὶ προτρέψαι καὶ καθηγήσασθαι πρὸς εὐνήν. ταῦτα μὲν οὖν ἔφην ἐρωτικῶς, τῷ κρατίστῳ προσευχόμενος ἔρωτι· ὁ δὲ ἀκήκοεν εὐμενῶς, καὶ πεπλήρωκε τὴν εὐχήν. καὶ τῆς ἐμῆς αὐτὴ λαβομένη χειρὸς, ἐμάλαττε τοὺς δακτύλους ἐκ τῶν ἁρμῶν ἠρέμα χαλῶσα, καὶ προσεστίγμασεν ὀδοῦ. καὶ ἦν σφόδρα βουλομένης τὸ βλέμμα, πάλαι μὲν σεμνὸν, νῦν δὲ γέγονεν ἐξαίφνης ἐρωτικόν. τοιγαροῦν ἐκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι, ἀνέκλασέ τε πρὸς ἑαυτὴν τὸν αὐχένα, καὶ πεφίληκεν οὕτω προσφῦσα μανικῶς, ὥστε μόλις ἀποσπάσαι τὰ χείλη. καὶ κατέτριψέ μου τὸ στόμα. τῶν δὲ χειλέων αὐτῆς ὑπανοιχθέντων, ἀτμὸς εὐώδης καὶ τῶν ἔξωθεν οὐκ ἠπατημένος μύρων, εἰς τὴν ψυχὴν ἐποχετεύετο τὴν ἐμήν. τὰ δ᾽ ἄλλα, οἶδας γὰρ ὁποῖα τὰ λοιπὰ, νόει μοι κατὰ σαυτὸν, ὦ φιλότης

mecum ſerit, concurritque ſermonum gratia cum odorum eius ſuaui ſpiramine: verecundus aſpectus, potens furiare verum amantem. Vidi ſummas manus ac pedes, ſplendida formæ indicia: vidi formoſam faciem, vidi & neglectum quid e pectore: ceterum non auſus ſum eloqui meum deſideriū. quin vix intra labia ſuſpirabundus; Tu, inquam, Amor, nam potes, facito vt illa prior roget, prior hortetur, prior ducat ad ſuum cubile. Vix hæc ego dixeram, potentem amorem precatus. audiit ille propitius, damnauitq. voti. Illa mihi adprehenſa manu commalaxauit digitos, ſemihiantibus labris remiſſos, & dulce riſit, volentiſq. valde aſpectus fuit, nuper ſeuerus, at ſtatim factus amatorius. quin amore lymphata, ceruicem mihi inclinatam oſculata tam furiate adheſit, vt vix labra ſoluere eſſet, totumque os mihi contriuit. at reſolutis tandem labris ſuaue ſpirans halitus, nec vnguinibus exterius ſpirantibus cedens penetrauit in meam animam. Cetera, nam vtiq. noſti quid ſuperſit

οὐδὲν περὶ τοῦ δεόμενος λόγου. λέξω μέν τοι πιστὸν· ὡς πρὸς ἀλλήλους ἐφιλονεικοῦμεν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἁμιλλώμενοι, τίς φανεῖται θατέρου μᾶλλον
[1] κἀν. ἐρῶν· [1] κἂν τοῖς ἀφροδισίοις κολακικῶς ἀμφοῖν ὁμι-
[2] ἠμπιπλεῖς. λούντων [2] ἡμετελεῖς ὑφ' ἡδονῆς ὠλίσθανον λόγοι.

Ο ΤΗΣ ΚΑΚΟΗΘΟΥΣ ΕΡΩΝ.

[3] ξενοπειθής. [3] ΞΕΝΟΠΕΙΘΕΣ ΔΗΜΑΡΕΤΩ.

Ω Δυστρόπου γυναικός· ὦ βαρβάρων ἠθῶν ὦ ψυχῆς ἀνημέρου· μηδὲ ἴσα θηρείοις τιθασευομένης τῆς φύσεως· ἔγνων ἑταίρας, ἐνέτυχον θεραπαίναις, ὁμοζύγων πεπείραμαι διαφόρων· καὶ θηρατὸς ὢν πολλάκις κἀυτὸς [4] ὑπηρέτηκα θεῷ· ὁ γὰρ ἔρως,
[4] ὑπηρέτηκα.
ὡς ὕδωρ ἀνὰ τοὺς κήπους ἅμα ῥέων, ἄγει με πολυτρόπως· καὶ πολλαχοῦ κατὰ γυναικῶν, ὡς ἐπήβολος, ὡς [5] ὀπὶ τύχης ἔστησα τρόπαια προσφόρως
[5] ὀπιτυχής.
ἑκάστῃ τὰς ἐρωτικὰς μεθόδους προσάγων· ἀλλὰ τὸ δάφνιδος ἡττήθην, ὁμολογῶ: καὶ νῦν πρῶτον εἰς γύναιον ἠπόρηκε Ξενοπειθής· κύρβις γὰρ ἐπιεικῶν ἐστὶν κακῶν. ἐρῶσα καρτερεῖ, ὑπεραίρεται ποθουμένη, οὐκ ἐνδίδωσι κολακείαις, κέρδους ὑπερορᾷ, οἰκείῳ μόνῳ δουλεύει σκοπῷ, καὶ πάντα δεύτερα ποιεῖται τοῦ δοκοῦντος αὐτῇ. ὁ δ' ἥλιος αὐτῆς εἴ ποτε συμβαίη, ἐπ' ἄκρων κάθηται τῶν χειλῶν· ἐγὼ δὲ παρῄνεσα τῇ βαρβάρῳ, λέγων· μὴ

cogita ea tecum: quid enim opus verbis inanibus? Hoc vnũ dicam; certasse nos adinuicem per totã noctẽ, quis cõparem amare videretur magis; mixtisq. simul vinculis Veneriis tertiata verba præ voluptate excidisse.

Morosæ amator. XVII.

XENOPITHES DEMARETO.

O Morosam mulierem! ô barbaros mores! ô inhumanam animam & naturam immansuetiorem feris! noui puellas, ancillas attigi, coniugatas multas tentaui, mortalisq. sæpius inseruiui Deo. nam me amor veluti per ortos serpentẽ aquã huc illuc agit; sæpiusq. de mulierib. vt compos, vt fortunatus, trophæa statui, suas cuiq. & singulas amoris admouens machinas. Sed victus sum, fateor, à Daphnide, & Xenopithes ille nunc primũ circa mulierem heret animi anxius. Tabula enim illa est meretriciorũ malorũ: si amat, sustinet; amatur, spernit; blãditiis non cedit, questum insuperhabet, velle suũ sequitur solũ, ceteraq. post suum placitum ponit. Risus ei siquando excidit, stat in summis labris. Admonui ego barbarã his vocibus; ne

σκυθρώπαζε καλή γε οὖσα· μηδὲ τὰς ὀφρῦς ἀνά-
γε· εἰ γὰρ φοβερὰ γένοιο, ἧττον ἔσῃ καλή· ἀλλ' οὐδὲ
αὐτῇ τῶν ἐμῶν ἐμέλησε λόγων· ὄνος λύρας, οὐδὲ γοῦν
τῆς ἐμῆς συμβουλῆς ἐπαΐειν δοκεῖ· πλὴν οὐκ ἀ-
¹ deleatur στιγμή. πογνωστέον. ¹ ταῦτά ἐστιν τοῖς ἀνδρειοτέροις τῶν ἐρα-
στῶν· ῥανὶς γὰρ ὕδατος ἐνδελεχῶς ἐπιστάζουσα καὶ
πέτρας οἶδε κοιλαίνειν. συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ
αὐτῇ προσακτέον· κἂν αὖθις τὸ ἄγκιστρον κατα-
πιῇ πάλιν ἀπαλιδύσω· καὶ τό γε βίτοι αὐτῆς ἀνα-
κρούσω τῶν γενύων. οὐ γάρ με νικήσει ἡ δυσμεταχεί-
ριστος οὖσα· οὐδὲ ἀπαγορεύσω τὴν ἐμὴν ἀγκιστρείαν,
εἰ καὶ δυσθήρατος ἡ γυνή· ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔρωτος ἴδιον,
τὸ λιπαρὲς καὶ φιλόπονον. χρόνῳ δὲ καὶ Ἀτρεΐδαι
τῆς κλεινῆς ἐκράτησαν Τροίας. συνεπιλαβοῦ πό-
νων ὦ φίλε· καὶ σὺ γὰρ ὁμοίως ἐκοινώνεις μοι τοῦ
² τρικυμίας. πόθου, καὶ ² τεικυμίαις τὸν τρόπον τῆς ἀστάτου σα-
³ κοινή. λεύεις· ³ κοινῇ γὰρ ναῦς, κοινὸς κίνδυνος· ὁ παροι-
μιώδης διετάξατο λόγος.

ΕΤΑΙΡΑ ΜΟΝΟΙΣ ΚΑΛΟΙΣ τε καὶ νεανίαις.

⁴ μειρακιο-φίλῃ. ΚΑΛΛΙΚΟΙΤΗ ⁴ ΜΕΙΡΑΚΙΟΦΙΛΙΗ.

Ὑπερευδαιμονεῖς, ἔρωτα φιλόκαλον εὐτυχοῦ-
⁵ ἥδιστον. σα, καὶ μηδενὶ παρὰ τὸ ⁵ ἴδιστον δουλεύοντα

contrahe frontem, quum bella ſis; ne ſupercilia adducas; minus eris bella, ſi terrenda eris. Sed illa ſermones meos ſubterhabuit. Velut aſinus lyram, ne tantulum quidem auſcultare videtur conſilium meum. non deſperandum tamen ob iſthęc fortiſſimis amantium. nam & aquæ gutta continue ſtillans & lapidem cauare condidicit. Denſior ergo adhibenda eſca fugaci; tam ſi rurſus hamum vorarit, rurſus captabo; tertiumq. ſaltem diſrumpam fallacis genam. non enim me difficultate ſuperabit, nec piſcaturam deponam, quamuis captura difficilis. nam & hoc proprium amoris, diligens & improbus labor. Et tẽpore Troiam inclytã Atridæ cepêre. Aggredere ergo mecũ, amice, hoc opus; nam & tu communem mecum ignem ſentis, & decumani fluctus inſtar iactaris; cõmuni naui commune diſcrimẽ, vt eſt in prouerbio.

Meretrix ſolis formoſis & iuuenibus morigera. XVIII.

CALLICOETA MIRACIOPHILÆ.

TEr quaterque felix es, amorem pulchricupidum ſortita, nec diuitiis præter

πλούτῳ· ἀεὶ γὰρ νῦν τοῖς ἐν ἡλικίᾳ περιστρέχεις, οἷα
ποθεινοῖς ἐρασταῖς συνήδεσθαι βουλομένη, καὶ τοῖς ἀκ-
μάζουσι χαίρεις· καὶ μειρακίοις ὡραϊζομένοις εὐφραί-
νῃ συνοῦσα· καὶ λίαν ἐρωτικῶς διάκεισαι τῶν καλῶν, καὶ
1 εὐπρεπῶν. διατελεῖς ἀμελὴς ἀκόμψων, ἐπιμελὴς [1] οὐ πρέπον·
2 λάκαιναι. ὥσπερ οὖν αἱ [2] λάκιναι σκύλακες εὐμεταθεῖς τε καὶ
3 ἀγαθοιο ἰχνεύεις ὅπη δ' ἂν [3] ἀγαθοί τινος τῆς σῆς ἀμέλει θήρας
ἄξιοι· τοὺς δὲ πρεσβύτας παντελῶς ἀτερπεῖς καὶ
πόρρωθεν ἀποφεύγεις· κἂν τις γέρων προτείνοι Ταν-
τάλου θησαυρούς, οὐχ ἱκανὸν τοῦτο παραμύθιον
κρίνεις πρὸς ἀναφρόδιτον πολιάν· μὴ οὐχὶ ἐπ' ἔσχα-
4 ὁρῶσαν. τον ἥκειν σε τῆς ἀηδίας· [4] βλέπειν μὲν ὄψιν πρεσβυτέ-
ραν, καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ. ἑπομένων δὲ τῶν ἄλλων ταύτῃ, ἃ
5 ἔργοις. καὶ λόγοις ἀκούειν οὐκ ἐπιτερπές· μὴ ὅτι δὴ [5] ἔργον
ἀνάγκης ἀεὶ προκειμένης μεταχειρίζεσθαι. ἐντεῦ-
6 προφά- θεν ἐπὶ πάσης [6] προφάσεως τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ποθεῖς·
σεως. 7 δή. ἥλικα γὰρ [7] δεῖ, καὶ ὁ παλαιὸς λόγος, τέρπειν τὸν ἥλι-
8 ἄγουσα. κα. ἡ γὰρ οἶμαι χρόνου ἰσότης, ἐπὶ ἴσας ἡδονὰς [8] ἀλ-
γοῦσα δι' ὁμοιότατον φιλίαν περιέχεται· καὶ ὁ μὲν
τις τῶν νέων ὅτι σιμός, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς
ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφης. τὸ δὲ
διὰ μέσον τούτων ἔφης ἐμμετρότητα ἔχειν· μελάγ-
νας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις· λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας
προσείρηκας· μελιχρώτους δὲ οἶδ' οὔνομά τινος,

libidinem obnoxiũ: Ita ſemper accedis ad iuuenes, gaudia cum iis miſcere tanquã deſiderãdis amatorib. præoptãs, & adoleſcentibus gaudes, & ephebos ætate florẽtes lubẽs amplexaris, & formoſis amatorie cõuerſaris, & inlepidos ſpernis, elegãtes exquiris. Ita ſicuti Lacænæ canes celeri trãſcurſu veſtigare noſti, ſicubi quis venatura tua dignus. At ſenes prorſus iniucũdos lõge vitas; nec ſiquis vieta ætate Tantali theſauros offerat, tanti id eſſe credis, vt inuenuſtam canitiem æquiori animo feras, neq. ad vltimũ deſcẽdas tædiũ, ſpectãda ſenili ac marcenti facie, ceteriſq. huius morbi corollariis, quæ nec audire iuuat, nedum vt reipſa tãgere ea ſemper cogare. Inde quouis prætextu iuuenes deperis; æqualis enim ex veteri dicto æqualẽ iuuat: nã temporis æqualitas ad pariles voluptates ducens ex ſimili amorẽ cõciliat. Itaq. iuuenũ ſiquis ſimus, laudas tanquam concinnum; aduncum naſum regium vocas; medium inter hos modicum dicis. nigri ſunt, viriles appellas; albi, deorum filios indigitas; melleorum vero nomẽ aliunde credis effictum quam ab amo-

ἀλλ' οὐ ποίημα εἶναι. ἢ τοῦ ἐνόντος σοι πόθου ὑποκρειζομένου τε καὶ φέροντος δυσχερῶς τὴν ὠχρότητα, εἰ μόνον ἐπὶ ὥρᾳ προσῇ. καὶ ἐν λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζῃ, καὶ πάσας φωνὰς ἀναφθέγγῃ· ὥστε διὰ φιλεραστεῖς μηδὲν ἀποβαλεῖν τῶν ἀνθοκομίων ἐν ὥρᾳ, ὥσπερ τοὺς φιλοίνους ὁρῶμεν πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους. τὸ δὲ τῆς οἰνοποσίας ὦ φίλε Διόνυσε, κἂν ἐφ' ἡμῖν αὐταῖς ¹θεωρῆσαι μὲν, ἀλλ' ὅπερ οὐ παραδείγματος μηδὲν δεηθεῖσαι.

φρ. ¹ θεωρήσαι-μεν.

ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΝ ΕΤΑΙΡΑΝ ΤΙΣ ἀπέστησεν ἐραστὴς, παιδὸς αὐτῷ πρὸς ἐκείνης ὁμοιοτάτου τεχθέντος.

² Εὐφρόνιον.

² ΕΦΡΟΝΙΟΝ ΘΕΛΞΙΝΟΗ.

Μελισσάρειον τῆς Ἀγλαΐδος, νὴ τὴν Ἥραν, εὐμενέσιν ὀφθαλμοῖς εἴπερ ποτὲ καὶ νῦν εἶδεν ἡ τύχη, καὶ τῆς σκηνῆς ἀπαλλαγεῖσα, παγκάλως ἐπὶ τὸ σεμνὸν μετήλλαξε προσηγορίαν ἅμα καὶ σχῆμα. ἐγὼ δὲ ³, ἀλλ' ἄφθονος ἐκ ποδῶν εἴη τῆς ζηλοθεείας· ἐγὼ γ' οὖν τὸν πάντα δουλεύσω χρόνον ἀτέρποις τε θεάτροις καὶ ἀγνώμοσιν ἐρασταῖς. αὕτη μουσουργὸς ἦν, ὑπὸ μητρὸς πενιχρᾶς τὰ πρῶτα

³ ἀλλὰ φθό-

re tuo imminuente pallorem, bonique consulente, dummodo tempestiuum. In summa quosuis prętextus prætexis, quamuis vocem effers, vt nullum tempestiua ætate amatorem amittas, sicut vinosos videmus quoduis vinum quouis prętextu amplexari. Quod vinositatis argumentum, testor te care Dionyse, etiam in nobis ipsis cernere habemus, ne quæramus exemplum foris.

Scenicam amator duxit domum, nato sibi ex ea simillimo patri filio, XVIIII.

EVPHRONIVM THELXINOAE.

AGlaidis filiam Melissarium propitiis per Iunonem oculis si vnquam & nunc fortuna respexit, scenaque liberatam honestissime conuertit & nomen & ornatum ad augustiorem vitam. At ego, sed absit inuidia libertati, ego inquam ætatem seruiam absurdis theatris & inficetis amantibus. Fuit illa scenica, educata primum

πονήρως τρεφομένη. προϊοῦσα δὲ, πασῶν γέγονεν
εὐμουσοτέρα τῶν ὁμοτέχνων, καὶ θαρσαλέως ἐχρῆ-
το τῇ τέχνῃ· ἅτε λοιπὸν θεάτρου μεστὴ γεγονυῖα·
πρότερον μὲν γὰρ, ὡς εἰκὸς, ἐγελᾶτο· εἶτα λαμ-
πρῶς ἐθαυμάζετο. τὰ δ' οὖν τελευταῖα, καὶ δεινῶς
ἐφθονεῖτο. οὐ πώποτε γὰρ κατὰ τὴν μνήμην ἐμὴν
ἐκβέβηκε σκηνῆς, κἀκ τῆς τέχνης, οἷα φιλεῖ, κοσμη-
θεῖσα τὴν ὄψιν ἐδόκει βελτίων, καὶ τοὺς ἐραστὰς εἶχε
[1] χαριζομένοις. θερμοτέρους· εἶτα πλείους φιλοτιμοτέρους τε [1] χαρι-
ζομένους διὰ κλέος τῆς ἐπιστήμης. πολύτιμον δὲ
μεγιστάειον παρὰ ἄνδρας πλουσιωτάτους ἐφοίτα·
ἣν οὐκ ἔδει λαβεῖν ἐν γαστρὶ, ὅπως μὴ διὰ παιδογο-
νίαν ἀτιμοτέρα γένοιτο τοῖς συνοῦσι· τῆς ἀκμῆς δὲ
[2] ἀποβαλοῦσα. ἄνθος ἄωρον [2] ἀποβαλοῦσα τοῖς πόνοις· ἀκηκόει δ' ἡ
μουσουργὸς ὁποῖα γυναῖκες λέγουσι πρὸς ἀλλή-
λας· ὡς ἐπειδὰν ἐν γαστρὶ γυνὴ λήψεσθαι μέλλοι
οὐκ ἐξέρχεται οἱ παντάπασιν ἡ γονὴ, ἀλλ' ἔνδον ἐμ-
μένει κεκρατημένη τῇ φύσει. ταῦτα τοίνυν ἀκούσα-
[3] διεφ. σα ξυνῆκεν ἐμφρόνως, καὶ [3] διαφύλαττεν ἀεὶ τὸ ῥηθέν.
καὶ ὡς ᾔσθετο δὲ συμβὰν, οὕτως οὐκ ἐξιοῦσαν οἱ τὴν
γονὴν, ἔφρασε τῇ μητρὶ, καὶ ὁ λόγος ἅτε πρὸς
ἐμπειροτέραν ἦλθεν ὡς ἐμέ· κἀγὼ μαθοῦσα καὶ
ταύτῃ διαπράξασθαι ἅπερ ᾔδειν ἐγκελευσαμένη·
τῆς προσδοκωμένης ἐλπίδος ἀπήλλαξα τάχιον

miſere apud matrem pauperculam: procedente ætate eximia inter ceteras compares euaſit, ferociorque arte facta theatrum totum tenuit. primum enim, vt par erat, ridebant; dein mirabantur valde; poſtremò ſerio inuidebant. nunquam enim memini excidiſſe eam ſcena. Tum, vt fieri amat, addente ornatum arte puchior viſa, & amabatur ardentius & à pluribus; largiuſque illi & libentius ingerebant munera propter artis præſtantiam. Ita honore aucta Meliſſarium itabat ad dites viros; nec prægnantem eam fieri expediebat, ne puerperium minueret ei apud amantes gloriam, amiſſo in laboribus partionis acerbo flore ætatis. Audierat illa quæ mulieres inter ſe ſolent; concepturæ non egredi omnimodis ſemen, ſed manere intus vi naturæ retentum. Id prudenti memoriæ condens tenuit ſemper; atq. vbi ita accidiſſe ſibi ſenſit, non egredi ſibi ſemen, edixit matri, venitq. ſermo ad me, cui maior peritia. iuſſiq. ego vt faceret quę noram cōmoda, atq. ita perfeci ſtatim vt ea ſpes caderet irrita.

ὡς δὲ Χαρικλέους ἠράσθη νέου τινὸς ἐπισήμου καὶ κάλλει καὶ πλούτῳ, καὶ ἀντερῶντος οὐχ ἧττον ἐκείνης, παιδοποιεῖν ἐξ ἐκείνου προσηύχετο πᾶσι τοῖς γενεθλίοις θεοῖς· καὶ δὴ συνειλήφει ἀσφαλῶς. εἶτα τῆς Ἐλειθυίας εὐκαίρως ἐφισταμένης, τίκτει παιδίον ἀστεῖον νὴ τὰς χάριτας, καὶ τὴν φύσιν τι γνησίως ἐξεικονισμένον τῇ φύσει. ἡ μὲν οὖν μήτηρ ἕρμαιον αὐτῆς καὶ εὐτύχημα λογίζεται τοῦτο, καὶ τὸν υἱὸν ἐπωνόμακεν Εὐτυχίδην· ὑπερηγάπα δὲ τὸ βρέφος, στέργουσα διαφόρως, ὡς υἱὸν, ὡς εὐπρεπὲς, ὡς ποθούμενον παιδίον, καὶ λίαν ἐμφερὲς ὡραιοτάτῳ πατρί. εὑρήσεις γάρ τινα ῥοπὴν εὐνοίας παρὰ τοῖς γεγεννηκόσιν εὐτυχοῦντας τοὺς εὐειδεστέρους τῶν παίδων. καὶ δυοῖν ὄντοιν ἢ καὶ πλειόνων, ἡδίων τοῖς γονεῦσιν ὁ καλλίων. ὁ δὲ Χαρικλῆς οὕτως εὐθὺς διετέθη πρὸς τὸ τεχθὲν φιλοστόργως· ὥστε ἀδικώτατον κρίνειν ἑταίραν ἔτι καλεῖσθαι, τὴν ἐρώτιον τοιοῦτον τεκοῦσαν. τοιγαροῦν αὐτίκα τῆς αἰσχρᾶς αὐτὴν ἀπέστησεν ἐργασίας· καὶ ἐπ᾽ ἀρότρῳ παίδων γνησίων ἐρωμένην ἠγάγετο γαμετήν· καὶ πολλαπλασιάζει τὸν πόθον τῆς χρήσεως τοῦ παιδαρίου· ὅθεν εἰκότως ἐκ περιχαρείας τῇ
ἀπήντησεν. μητέρι τὸ βλέμμα φαιδρὸν καὶ οὐδὲ τεκούσης ' ἀπήθησεν· ἀρτίως οὖν περιλαβομένη σεμνὴν ἐφεστρίδα, γέγονα παρὰ τῇ πυθιάδι· τοῦτο γὰρ μετακέ-

Sed vbi Chariclem amare cœpit, iuuenem & forma & opibus illustrem, & mutuo adfectu redamantem, rogauit omnes genitales deos, vt ex eo, sibi nascerentur liberi; concepitq. strenue, dein Lucina in tẽpore adiuuãte, venustum per Gratias peperit, & à natura exactissime adsimilatum patri. Id mater lucrum sibi præsens & faustum rata, puero nomen indidit Eutychidi: cœpitq. nimio adfectu amare infantem nominibus multis, vt filium, vt venustum, vt amabilem, & florenti patri simillimum. Habent enim momentum ad parentum amorem formosiores liberi, soletque è duobus aut pluribus gratior esse qui pulchrior. At Charicles nato confestim ita adfectus est, vt nefas censeret meretricẽ dici amplius, quæ talẽ peperisset Venerium nepotulũ. Itaq. statim abductam ab infami opera matrem liberũ quæsendũ gratia duxit domũ; auxitq. mirũ in modũ pueruli natiuitas pristinũ cupidinẽ; merita inde matri voluptas reduxit faciẽ sereniorẽ quã puerperæ solent. Et ego nuper nitida veste sumta visitaui Pythiad: ẽnam id nomen ad-

κέκληκεν ἑαυτὴν, καὶ πάντων ἀγαθῶν συνήδομαι αὐτῇ. τὸ δὲ παιδίον κλαυθμυριζόμενον ἰδοῦσα πεφίληκα· θερμῶς μὲν, ὡς καλόν· ἁπαλὸν δὲ ὡς τρυφερώτερον καὶ τῶν ῥόδων, οἷς γὰρ ἔοικε τὴν χροιάν. ἐκπλήττομαι νὴ τοὺς θεοὺς, πῶς [1] ἀτρόως ἅπαντα μεταβέβληκεν ἡ γυνή· καὶ πάρεστιν θαυμάζειν ἐκείνης βλέμμα προσηνές· μέτριον ἦθος· μειδίαμα σεμνόν· κόμην ἀφελῶς πεπλοκισμένην· καλύπτραν ἐπὶ αὐτῆς εὖ μάλα σεμνήν· βραχυλογίαν ἐν ἠρεμαίᾳ φωνῇ. εἶδον καὶ ἀμφιδέας καὶ περισκελίδας οὐ τὰς περιέργους ἐκείνας ὦ φίλη· ἀλλ' ἔργον ὄντως εὐθείᾳ πρεπῶδες, τοιοῦτον αὐτῇ καὶ περιαυχένιον καὶ τὸν ἄλλον κόσμον ἴδοι τις ἄν· περιϊοῦσαν τε [2] φασὶν νεύειν τε κάτω, καὶ τεταγμένα βαδίζειν· σχῆμα δὲ συμπρεπὲς τῇ σωφροσύνῃ· καὶ εἴποις ἂν, ὡς ἀεὶ τοιαύτη γέγονεν ἐκ παιδός. [3] ἅπαντα γ' οὖν ἐν ταῖς [4] γυναικῶν τισι καὶ ταῖς ταλασίαις, πρὸς ἀλλήλας ὁμιλοῦσι γυναῖκες. ἄπιθι τοίνυν Θελξινόη, καὶ σὺ παρ' ἐκείνην ἐκ γειτόνων οἰκοῦσα, μεταμφιασαμένη μέντοι κοσμίως ἡμιφάριον ἀλουργές· φυλάττου δὲ γλυκυτάτη μὴ μεταξὺ παρελκομένη τῇ συνηθείᾳ Μελιτάριον τὴν νῦν πυθιάδα προσείπῃς· ὃ μικροῦ πέπονθα νὴ τὸν Διόνυσον· εἰ μὴ Γλυκέρα [5] παροῦσα λάθρα μεταξὺ διένυξε τῷ ἀγκῶνι.

1 ἀθρόως. 2 φασιν. 3 ἁπανταχοῦ. 4 γυναικωνίτισι. 5 παροῦσα.

ſumſit,& omnia eius agnoui bona. quin & puerulo eiulanti baſium pegi, calidum quidem vt formoſo; tenerum tamen, vt delicatiori ipſis quas colore refert roſis. Stupeo per Deos, quî mulier omnia ſimul mutarit. Videas nunc ei demiſſum vultum, geſtum moderatum, ſeuerum riſum, capillum ſine arte implicitum; decentem deſuper mitram, breuem ac ſummiſſum ſermonem. Vidi & armillas & femoralia, non curioſa illa, mi anime, ſed liberam vere decẽtia. Ad eundem modum & monile videas, & ceterum muliebrem mundum. Quin & quum prodit foras, deorſum deſpicere aiunt, & grauiter ingredi, compoſitamq. eſſe ad pudicitiam: dicas ita educatã à prima ætatula. Solent autem paſſim mulieres in gynæceis & textrinis inuicẽ aliæ ad alias accedere. Viſe ergo & tu ad illam, Thelxinoe, nã in vicinia habitat, adſumto decẽti amiculo purpureo. Sed vide, dulciſſima, ne cõſuetudine decepta Meliſſarium forte voces pro Pythiade; quod parum fui quin facerem, Venerẽ iuro, ni me adſtans iuxta Glycera clam cubito monuiſſet.

ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ ΜΟΙΧΕΥ-
θείσης αὐτοῦ τῆς γαμετῆς ὑπό τινος
1 ἐμβεβλημένου. [1] ἐμβεβληκέναι.

2 φυλακίδης. [2] ΦΙΛΑΚΙΔΕΣ ΦΡΟΥΡΙΩΝΙ.

Ἥλω τις νεανίας μοιχός, καὶ δεσμώτης [2] ἐφυλάττετο παρ' ἐμοῦ. ἐγὼ τοῦτον εὐπρεπῆ καὶ νεανίσκον ὁρῶν, πρὸς ἔλεον ἐπεκάμφθην. καὶ τῶν δεσμῶν ἀπολύσας, ἄδετον ἁπλῶς καὶ σχεδὸν ἄφρουρον κατὰ τὴν εἱρκτὴν διαφῆκα. ὁ δέ μοι δίκαιον μισθὸν τῆς φιλανθρωπίας διδούς, τὴν σύνοικον ἐμοίχευσε τὴν ἐμήν· τοιοῦτον οὐδὲ τὸν κλέπτην Εὐρύβατόν τε πλ-
3 φασίν. μηκέναι [3] φ   ἐκεῖνον μὲν γὰρ ἁλόντα φυλάττεσθαι. φίλον δὲ γενόμενον τοῖς ἐπὶ τοῦ δεσμωτηρίου
4 κλοπῆς. τὸν τρόπον ἐπιδείκνυσθαι τῆς [4] κολπῆς· ἦσαν δὲ ἐγ-
5 ταύτας. κεντρίδες αὖθις καὶ σπογγιαί· [5] ταύται λαβὼν ἀνερριχᾶτο τὸν τοῖχον· ἀλλὰ τὴν καλὴν ἀνήρπασε γαμετήν. τοῦτο ἔκπλυστον καὶ περιβόητον, ὡς παρά-
6 μενή. δοξον, καὶ παγγέλοιον γέγονε τὸ κακόν· καὶ [6] μᾶλλον ἢ τὴν δίκην ὑπὲρ τὴν μοιχείαν ὁ γέλως λυπεῖ· ὅτι δεσμοφύλαξ ἅμα καὶ φρούραρχος ὤν, τὴν ἐμὴν ἔνδον οὖσαν οὐκ ἐφύλαξα γαμετήν.

Commentariensis vxor stuprata ab adultero qui apud eum in vinculis. XX.

PHYLACIDES PHRVRIONI.

ADolescentem in adulterio prehensum adseruabam in vinculis. Eum ego venustum ac iuuenem aduertens miseratus exsolui vinclis, solutumq. ac paene incustoditum dimisi per carcerem. Ille iustum humanitatis reponens præmium, meam mihi stuprauit coniugẽ. Tale nec notus furti adtẽtauit Eurybates. Aiunt eũ in furto prehẽsum traditum custodiæ: conciliataq. commentariensium gratia monstrasse illis quomodo furari consuesset. Graphia habebant & spongias; iis sumtis ascenso muro euasit: sed non rapuit formosam coniugem. Hoc vbi cognitum ac conclamatum est, vt incredulum, ita ridiculum factum est malum. Et me, iustitiæ oculum testor, magis adficit ipso adulterio ludibrium, quod ille ego & vinculorum obseruator & carceris, non seruaui meam coniugem in ipsa custodia.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΠΑΝΤΑ πλὴν μίξεως οὐκ ἐπιτρεπούσης τῷ ἐραστῇ.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΜΥΡΩΝΙΔΗ.

Καινόν γε τὸ κακὸν ἔρωτος ὦ Μυρωνίδη, τοιοῦτον οὐδ' ἀκήκοα πρότερον. τῆς Τελεσίππης ὁ Φαληρεὺς [1] Ἀρχητέλης ἐρᾷ. ἡ δὲ πεισθεῖσα μόλις ὁμιλῆσαι τῷ μειρακίῳ, παράδοξον αὐτῷ προσδιώρισε μέτρον· ἄχρι φησὶ τῶν μαστῶν ἡδίστων ἀπόλαυε φιλημάτων· καὶ προσαγκαλίζου περιβεβληκυῖαν με τὴν ἐσθῆτα· γάμον δὲ μήτε πολυπραγμόνει, μήτε προσδόκα· ἐπεὶ σαυτὸν ἀνιάσεις, καὶ τῶν ἐπιτεταγμένων ἐκπίπτων. ἔσω [2] δὲ μέτρῳ. ἐξ ἀπορίας ἔφησεν Ἀρχιτέλης· εἰ γὰρ οὕτω σοι φίλον, [3] ὡς Τελεσίππη, οὐδὲ μοὶ ἐχθρόν. ἀλλὰ καὶ χάριν εἶπεν εἴσομαι τῇ τύχῃ, καὶ ψιλοῦ ῥήματος ἀπολαβὼν, ἢ καὶ μόνης ἀξιούμενος θέας. ἐβουλόμην δὲ, εἴ γε σοι φιλτάτη δοκεῖ, γνῶναι· τί δή ποτέ μοι παντελῶς ἀπέγνως τὴν μῖξιν; ὅτι ἔφη ἐλπιζόμενος ἐστὶν ὁ γάμος ἡδὺς, εὔχαρις καὶ λίαν εὐκταῖος γέγονε· περιεφρονήθη, καὶ τὸ πάλαι σπουδαζόμενον ἐξαίφνης ἀπέρριπται, καὶ περιπλυόμενον ἀμελεῖται. αἱ γὰρ ἐπιθυμίαι τῶν νέων ταχεῖαι, καὶ αὗται πολλάκις ἑαυταῖς ἐναντίαι. τοιαύτης ὁ δυσέρως ἀνέχεται γυναι-

1 ἀρχιτέλης.
2 δεδόχθω.
3 ὦ.

Mulier omnia præter coitum amatori permittens. XXI.

ARISTOMENES MYRONIDI.

AVdi nouum amoris malum, Myronide, quale ego audiui antea nunquam. Telesippem Architeles Phalero deperit: illa vix tandem persuasa iuuenem admittere, mirum ei præscribsit amoris modum. tange mammas, inquit, decerpe suauissima basia: quin & vestitam amplectere; Sed nubtias nec quære, nec spera, ne tibi ipsi malum quæras, excidasq. cõcessis bonis. Sit ita, respondit anxius Architeles: si ita tibi placet Telesippe, idem mihi placet; sed & gratiam debere me fortunæ fatebor, si vel sermone pauxillulo, vel solo aspectu dignus censeor. Sed velim, sis, amica, resciscere, quid ita coitum omnimodis interdicis mihi? Quoniam, infit illa, speratæ nubtiæ dulces, gratæ, optandæ; vbi potitus es, contemtus venit, studioque magno petitum statim abicitur, neglectuique habetur. Enim leuia sunt iuuenum desideria, sæpiusque ipsis sibi contraria. Talem infelix amator mulierem susti-

[1] δεδυς. κός, τοῦτον [1] δὲ δυστύχηκεν Ἀρχιτέλης, καὶ σύνεστι ποθουμένῃ καθάπερ εὐτυχὸς τὰ ἐρωτικὰ περιεργαζόμενος καὶ λιχνεύων. μᾶλλον δὲ καὶ τῶν ἐρώντων εὐτυχῶν ὁ μέγεος ἀργότερα δυστυχεῖ.

ΔΟΛΟΣ ΠΡΟΑΓΩΓΟΥ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΑΛΚΙΦΡΟΝΙ.

[2] χαρίσιον. Γλυκέρα [2] Χάριον ἐπόθει, καὶ νῦν δὲ ποθεῖ· μὴ φέρουσα δὲ τὴν ἀγροικίαν τοῦ μειρακίου (οἶδα γὰρ τὸ νέον καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ) ἤθελε πρὸς μῖσος αὐτῇ μεταβληθῆναι τὸ φίλτρον. αἴτιον δὲ ἦν τὸ βούλεσθαι φιλεῖν μισεῖν· τὸ λίαν μισεῖν φιλεῖν. αὕτη οὖν συμβουλεύεται τῇ Δωρίδι· αὕτη δὲ καὶ μαστρωπὸς τῆς Γλυκέρας ἡ Δωρίς. ὅτε τοίνυν ἱκανῶς αὐτοῖς εἶχε τὸ σκέμμα, ἡ προαγωγὸς ὡς ἐφ' ἕτερόν τι προῆλθεν. ταύτην ὁ Χαρίσιος ἰδών, χαίροις, εἶπε, φιλτάτη. ἡ δὲ, καὶ πόθεν ἂν ἐμοί, φησίν, γένοιτο χαίρειν; ὁ δ' οὖν νεανίας ἐπύθετο. τί δέ τι πρὸς θεῶν νεώτερόν τι συμβέβηκεν; ἡ δὲ μαστρωπὸς ἀπεκρίθη, δεδακρυμένη δῆθεν πικρῶς· ἡ Γλυκέρα τοῦ βδελυροῦ Πολέμωνος ἐκτόπως ἐρᾷ· σὲ δέ, ὃν καὶ παράδοξον ἐρᾷ, μισεῖ μῖσος ἐξαίσιον. ἆρα λέγεις ἀληθῆ; καταπλαγεὶς ἤρετο πάλιν ὁ νέος πολλὰ χρώματα

net, tali malo premitur Architeles: Cum amica tãquam eunuchus versatur, amorem liguriendo & catillando exercens: immo miser longe ignauior eunuchis amantibus.

Lenae dolus. XXII.

LVCIANVS ALCIPHRONI.

CHarisium amabat Glycera, & etiamnum amat: sed eius superbiam non ferens (nosti iuuenem, nosti eius mores) inibi erat vt amorem mutaret odio. amare velle odij caussa erat; nimis odisse, amoris. sed illa collato consilio cum Doride, quæ famula & conciliatrix ipsi erat, postquam satis consultasse visum, lena egressa est veluti aliud actura. Visa ea Charisius, salue, inquit, mi amica. Et vnde mihi, illa infit, salus? rogat adolescens: Quid tibi per deos noui accidit? respondit lena fingens amaras lacrymas, Ecce, inquit, Glycera inficetum Polemonem efflictim perit; at te, dicam quantumuis mirum, hostili odio insectatur. Num vera dicis? stupefactus rogat, & multos colores mutans

[1] ἔπληξεν. ἀφεὶς. καὶ μάλα φησὶν ἀληθινὰ ἡ Δωρίς. ἐμὲ γοῦν[1]
[2] ἠρέμα. ἔπλυξεν ἀφειδῶς· ἵνα σὺ μόνην ἐπὶ στόματος[2] ἠρεμὰ
τὴν προσηγορίαν ἐνέγκω. ἐντεῦθεν Χαρίσιος ἐλέγχε-
ται μᾶλλον ἐρῶν ἢ ποθούμενος· πολλοὶ γὰρ ὧν κα-
[3] ὑπ' ἐξ. ταφρονοῦσιν[3] ὑπεξουσίας, ὑπὸ τοῦ ζηλοτυπεῖν ἠρά-
σθησαν ἐκφανῶς. τὴν οὖν πολλὴν ἀλαζονείαν ἀφεὶς,
φθέγγεται ταπεινόν τε καὶ σκυθρωπὸν καὶ τεχνηκῶς
[4] ἐάν. ἀθυμία. εἴωθε γὰρ ἡ βραδυτής,[4] κἀν ἀμύνε-
[5] ἐδακρύετο. σθαι δοκῇ, καταβάλλεσθαι.[5] ἐδακρύεται ἀτακ-
[6] τῇ δέ. τὸν μεταστραφεὶς ἐπὶ θάτερα, καὶ[6] τῇ δὲ κακεῖσε
[7] ἀποπέμπεται. τὸ πρόσωπον ἔξωθεν,[7] ἀποπέμπεσθαι τὰ δά-
κρυα τῶν παρειῶν. τί δὴ οὖν ἄκων φησὶν λελύ-
[8] ἑκών. πηκα τὸ γλυκέριον;[8] ἐκὼν γὰρ οὐκ ἄν ποτε καὶ
ἐκείνης ἐπλημμέλησα· ἐγὼ ταῦτα νὴ τοὺς ἔρω-
τας ἐβουλόμην, σοῦ γε παρούσης, πυθέσθαι
τῆς Γλυκέρας, καὶ γνῶναι εἴ τι τυχὸν δίκαιον ἐγ-
καλεῖ· καὶ τὸ λυποῦν εἴπερ τί ἐστιν θεραπεῦσαι·
πλὴν ἥμαρτον ὁμολογῶ· οὐδὲν ἀντιτείνω. ἆρ'
οὖν οὐκ ἂν δέξαιτό με καὶ παραιτούμενον συγγνώ-
μην ἔχειν. ἐπένευσε μόλις ἀναμφισβητήσιμον ἡ
Δωρὶς, ἐφ' ἑκάτερα παρακινοῦσα τὸ βλέμμα.
ὁ δὲ δυσανασχετῶν ἐπανήρετο. οὐδ' ἂν ἱκετεύων προ-
[9] σ' εἰκάζειν. σέσω· εἰκός γε ὦ φίλτατε. οὐδ' ἂν οἶμαι κωλύειν[9]
συκάζειν τῆς ἐρωμένης τὸν τρόπον, ὅπως ἔχει συμ-

iuuenis. Et verissima, inquit Doris. quin me sine venia cædit, siquãdo tui vel minimã taxim facio mentionẽ. Ibi tum Charisius manifesto prodidit amare se magis quam amari. nã pleriq. quas quũ frui datur negligunt, eas æmulatione accensi aperte amauerunt. Ita deposita tũ is ferocia supplices voces fũdere, tristisq. ac desperatione interfectus (solet enim deiici superbia, si neglectui se esse viderit) cõuersusq. in aliã partẽ incondite eiulare; ac vultú modo huc, modo illuc obuerso genas lacrymis perfundere. Quid ergo, inquit, imprudens feci vt offenderem Glycerium? prudẽs enim nunquã ego illi fui iniurius. Velim ego per amores id ex ea te presente exquirere, vt sciam siquid forte merito queritur, & siquid feci, faciam satis. Tamen peccaui, fateor, non eo infitias; sed num me etiã veniam quęsentem non admittet? Vix dubitabunda Doris annuit, cõuerso alterorsus vultu. Rogare ille rursus animi ęger, ne siquidẽ supplex accidã illius genua? forset, inquit, amice. nec dij sirint, vt ego impediã quominus experiaris, qualis amica tua futura sit, & qui affecta

βάσεως περὶ σέ. Ὅτε δὴ χαίρων δεδράμηκεν ὁ Χαρίσιος οἴκαδε τῆς [1] ἑτέρας. ὁ καλὸς, ὁ περιπόθητος ἐφ' ἱκετείας βαπτόμενος, καὶ περιτυχὼν αὐτίκα προσαπίπλεκ. ἡ Γλυκέρα μὲν τέως τὸν τράχηλον ἐθαύμαζε τοῦ ποθουμένου. εἶτα δὲ τὸ πρόσωπον ἡδέως ἀντερείδουσα τῇ χειρὶ, ἀνέστησέ τε, καὶ λάθρα τὴν ἑαυτῆς πεφίληκε δεξιὰν, ᾗ προσήψατο τοῦ μειρακίου, καὶ πρὸς τὴν νέαν ξυνέβη ταχύ· οὐ γὰρ ἐπέτρεπεν ὁ μανικῶς ἐγκείμενος ἔρως, δόξαι γ' οὖν σμικρὸν ἀπωθεῖσθαι τὸν φίλον. ἡ δὲ μαστρωπὸς λαθραίως μειδιῶσα, διένευσε τῇ Γλυκέρᾳ· ἐδήλου δέ πως τὸ νεῦμα. ἐγώ σοι μόνη τὸ ὑπερήφανον ὑπέταξα τοῖς ποσίν.

[1] ἑταίρας.

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΚΥΒΕΥΤΗΣ ΠΕΡΙ ἀμφότερα δυστυχής.

ΜΟΝΟΧΟΡΟΣ ΦΙΛΟΚΥΒΩ.

Δυοῖν δεινοῖς ἅμα περιπέπλωκα φίλε, καὶ πρὸς ἓν τούτων μόλις ὁποτερονοῦν διαρκῶν ἐξ ἐπιμέτρου θάτερον ἔχων καὶ διπλάσια δυστυχῶ· καὶ τὸ μὲν κακόν, τὸ δὲ οὐκ ἄμεινον· ἐμὲ γὰρ κατηνάλωσαν ἄπληστος ἑταίρα καὶ [2] πεσσοὶ πίπτοντες ἀτυχῶς μὲν ἐμοί· εὐβουλότερον δὲ τοῖς ἐναντίοις. ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀντερῶσιν ἀστραγαλίζων ἢ κυβεύων, συγχέομαι τὸν νοῦν, τοῦ ἔρωτος μεμηνότος, κἀνθένδε περὶ τὰς ποι-

[2] πεσσοί.

reconciliandæ gratiæ. Tum demum hilaris ad amicæ domũ accurrit Charisius, ille pulcher, ille ter quaterq. desideratus, ad preces versus, ad genua dominæ statim accidit. At illa ceruicem aliquãdiu ammirata amici capitis, dein faciem eius lenta manu subleuans erexit iuuenem, suamq. clandestino basiauit manum, qua cupitũ attigerat; citoq. pacem fecit; non enim sinebat furiate insidens præcordiis amor, vt vel minimum auersari amicum fingeret. At lena interim clanculum ridẽs innuebat Glyceræ, nutuq. dicebat solam se superbum subiecisse pedibus amasium.

Amator & aleo, vtraq; infelix. XXIII.

MONOCHORVS PHILOCVBO.

DVobus simul incidi malis, amice, & alterutri vix sufficiẽs alterũ auctarij vicem habeo, dupliciter infelix: malum enim hoc, nec melius alterum. Exhauriunt me quippe amica damnosa, & alea male mihi cadens, collusoribus felicius. Sed & siquando talis aut alea cũ riualibus ludo, mens mihi amore lymphata turbatur. ita fit vt circa va-

κίλας μεταστάσης τῶν ψήφων, πολλὰ παραλογιζόμενος ἐμαυτὴν, καὶ τῶν καταδεεστέρων τῇ παιδιᾷ ἡττωμένη· πολλάκις γὰρ μετέωρος ἐκ τοῦ πάθους ταῖς ἡμετέραις βολαῖς ἀντὶ τῶν ἐμῶν, τὰς ἐκείνων διατίθημι ψήφους. εἶτα πρὸς τὸν ἐρώμενον ἀπι-
[1] ἰδών. [1]θῶν, ἐκεῖ δευτέραν ἧτταν ὑπομένω καὶ χείρονα τῆς προτέρας· οἱ γὰρ εὐτυχεῖς ἀντερασταὶ, ἅτε δὴ μετὰ
[2] δωροῦνται. τοσαῦτα νενικηκότες, φιλοτιμότεροι [2] δωρῦτε τῇ ποθουμένῃ, καὶ προκρίνονται μου τοῖς δώροις· κατὰ τῶν ἐμῶν ἐμὲ πολεμοῦντες, μεταπεττεύουσί μοι τῆς φι-
[3] οὕτω. λίας κύβον.[3] ὅτω τοίνυν ἑκάτερον τῶν κακῶν διὰ θάτερον γέγονε δυστυχέστερον.

Η ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ ΕΝΑ προκρίνουσα μόνον.

ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ ΛΥΣΙΑ ΤΩ ΦΙΛΤΑΤΩ.

ΑΡτι παρ' ἐμοὶ συναθροισθέντες ἑσπέρας οἱ
[4] κορυφ. [4]κρυφαῖοι τῶν ἐμῶν ἐραστῶν, τὸ μὲν πρῶτον
[5] τόν. ἐσίγων· εἶτ' ἄλλος ἄλλον[5] τὸν πλησίον προεώθει, κελεύων διεξελθεῖν πρὸς ἐμὲ τὰ μετατεθέντα πᾶσι
[6] εἷς. κοινῇ.[6] ἧς δ' οὖν θρασύτερος προσχήματι μὲν συμβουλῆς, σέ γε τῆς ἀληθείας ζηλοτυπῶν, διεμέμφετό με τοιάδε· πασῶν τῶν ἐπὶ σκηνῆς ὑπερφέρουσα τῷ

rias calculorum transpositiones multum errans, vincar etiam ab iis qui lusus minus periti. Nam sæpe cupidine externatus iactibus meis illorum calculos assigno, non meos; dein ad amicam respiciens, aliam ibi priore grauiorem vincor victoriam. nam fortunati collusores vbi tantum lucrum fecere, largiuntur amicæ benignius: ita donis fiunt potiores; meq. meis aggressi, amoris mihi inuertunt aleam. Ita malorum vtrumq. alterius caussa grauius euadit.

Meretrix amicorum vnum præferens ceteris. XXIIII.

MVSARIVM LYSIAE CARISSIMO.

COllecti apud me vesperi nuper amatorum meorum potissimi, tacebant primum, ac proximum sibi quisque monebat propellens, vt meditatam communi consensu orationem mihi ediceret. Tandem vnus ex iis audacior ceteris, suasorem simulans, reuera tui æmulus, mecum his verbis iurgare cœpit; Quum ceteras scenicas antestes

κάλλει, ἑκάστης αὐτῶν ἀπολείπῃ τῷ κέρδει. παρὸν γάρ σοι χρηματίζεσθαι παρ' ἡμῶν, ὧν ὑπερορᾷς· προεῖκα δὲ μόνῳ τῷ Λυσίᾳ τὴν σὴν ἐκδέδωκας ὥραν, καὶ τοῦτο δὲ καλῷ μειρακίῳ· οὕτω γὰρ ἂν ἦν φορητὸν ἑνὸς ἀγάλμ' εὐπρεποῦς ἡττᾶσθαι [1] τοσούτων. σοὶ δ' ἂν τυχὸν συνέγνω τις ἐρωτικὸν κάλλος ἄμαχον προκρινούσῃ χρημάτων. πυκνὰ γοῦν ὅμως οὗτοι παρ' ἡμῖν ἐπαινοῦσα, ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκας τοῦ [2] Δυσίου· ὥστε καὶ ἀνεγρομένους ἐξ ὕπνου οἴεσθαι τοῦ νέου τὴν προσηγορίαν ἀκούειν. οὐ πόθος τοίνυν ἐστὶν, οὐ παραπληξία δὲ μᾶλλον νομίζεταί μοι εἶναι· πλὴν [3] τοῦ τί σε μόνον αἰτοῦμεν, λέγε σαφέστερον, εἰ τοῦτον ἔχειν ἀντὶ πάντων ἐθέλεις. οὐ γὰρ ἀντιστατοῦμεν τῷ πόθου μόνῳ. τοιαῦτα μὲν οὖν ἦδον ἐκεῖνοι, σχεδὸν εἰς ἐκκλυόντων ᾠδάς. ἅπερ εἰ βουληθείην ἐξῆς ἀπαγγεῖλαι, καταδύσειν μοι δοκῶ τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ μήκει τοῦ λόγου. τὰ δὲ πολλὰ τῶν λεχθέντων τῷ μὲν δεξιῷ τοῖν ὤτοιν ἠκροασάμην· θατέρῳ δὲ παραχρῆμα ἐξεῤῥύη. τοσοῦτον δὲ ἀπεκρίθην· αὖθις ὑμῶν προστέταχε τὸν Λυσίαν ὁ ἔρως, ὃς οὐ νύκτωρ, οὐ μεθημέραν διαλείπει τὴν ἐμὴν καταφλέγων καρδίαν. μάνθανε καὶ τοῦτο γλυκύτατη, ἐπεὶ σὺν ἐπιτιμήσει βοῶντες ἐπύθοντό μου· καὶ τίς ἀναφρόδιτον, βδελυρὸν, ἄκομψον τοιόνδε ποθεῖ; εἶπον

[1] τοσούτοις.
[2] λυσίου.
[3] ποῦ τί.

forma, quæstu ceteris cedis tamen; pecuniam quippe à nobis capere potẽs, quos aspernaris, vni Lysiæ tuam ętatem profundis gratiis, & illi quidem adolescenti haud formoso; nam si hoc esset, ferendum esset vinci tot viros ab vno elegantiore: tibiq. forte daretur venia formam amabilem & eximiam præferenti diuitiis. At tu nihilo eum minus laudibus passim tollẽs obsurdefecisti aures nostras, plenas vno Lysia; adeo vt excitati somno videamur eius semper nomẽ audire. Nõ est hoc amor ergo, nõ est; stupor mihi grauis videtur potius. Sed nos hoc vnũ ex te expetimus; dicas disertim, si hũc relictis ceteris habere pręoptas; nõ enim si mauis, repugnamus. Talia illi fere vsq. ad gallorũ cãtus; quę si referre singulatim velim, videar mihi solẽ cõdere lõgis sermonibus. sed pleraq. illis dicta excepta dextera aure sinistra excidere ocyus. hoc vnũ respõdi; ipse prætulit vobis Lysiã Amor, qui noctu atq. interdiu cor meũ continuo torret. Habe & hoc suauissime; quæsisse à me illos clamore & iurgio; Et quis inuenustũ illum, insicetum, incomtum amet? commodissime

ἠθικῶς ἄγαν μετὰ τῆς χειρὸς ὑποκινοῦσα σὺν τοῖς ὤμοις τὸ βλέμμα. τίς; ἐγώ. ἔρρωσθε τοίνυν ἔφην ἀναστᾶσα· καὶ συγγινώσκετέ μοι ποθούσῃ· ἐμὲ γὰρ οὐδὲν θάλπει κέρδος, ἀλλ' ὃ θέλω. θέλω δὲ Λυσίαν. σὺ δ' οὖν ὦ ἐμὸν δεσποτίδιον εὐθύς, εὐθύς· τὸ ταχὺ γὰρ ἐπαφρόδιτον. μηδὲν μελλήσας ἧκέ μοι φίλημά τι μόνον ἀποκομίζων· κἀγὼ τῶν ὤτων λαβομένη, τρίς σε φιλήσω· καὶ τοῦτο καλόν. ναί, πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, ᾗ νῦν τεθύκαμεν. γνώσομαι δὲ τὴν θυσίαν, ἐάν σε πρὸς ἡμᾶς ἡ θεὸς ἐπικλίνῃ· προσείρησό μοι, ψυχὴ Λυσία, θᾶττον ἤδη, ἐπεὶ καὶ τὸν χρόνον τοῦτον ὃν ἐπιστέλλω σοι χρονίζεις. πρὸς σὲ πάντες ἐκεῖνοι σάτυροι, οὐκ ἄνθρωποι· καὶ παρ' οὐδὲν τίθεμαι τούτους.

ΕΤΑΙΡΑ ΜΕΜΦΕΤΑΙ ΤΗ ἀδελφῇ [1] ὑπελθούσης αὐτῆς τὸν φίλον.

[1] πελθούσῃ.

ΦΙΛΑΙΝΙΣ ΠΕΤΑΛΗ.

Χθὲς ἐπὶ πότον ὑπὸ Παμφίλου κληθεῖσα, Θελξινόην μεταπέμπομαι τὴν ἀδελφήν· (πω μὲν.) ἠγαίθαιον δὲ οὐ τὸ τυχὸν ἐμαυτῇ προξενοῦσα. ὡς ἔργῳ γέγονε δῆλον. πρῶτον μὲν ἦλθε περιεργότερον κοσμηθεῖσα, καὶ στίλψασα τὰς παρειὰς ἀτρέμα, καὶ πρὸς ἔσοπτρον, ὡς εἰκός, διαπλεξαμένη καὶ εὐθετίσασα

ego manus vna cum humeris & vultum contorquens; quis? inquam; ego. Valete ergo, ſurgens edixi, parcite amanti mihi; non enim me quęſtus iuuat, ſed quod volo; Lyſias eſt autem quem volo. At tu, mi dominule, cito, cito: iucunda quippe celeritas, veni ſine mora, ferq. mihi vel vnum ſuauium: & ego te prehenſum auriculis ter ſuauiabor. Bene hoc habet, per Venerem, cui nunc fecimus; noſcam num litarim, ſi te mihi dea flexerit. Veni ad me Lyſia, anima mea, veni cito: hoc ipſum tempus quo ſcribo, iam moraris: præ te Satyri illi, non homines: nullo mihi illi omnes loco.

Meretrix ſororem accuſat intercepti ſibi amatoris. XXV.

PHILAENIS PETALAE.

VOcata heri ad comeſſandũ à Pãphilo, ſororẽ meã Thelxinoẽ arceſſiui, neſcia quantũ mihi ipſi procurarẽ malũ: quod res ipſa indicauit; primũ enim venit ornata curioſius, excultis elegãter genis, flexiſq. vt videre erat, ad ſpeculum, & diſpoſitis adamuſ-

σασα ταῖς κόμαις, ἀφῆκε τοῦ αὐχένος ὅρμους πολυτελεῖς· [1] ἀγλαΐσματι δέρης· ἄλλην τε πολλὴν περιέκειτο φλυαρίαν ἀπὸ μαζίων τε καὶ ἀμφωλένια· καὶ οὐδὲ τὴν περὶ κρανίον ἠμέλησε κόσμον· ὃ δὲ παραίτιον ἐξ οὗ διαφανῶς ἡ ὥρα διέλαμπεν· ἅμα δὲ καὶ τὴν πτέρναν [2] αὐτῇ πρὸς ἑαυτὴν ἐπιστρεφομένη διεσκοπεῖτο· πολλάκις δ' ἅμα τε ἑαυτῆς ἐθεώρει· καὶ εἴ τις αὐτὴν ἄλλος θεᾶται. ἔπειτα παρακαθέζετο μέση ἐμοῦ τε καὶ Παμφίλου ἵνα χωρὶς ἡμῶν διαλάβῃ. καὶ προσπαίζουσα τῷ μειρακίῳ, εἰς ἑαυτὴν ἐκείνου μετῆγε τὸ βλέμμα· καὶ τὴν ἐκπωμάτων πρὸς [3] αὐτὴν ἀντίδοσιν ἐποιεῖτο. ὁ δὲ ῥαδίως ὑπείχετο ἅτε νέος ἐρωτικός, καὶ οἴνου πολλοῦ διαθερμαίνοντος αὐτοῦ τὴν ψυχήν. ἐκ τοὖπιν δὴ τοῦ λοιποῦ, ὥσπερ ἐκ στομάτων ὑπεφίλουν ἀλλήλους καταπίνοντες τὰ φιλήματα, καὶ τοῦ οἴνου τοῖς χείλεσι κεκραμένον καὶ μέχρι καὶ αὐτῆς παρέπεμπεν τῆς καρδίας. Πάμφιλος δὲ μήλου μικρὸν ἀποδακών, εὐστόχως ἠκόντισεν εἰς τὸν κόλπον ἐκείνης. ἡ δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ περιδέσμῳ, ὃν περιεστερνίσατο, παρέδυσε. τούτοις οὖν ἐδακνόμην. τί δ' οὐκ ἤμελλον ζήλην ἐμοὶ καθορῶσα τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν ἣν ταῖς ἐμαῖς ἀνέτρεφον ἀγκάλαις; τοιαῦτά μοι παρ' αὐτῆς τὰ ἔργα-

[1] ἀγλαΐσμα τῆς δειρῆς.
[2] αὐτή.
[3] αὐτόν.

ſim comis, ſuſpendit è collo ſumtuoſa monilia, ceruicis honeſtamenta; multaſque alias eiuſmodi nugas, ad mammas, ad vlnas, ne ipſis quoque capitis ſpretis redimiculis. Super hoc tarantinum multitium, per quod florem ætatis manifeſte pellucentem oſtenderet; ſimul talum conuertens reſpectabat, ſæpiuſq. & reſpiciebat ſeipſam, & nunquis alius ſpectaret attendebat. Tandem ſedit media inter me ac Pamphilum, vt eum ſeorſim à me tentaret, alludenſq. iuueni faciem eius ad ſe conuertit; cœpitq. illi reſpondere mutuis poculis. Patienter hoc ferre ille iuuenis, quippe amori facilis, & vino multo mentem calefactus. Ad hunc modum veluti ore inter ſe oſculabantur, ſuauia bibentes, vinumque labris mixtum ad ipſum cor tranſmittebant. Quin Pamphilus mali fruſtulum admorſus recta iecit in eius ſinum; illa oſculo exceptum inter mammas abſcondit ſub ſtrophio, quo præcincta. Ego interea ringi; quippe ſororem riualem ante oculos cernens. quamne ego vlnis meis enutriui? hæc mihi ab ea reddi

φρα. οὕτω με νῦν ἀντιπελαργοῦσα δικαίαν ἀπο-
δίδωσι χάριν; καὶ τί πολλάκις ὧδε περὶ ἑκάστου αὐ-
τῶν ἐμεμφόμην· καίτοι ἀδελφῆς ταῦτα Θηξινόη;
μὴ Θηξινόη· ἀλλὰ τί μακρηγορῶ; ἀπῆλθεν ἡ βά-
σκανος οὕτως ἀνέδην σφετερισαμένη τὸν νέον. ἀδι-
κεῖ με, κρίνω Θηξινόην· μαρτύρομαι τὴν Ἀφροδί-
την, καὶ σὲ Πετάλη κοινὴν ὑπὲρ χρυσῶν φίλων· ὡς
[1] αὐτή. [1] αὐτῆ πανταχοῦ τῶν κακῶν παρακατάρχει. ἀ-
δικοῦμεν οὖν ἀλλήλας· εὑρήσω κἀγὼ τοιοῦτόν τι ἢ
ἑτέραν ἀλώπεκα. καὶ τοῦτο δεδόχθω· ἢ σίδηρος ἐ-
λαυνέσθω σιδήρῳ· οὐ γὰρ ἀπορήσω πρὸς αὐτὴν ἐρὸς
[2] ἀφελούσῃ ἄπληστον [2] ἀφαιρέσει.

ΠΡΟΣ ΟΡΧΗΣΤΡΙΔΑ.

ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΣ ΠΑΝΑΡΕΤΗ.

ΠΑλαι μέν μοι προδιέγραψε τὴν χάριν ἡ φήμη,
πάντων ἀνὰ στόμα ταύτην φερόντων. νῦν δὲ
[3] τοῦ ἤ. περιέστησε πρὸ τοῦ·[3] ἢ καὶ πλέον ἄγαμαί σε τοῦ κάλ-
λους, ὅσῳ γε μᾶλλον ἢ κατὰ φήμην ὁρῶ. τίς οὐ τεθαύ-
μακεν ὀρχουμένην; τίς ἰδὼν οὐκ ἠράσθη πολύμνιαν;
Ἀφροδίτην ἔχουσιν οἱ θεοί, ἐκείνας ἡμᾶς ὡς ἐφικτὸν
ὑποκρίνεσθαι περὶ αὐτῶν κοσμουμένη· ὀνομάσω ῥήτορα·
προσείπω ζωγράφον, καὶ πράγματα γράφεις καὶ λό-

nutricia? ita mihi nunc iustam compensans reponit gratiam? Sed & ad singula sæpius ita querebar: Ad sororem hæc tu Thelxinoe? non Thelxinoe. sed quid verbis opus? Abiit venefica, tam proterue proprium sibi lucrata iuuenem. Iniuriam mihi facit Thelxinoe; Venerem testor, ac te communem amicam, Petala, cœpisse illam iniurias manus. Lædamus ergo inuicem. inueniam & ego talem aut similem aliam vulpeculam. sit hoc ita; trudatur clauus clauo: facile erit mihi pro vno tres illi auertere.

Ad Pantomimam. XXVI.

SPEVSIPPVS PANARETÆ.

DVdum mihi fama gratiam tuam descripserat per ora omnium volãs; nunc repræsentauit eam primum; & *ecce admiror hanc formam magis, quo maius video supra famam. quis non miratus est saltantem? quis vidit, nec amauit? Polymniam & Venerem dij habent; eas tu nobis quantum pote refers ab ipsis* exornata. Oratorem *te dicam, an pictorem? & res pingis,*

γεις πάντα πάντως ὑποφαίνεις· καὶ φύσεως ἁπάσης ἐναργὴς ὑπάρχεις εἰκών· ἀντὶ χειρῶν καὶ γλώττης χειρὶ πολυσήμῳ καὶ ποικίλοις ἤθεσι κεχρημένη· οἷά τις Φάριος Πρωτεὺς ἄλλοτε πρὸς ἄλλα μεταβεβλῆσθαι δοκεῖς πρὸς τὴν εὔμουσον τῶν ὑπορχημάτων ᾠδήν· ὁ δῆμος ἀνέστηκέ τε ὀρθὸς ὑπὸ θαύματος· καὶ φωνὰς ἀμοιβαίας ἀφίησιν ἐμμελῶς καὶ τὼ

[1] σοβεῖ. χεῖρε κινεῖ· καὶ τὴν ἐσθῆτα [1] σοβεῖς· ἔπειτα σύνθημα θέμενοι διηγεῖται καθ' ἕκαστον ἄλλος ἄλλα κινήματα πολυτρόπου σιγῆς· καὶ πᾶς θεατὴς ὑφ' ἡδονῆς χειρονόμος εἶναι πειρᾶται· ἕνα δὲ μόνον προσφυῶς μιμουμένη ἐν καιρῷ μᾶλλον τῶν πάντων ἁπάντων ἔχεις

[2] ἀνάξιον. τὴν μίμησιν ἀκριβῆ· ὅθεν οὐκ [2] ἄξιον οὐδὲ τῶν εὖ μάλα σπουδαίων παραπολαύειν τῆς σῆς θυμηδίας· ἀνάπαυλα γὰρ τῆς σπουδῆς ἐνίοτε γίνεται ἡ παιδιά. πολλὰς τοίνυν ἅτε ταχὺς τῆς πολιτείας ἰσο-

[3] διελήλυθα. πόλεις, [3] διελήλυθε πόλεις· καὶ πρὸς γε τῇ νέᾳ, τὴν πρεσβυτέραν ἱστόρηκα Ῥώμην· καὶ τοιαύτην ἐν οὐδετέρᾳ τεθέαμαι. εὐδαίμονες οὖν οἱ πολυ-

[4] ὑπερφέρουσαν. αρέτην εὐτυχοῦντες· οὕτως [4] ὑπερφέρουσα καὶ τέχνῃ καὶ κάλλει.

& sermones omnimodos fingis, & naturæ totius viuam refers imaginem. pro coloribus siquidem & lingua, manu multiformi, variisque motibus vteris, ac veluti Proteus e Pharo varias te in species vertis iuxta sonorum canticorum melos. Populus interea rectus ac mirabundus adstat, & voces alternas melodice respondet, manusque mouet, & vestem quatit; dein sedentes quisque singuli singulis motus explicant multiscij silentij: ita quiuis e spectatoribus præ voluptate pantomimus fieri enititur: sed vnum præ aliis natiue imitata Caramallum eximium illum repræsentas exactius. Non indignum ergo quantumuis grauem ac seriis implicitum operam aliquam dare tuis lusibus. est enim interdum etiam lusus seriorum remissio. Itaque multas, velox quippe eques publicus, oberraui ciuitates, & veterem ac nouam visitaui Romam; sed in neutra vidi similem tibi: felices igitur qui Panaretam fruuntur; ita forma simul & arte præcellit.

Η ΤΟΝ ΕΡΑΣΤΗΝ ΑΙΝΙΤΤΟ-
μένη μάτην περὶ αὐτὴν πονοῦντα.

ΚΛΕΑΡΧΟΣ ΑΜΥΝΑΝΔΡΩ.

ΝΕου τινὸς ἐξεπίτηδες διὰ γυναικὸς παριόντος ἑσπέρας, ἔφη τις ἄλλη πρὸς ἐκείνην παρισταμένη πλησίον, ἅμα νύττουσα τῷ ἀγκῶνι· πρὸς τῆς Ἀφροδίτης ὦ φίλη σε ποθῶν οὑτοσὶ περισαίδων περιέρχεται καὶ μορφῆς οὐκ ἀφυῶς ἔχων· ὡς εὐπερίτρυφος τὸ θερίστριον καὶ ποικίλον ταῖς ἀπὸ κερκίδος γραφαῖς. ὡς εὔμουσος τὴν φωνήν· ἔοικέ μοι καὶ περὶ καλλὴν ἀσχολεῖσθαι τὴν κόμην· ἐπεὶ καὶ τοῦτό γε τοῦ ἔρωτος ἴδιον· καὶ μάλα μέντοι καλὸν τὸ σφόδρα πείθειν τοὺς ἐρῶντας ἐπιμελῶς ἄγαν διακοσμεῖσθαι· καὶ οἱ πρότεροι ἀτεχνῶς [1] ἑαυτὸν κατημέλουν. νὴ τοὺς ἔρωτας, εἶπεν, ἀποστρέφομαι δὲ τὸν νέον καίπερ ὄντα καλὸν, ὅτι φυσῶν αὐτὸς ἑαυτὸν οἴεται μόνος ἀξιέραστος ταῖς γυναιξὶ καὶ πρεπόντως τῷ κάλλει ποθεῖσθαι· καί που καὶ [2] φίλων ἄτυχον ἐπωνάμακεν ἑαυτὸν, φρονῶν ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον, καὶ πολλῷ τῷ ὀφθαλμῷ βλέπειν, καὶ φρονήματος ἐμπέπληκε τὴν ὀφρῦν. μισῶ γοῦν ἐραστὴν προευδοκιμεῖν εὐμορφίᾳ τῆς ἐρωμένης ἀξιοῦντα.

[1] ἑαυτῶν.

[2] φίλωνα τυχόν.

φρ.

Mulier insultans amanti frustra ipsam sollicitanti. XXVII.

CLEARCHVS AMYNANDRO.

TRanseunte vesperi de industria ante mulierem adolescente, infit ad eam proxime adstans alia, cubito simul propellens; per Venerem, inquit, amica, hic amoris tui caussa transiens occinit; nec deformis quidem ille; vide quam elegans pallium & plagis ab arte textoris variegatum. quam dulce modulatur: videtur & pulchram cæsariem distinxisse curiosius: nam & hoc amoris proprium, & honestum in primis, vt eos qui amant, summa vi cogat vti eleganter ornati sint, quamuis antea negligerent cultum sui. At ego, inquit illa, auersor per Cupidines iuuenem, quantumuis pulchrum, quod inflatus amore sui solum se dignum amari feminis censet, & ex formæ merito rogari. Quin & seipsum forte Philonem ideo vocari iussit, ferox ætate sua nimium quantum, multorumque oculis dignum se ratus, ac supercilium impleuit superbia. Enim ego amantem odi, qui amicam forma censet antecellere;

οἰόμενοι τε κάλλος ὑπὲρ κάλλους χαρίζεσθαι μέγιστον ἀντὶ βραχέος· ὅρα δὲ πῶς ἠθικῶς τὸν ὑπερήφανον διαπαίζει· καὶ σφόδρα τοῖς αἰνίγμασι τερπνή· ποθεῖ μέ τις ἐρωτομανεὶς καὶ οὐδὲ νεύματος ἀξιοῦται, καὶ πολλὰ τὸν ἐμὸν στενωπὸν διέρχεται μάτην· ᾄδει δὲ ἄλλως καὶ τοῖς ἐμοῖς ὠσὶν ἀπιθάνως καὶ ἀμουσότερα λεζηθριῶν· ὅτε δὲ ἐρυθριᾷ περιττῶς ἐκπεριβρέχων διαύλους. ἐγὼ νὴ [1] τὴν θεὸν τοὐναντίον, ἀντ' ἐκείνου λοιπὸν ἐγκαλύπτομαι. ἔφασκε δὲ ταῦτα, ἄλλα τε πολλὰ θρυπτομένη· καὶ δὴ καὶ τὸ σκέλος ὑπογυμνοῦσα, ἵνα δείξῃ τῷ νέῳ κνήμην ἰθυτενῆ καὶ πόδα λεπτόν τε καὶ εὔρυθμον· ἕτερα δὲ τοῦ σώματος ἐγύμνωσε μέρη τὰ δυνατά· ὅπως ἂν πολλαχόθεν τὸ μειράκιον ἐρεθίσῃ. ὁ δέ φησιν ἀγασθόμενος τῶν λεχθέντων· ἐψιθύριζε γὰρ ἐκείνη πρὸς τοῦτον, ὥστε τὸν νέον ἀκοῦσαι· εἶτα βούλει, καὶ ὁσάκις ἂν θέλῃς εἰπέ· οὐ γὰρ ἐμὲ γελᾷς ἡ καλή, ἀλλὰ τὸν ἔρωτα [2] πέζεις. ἢ τὶς ἄρα τὸν τοξότην ἐκεῖνον τοιοῦτον ἐπαφεῖναί σοι βέλος, ἵνα [3] τοῦτον παρακαλινδουμένη τῶν ποδῶν ἱκετεύῃς ἐμὲ [4] σοῦ τὸ ἐκέσασθαι πάθος· ἡ δὲ διαμυκωμένη καὶ ὑποβλέπουσα λοξὸν τοῖς δακτύλοις τῆς δεξιᾶς ἠθικῶς, εἶτα γυμνὴ τὸ μετακάρπιον ἐπικροτοῦσα τῆς εὐωνύμου χειρός, ὑπεροπτικῶς ἀπεκρίθη· ἐγὼ τάλαν, μὴ ὦ χάριτες γένοιτο· κεναῖς ἐλπίσιν ἐπείσθης, εἰ μᾶλλον καλός. καὶ τοῦτό γε χάριν, τοιοῦτον

[1] τὼ θεώ.
[2] παίζεις.
[3] τούτων.
[4] τὸ σοῦ.

οἰομένῃ τε κάλλος τὸ παρὰ κάλλους χαρίζεσθαι μέγιστον ἀντὶ βραχέος· ὅρα δὲ πῶς ἠθικῶς τὸν ὑπερήφανον διαπαίζει· καὶ σφόδρα τοῖς αἰνίγμασι τερπνή· ποθεῖ μέ τις ἐρωτομανεὶς καὶ οὐδὲ νεύματος ἀξιοῦται, καὶ πολλὰ τὸν ἐμὸν στενωπὸν διέρχεται μάτην· ᾄδει δὲ ᾠδὰς καὶ τοῖς ἐμοῖς ὠσὶν ἀπιθάνως καὶ ἀμουσότερα λεξηθριῶν· ὁ δὲ ἐρυθριᾷ περιττῶς ἐκ-

[1] τῷ ὄντι. περιτρέχων διαύλους. ἐγὼ νὴ τὸν θεὸν τοὐναντίον, ἀντ' ἐκείνου λοιπὸν ἔοικα λιπομένη. ἔφασκε δὲ ταῦτα, ἄλλα τε πολλὰ θρυπτομένη· καὶ δὴ καὶ τὸ σκέλος ὑπογυμνοῦσα, ἵνα δείξῃ τῷ νέῳ κνήμην ἰθυτενῆ καὶ πόδα λεπτόν τε καὶ εὔρυθμον· ἕτερα δὲ τοῦ σώματος ἐγύμνωσε μέρη τὰ δυνατά· ὅπως ἂν πολλαχόθεν τὸ μειράκιον ἐρεθίσῃ. ὁ δέ φησιν ἀγασθόμενος τῶν λεχθέντων· ἐψιθύρισε γὰρ ἐκείνη τοσοῦτον, ὥστε τὸν νέον ἀκοῦσαι· εἶτα βούλει, καὶ ὁσάκις ἂν θέλῃς εἰπέ· οὐ γὰρ ἐμὲ γε-

[2] παίζεις. λᾷς ἡ καλή, ἀλλὰ τὸν ἔρωτα [2] πέζεις. καὶ πῶς ἄρα τὸν τοξότην ἐκεῖνον τοιοῦτον ἐπαφεῖναί σοι βέλος, ἵνα

[3] τούτων. [3] τυχὸν παρακαλινδουμένη τῶν ποδῶν ἱκετεύεις ἐμὲ

[4] τὸ σου. [4] σοῦ τὸ ἐκέσασθαι πάθος· ἡ δὲ διαμυκωμένη καὶ ὑποβλέπουσα λοξὸν τοῖς δακτύλοις τῆς δεξιᾶς ἠθικῶς, εἶτα γυμνὴ τὸ μετακάρπιον ἐπικροτοῦσα τῆς εὐωνύμου χειρός, ὑπεροπτικῶς ἀπεκρίθη· ἐγὼ τάλαινα, μὴ ὦ χάριτες γένοιτο· κεναῖς γὰρ ἐλπίσιν ἐπείσθης, εἰ μᾶλλον καλός. καὶ τούτου γε χάριν, τοιοῦτον

decorémque se credit decori rependere, maiorẽ minori. At tu vide quam ego facete superbo illudã, delectareq. his griphis: Amat me quis furẽs amore, nec nutu vno dignus cẽsetur, frustraq; meã angiportũ obãbulat sæpe, canitq. incassum, & auribus meis mulcendis irritũ, & indoctius ipsis Libethriis: nec erubescit vanã atq. inanẽ cãtionẽ reciprocari sæpius. Ego cõtra, per deos fratres, pro eo deinceps pudore faciẽ velare cogor. Hæc & alia dixit insultabũda; quin & crus denudauit, vt adolescẽti rectã tibiã, tenuẽq. & cõpactũ pedẽ mõstraret; aliasq. retexit corporis partes potẽtes mouere adfectus, vt plurifariã irritaret iuuenẽ. Ille dicta sẽtiẽs, ita eim insusurrauerat vt ille exaudiret; Dic tu, inquit, tamẽ quęcũq. velis & quoties velis; nõ enim me formosa, rides, sed illudis cupidini spes mihi fore vt is te iaculator tali telo feriat, vt admota his pedibus roges medear malo tuo. Tum illa sublato cachinno, toruũ renidẽs, dextręq. digitis, vt facetã mulierẽ erat, læuæ palmã increpãs, despectabũda respõdit; miserã me; ne ita sit, gratię; vanis tu potius speb⁹ lactatus sies; sed tu pulchriorem te esse existimes, eoq.

ἐπῆλθέ σοι προσδοκᾶν, ἕως ἂν παραγίγνηται τυχὸν ὁ σὸς ἔκδικος ἔρως. παράμενε προσάδων, ἐπαγρυπνῶν, μηδὲν διανύων, μόνον δὲ κλυδωνιζόμενος ἐκ τοῦ πόθου· ἔνθα, φησὶν, ἄνεμος οὔτε μένειν οὔτε πλεῖν ἐᾷ. οὔτε οἴω ἐκ τέου ἐστί σοι τῶν ἡμετέρων τινός, οὐ μαστῶν, οὐ περιβολῆς, οὐ φιλημάτων· οὐδὲ μὴν ἀπηλλακτέον οἶμαι τοῦ πόθου.

ΝΕΟΣ ΑΔΗΜΟΝΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ τῆς ἐρωμένης παλίμβολον γνώμην.

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ ΤΙΜΟΚΡΑΤΕΙ.

1 κοχλίδος. Τίς ἄρα περὶ ἐμὲ τῆς [1] κολχίδος ὁ τρόπος; τί δὲ μηχανωμένη δήποτε πρὸς ἄλλον ἀθρόως
2 σκοπόν· μεταβαίνεις [2] κοπόν· ἐκλυομένη τοὺς θεοὺς ἀπὸ τῆς
ἐκλύομαι νὴ τούς. 3· ἀπορείας; ἀπεῖπον ἐν νοῷ διελίττων· ἀπεῖπον
3 ἀπορίας. τοῖς λογισμοῖς πολλὰ καθ' ἐμαυτὸν ἀπορῶν. οὐδὲν εὗρον παντελῶς διαγνῶναι· καθάπερ ἐν λευκῷ
4 διατείνων. λίθῳ στάθμην λευκὴν [4] διατένων. τίς γὰρ ἀστάτῳ δύναιτο ἂν ἐπιστῆναι σκοπῷ; ὥστε μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔχω ὅτι χρήσομαι ταύτῃ· ἐπώνυμος ἄρα τῆς σκο-
5 ἐξήγησαι. λιότητος ἡ κοχλίς· αὐτὸς ἔρως ἐκείνης [5] ἐξήγησέ
6 ἀστάθμητον γ. μοι τὴν [6] στάθμην τὴν γνώμην· εἰ δὲ καὶ σὺ πρὸς αὐτὴν ἀπορεῖς δυσξύμβολον οὖσαν, μὴ κατόκνει φίλτα-

eueniat vt tandiu expectes, donec tuus ille vindex amor aduenerit. mane interea ca-nens, vigilans, irritus omnium, ſolum amo-ris æſtu iactatus, vbi te ventus, vt aiunt, nec manere, nec progredi ſinat. ita nec tibi noſtrum quidquam fas attingere, non mam-mas, non veſtem, non baſia; neque eo magis fas ab amore diſcedere.

Iuuenis anxius propter amicæ inconſtan-tiam. XXVIII.

NICOSTRATVS TIMOCRATI.

QVo me malum modo Cochlis tractat? quidue moliens dicto citius mentē alio-uorſus cōuertitur? diſſoluor anxietate, Deos teſtor; mentē ipſam amiſi ita verſatus, omni conſilio renuntiaui, dum mihi aqua heret; nec potui quidquā diſcernere, ſicuti ſi in albo ſignaſſem albam lineam: quis enim inſtabi-lem attingat ſcopum? ita per deos quomo-do ea vtar neſcio: vere Cochlidi nomen ab obliquitate; Tu ipſe Amor explica mihi in-ſtabilē eius ſententiā. Quod ſi & tu heres ad eius incōſtātiā, ne dubita, mi amice, dimoue-

τεπυθέσθαι τῆς σῆς[1] σφοδρότης· ποτὲ μὲν ἐρῶσης ἅπαντα παρέχεις· καί μοι ἓν πόθον ὑφάπτεις πολύν. καὶ ὅλον με ταῖς ἐλπίσιν ἐπαίρεις. ποτὲ δὲ πάλιν, ὡς εὐμεταβολωτέρα κοθόρνου, ἀναίνεται σοβαρῶς ὃν ἀρτίως ἐπόθει· καὶ πᾶσαν αὖθις διαλύει μου τὴν ἐλπίδα, καὶ τὴν ἐμὴν οὕτω ψυχὴν ἤθεσιν[2] ἐξ ὑπογείου παλιμβόλων ἴσον ἀπέδειξε Πηνελόπης· τί πράξω; τίς γένωμαι; φεῦ τῶν ἀφορήτων κακῶν· παπαὶ τῶν ἀμέτρως κατεβλακευμένων ἠθῶν. ὡς ἄγαν[3] ἐπιθρυπτομένη τῷ λαμπρὰν ἑαυτῆς ἠμαύρωσε χάριν. ταύτην κἂν νουθετῇς, κἂν ἱκετεύῃς, παρὰ κωφὸν ᾄδειν δοκεῖς· ὅθεν καὶ ἄκοντά με λοιπὸν, τοσοῦτον ἐραστὴν ἀποτρέπει καὶ δυσαπότρεπτον γεγονότα. τοιγαροῦν οὐκ ἔτι πρὸς ταύτην ὦ[4] Τιμόκρατες κοινωνῶ σοι τοῦ πόθου· ἐπεὶ[5] τοῦτό γε ἐστὶν ἀνὴρ τὰ δυνατὰ ἀκριβῶς διαγνῶναι, καὶ μηκέτι ματαίαν ἐπάγεσθαι λύπην. φθόνος δὲ μηδεὶς τῆς ἄλλης ἡμῶν ἐπικρατήσῃ φιλίας· ἀλλὰ συνενέγκαι σοι τῆς[6] κολχίδος. ἐκ μεταβολῆς ἐκείνης ὁ ἔρως· καὶ γένοιο φίλος, μακρῷ γε μᾶλλον εὐτυχέστερος ἐμοῦ.

1 σφοδρότητος.
2 ἐξ ὑπογείου παλίμβολον.
3 ἐπιθρυπτ.
4 Τιμόκρατες.
5 τούτῳ.
6 κοχλίδος.

ri ab hoc vehementi adfectu; modo mihi omnia amantis facit, accenditque mihi magnum cupidinem, totumque erigit ſpebus bonis; modo rurſus leuior cothurno pellit ſeuere quem paullo ante amabat ſerio, ſoluitque mihi rurſus ſpem omnem, atque ita mentem meam ad eius mores derepente verſatilem facit inſtar telæ Penelopes. Quid agam? quorſum euadam? eheu intoleranda mala; babæ immodice peruerſos mores: quam ſplendidam eius formam deformat nimia hæc inſolentia. Ita ſiue moneas, ſeu roges, ſurdo fabulam canas. itaque quod vnum reſtat, inuitum me tandem, me talem amatorem, auertit, quantumuis flecti difficilem. Enim Timocrates, non ego tibi riualis amplius. Viri quippe eſt, cernere recte quid factu fas ſiet, nec vanam ſibi moleſtiam accudere. nulla inuidia reliquum noſtrum amorem minuat; ſed iuuent te Cochlidis mores ab ipſa hac eius inconſtantia; ſiſque illi amicus me longe felicior.

Depre-

ΒΙΒΛΙΟΝ Β΄.

ΠΡΟΣ ΕΤΑΙΡΑΝ ΥΠΕΡ φίλου πρεσβευτική.

ΑΙΛΙΑΝΟΣ ΚΑΛΥΚΗ.

ΤΗΝ παροῦσαν ἐπιστολὴν ἱκετηρίαν ὑπὲρ
[1] πειθώ. Χαριδήμου ποιοῦμαι· ἀλλ' ὦ φίλη[1] πει-
[2] συνεργός. θοῖ παροῦσα[2] σύνεργον ποίει καὶ πρὸς τοῦτον ἀνυσί-
μως, οὓς ἂν ἐπιστείλαιμι λόγους. ταῦτα μὲν δὴ φα-
σὶν εὐξάσθω. οὗτος δ' οὖν ἐρᾷ σου Καλύκη καὶ τῷ σῷ
φθείρεται γλυκυτάτῳ πυρί· καὶ τεθνήξεται θᾶττον
ἐκ τριχὸς κρεμάμενος, καὶ σκιᾶς εἴδωλον γεγονώς·
[3] ἐπινεύσεις. εἰ μὴ τὴν παροῦσαν θεραπείαν[3] ἐπινεύσεις τῷ μει-
ρακίῳ· Ἀπόλλον ἀποτρόπαιε, μὴ φόνου τίς ὦ γύ-
ναι τὸ σὸν αἰτιάσηται κάλλος. μηδὲ ταῖς σαῖς χά-
ρισιν ἐπικωμάσωσιν ἔρωτες; ἐγκαλεῖς εὖ οἶδα τῷ
νέῳ. ἔπταισεν ὁμολογουμένως νέος ὢν ἑπταέτης. ἱκα-
νὴν δέδωκε δίκην· μὴ θάνατος ἔσται τοῦ πλημμε-
λήσαντος ἡ ζημία. λογίζου πρὸς θεῶν καὶ μιμοῦ
τὴν σὴν ἀφροδίτην, ὡς ἐφικτὸν γυναικί. πυρὸς ἄρχει,
[4] τῇ. τόξα δίκει· ἀλλὰ καὶ χάριτες ἕπονται[4] τῷ θεῷ·
φρ. σὺ δὲ ὀφθεῖσα φλέγεις, καὶ οὐκ οὖσα τιτρώσκεις·

ἐπίθες

LIBER SECVNDVS.

Deprecatio ad meretricem pro amante.

ÆLIANVS CALYCÆ.

EPISTOLAM *hanc ſcribo ad te deprecatricem pro Charidemo; ades tu amica Suada, iuuanſq. ſermones meos, facito ne irriti cadant. Et hæc quidem in votis. At hic Charidemus amat te* Calyca, *tuaq. flamma dulciſsima* perit; *&* cito *morietur e capillo pendulus, ſitq. vmbræ imago, niſi tu præſentem annuas puero medicinam. Apollo auerrunce, ne ſit vt quis tuam formam cædis accuſare queat, neque inſultent amores tuis gratiis. Accuſas adoleſcentem, ſcio; offendit puer ſeptuennis; ſat pœnarum dedit; ne iniurio capital eſto. Vide per deos & imitare Venerem tuam, quantum pote mulieri. ignem habet; tela gerit; ſed & deam ſectantur Gratiæ. Tu viſa flammas; etiam abſens ſaucias.*

ἐπίθες ταχὺ καὶ τὰς χάριτας τῷ πλήθει τι· φέρεις
[1] αὐτή μὲν πῦρ, ἔχεις δὲ ὕδωρ· τὴν σὴν [1] αὐτὴ φλόγα κα-
τάσβεσον πρὸς βραχύ. ταῦτα μὲν οὖν ἱκετεύων
φημί· ἃ δὲ παραινεῖν ἔχω σοι, λεκτέα λοιπόν.
χαριέστατον οἶδα τὸ σμικρὸν ἀποκνίζειν τοὺς νέους·
τοῦτο γὰρ τῶν ἀφροδισίων προαναστέλλει τὸν κό-
ρον, καὶ τὰς ἑταίρας ἀποδείκνυσιν ἀεὶ ποθεῖν τοῖς
ἐρασταῖς. ἀλλ' εἰ τοῦτο γένοιτο πέρα τῆς χρείας,
ἀποκάμνουσιν οἱ ποθοῦντες. οὕτως οὖν ὁ μὲν ὠργί-
σθη, ὁ δὲ ἐπέβαλεν ἄλλῃ τὰ ὄμματα. ὀξύς ἐστιν ὁ ἔ-
[2] ἀναπτῆναι. ρως, καὶ ἐλθεῖν καὶ [2] ἀναστῆναι· ἐλπίσας, πτεροῦται· καὶ ἀπ-
ελπίσας, ταχὺ πτερορρυεῖν εἴωθεν ἀπογνωσθείς· διὸ
καὶ μέγα τῶν ἑταιρουσῶν ἐστι σόφισμα, ἀεὶ τὸ πλεῖον
τῆς ἀπολαύσεως ὑποτιθεμένας ταῖς ἐλπίσι δια-
κρατεῖν τοὺς ἐραστάς. ἤδη μὲν οὖν πολλαὶ τῶν νέων
ὑπῆλθον ἑταῖραι προτρέπουσαι πιθανῶς· καὶ δὴ
τοῦτοι ἔφθη τις ἂν πολυαργυρότερον λαβοῦσα, εἰ μὴ
τὸ μειράκιον ἀπηύχετο παντελῶς ἐναφροδισιά-
[3] χρῆσαι. σαι τινὶ μετὰ σέ. [3] χρή σε τοίνυν τοῖς μὲν ὑποκρι-
νομένοις φιλεῖν ἑταιρικῶς· τοῖς δὲ γνησίοις ἐρα-
σταῖς, φιλικώτερον· πείθου μοι καὶ τῆς ἀμετρίας
[4] παροιμίαν. ἀπέχου· ὅρα μὴ κατὰ τὴν [4] ῥοι ἀπορρήξωμεν
πάνυ τείνασες τὸ καλώδιον· μηδὲ λάθῃς λοιπὸν εἰς
ἀγροικίαν μεταβαλοῦσα τὸ φρόνημα· οἶσθα δὲ

adhibe & tu cōfestim gratias saucio. Ignem geris quidem; sed & aquam habes; extingue ad tempus ipsa flammam tuam. Hæc deprecantis fuere: audi nunc monētem. Scio commodissimum esse iuuenes paullū modo fastidire: nam hoc satietatem amoris impedit, retinetq. amantes in amicarum desiderio. Sed hoc si vltra modum fiat, defetiscunt amatores. Ita factum est, vt indignaretur alter, alter ad aliam adiiceret oculos. Citus venit, citus auolat Cupido: vbi sperat, alas sumit; desperet, statim excidunt pennæ deposito. Inde magna prudētia meretricum, dilato semper in pręsens coitu lactare amatores spe bona. Et iam aliæ multæ insinuauerunt se illecturæ fortiter iuuenem, occupassetque vna callidius circumuentum, nisi is omnimodis constituisset abstinere post te à ceterarum amplexibus. Tu ergo fingentes amorem accipias meretricie; veros amatores amplectere amicius. crede mihi, ac tene modum: vide ne iuxta prouerbium distentum nimis funem rumpamus; neve tu imprudens prudentiam vertas in superbiam. Nostin

ὅσον ἔρως ἀντιστρατεύει τοῖς ὑπερηφανοῦσι φιλεῖ· ἄλλως τε ὀπώραν πωλεῖς ἡ καλή; ἔστιν δὲ ἡ σὴ ὀπώρα ἡδίων τῆς ἀπὸ τῶν δένδρων· δίκαια δ' ἂν εἴης ἀπ' αὐτοῦ γε τοῦ ἔργου συνεῖναι, ὅτι οὐ δεῖ τηρεῖν ὀπώραν. δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρῶν ἐς τὴν ὥραν τρυγᾶν. μετ' ὀλίγον ἔσται [1] γραίδριον. [2] οὐδὲ τῶν καλῶν σωμάτων ἐρασταὶ τῇ τοῦ φαινομένου κάλλους ἀκμῇ παραμετροῦσι τὸν ἔρωτα· καὶ ἑτέρως μάνθανε. οὐ γάρ σε καὶ διαφόρως ἐπεκδιδάσκειν ὀκνήσω. γυνὴ ἔοικε λειμῶνι, καὶ ὅπερ ἐκείνῳ τὰ ἄνθη, τοῦτό γε ταύτῃ τὸ κάλλος· ἕως μὲν οὖν ἡ κόμη τῷ λειμῶνι ἐπακμάζει καὶ ἡ χροιὰ τῶν ἀνθέων· ἦρος δὲ παρακμάσαντος, πέπαυται μὲν τὰ ἄνθη· τοῦ ὁ δὲ λειμὼν γεγήρακε. γυναικός τε αὖ πάλιν εἰ τὸ εἶδος παρέλθῃ, καὶ τὸ κάλλος παραδράμῃ, τίς ἐστι; καταλείπεται εὐφροσύνη· ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι σώματι οὐ πέφυκε προσιζάνειν ὁ ἔρως. οὗ δ' ἂν εὐανθές τε καὶ εὐῶδες ᾖ, ἐνταῦθα καὶ ἐνιζάνει καὶ μένει. ἀλλὰ τί μακρὸν ἀποτέταλκα λόγον δελφῖνα διδάσκων νήχεσθαι; μεθαρμοσαμένη τοίνυν ὦ καλλίστη γυναικῶν τὴν ψυχήν, καλλίονα τοῦ σώματος ἀπόφηναι, ἵν' ἐξῇ λέγειν. ὦ κάλλους φιλανθρώπου. τὸ δ' οὖν ῥόδον κἂν μή τις αὐτῷ χρήσηται, μαραίνεται. ἆρ' ἐπένευσας

[1] γεραίδριον. [2] οἱ δέ.

quam repugnare amet ſuperbis amor? Alioquin & tu bella fructum vendis, fructuſque tuus dulcioriјs qui e plantis. ſed ex ipſa re diſcis quam non deceat aſſeruare fructus. Da tuis fructus tuos decerpendos in tempore; poſt paullo annoſa fies: & formæ amatores flore ætatis metiuntur ſuum cupidinem. Diſce & hinc; non enim verebor docere te argumentis variis. Similis eſt prato mulier. quod prato flores, hoc forma mulieri. quandiu coma prato florens, tandiu color integer floribus. At vbi ver abiit, pereunt flores, ſeneſcit pratum. Ita mulieri, vbi ſpecies præteriit, forma abiit, quid reliquum? ſcilicet continentia. Corpori enim nondum florido aut efflorido non condidicit adherere amor. ſed vbi floret, & olet bene, accedit eo amor, ibi manet. Sed quid longum ſermonem texo, docturus natare delphinum? Muta ergo mentem pulcherrima mulierum, facitoque eam ipſo hoc corpore pulchriorem, vt liceat dicere, o formam humanitate eximiam! Viden roſam marcere, quantumuis non legatur? Annuiſtin ergo,

ὦ φιλτάτη; πάντως δή που τὸ σὸν εὐμετάβολόν τε καὶ εὐπαράκλητον ἐπίσταμαι τρόπον. ἥκω τοίνυν, καὶ προσπαίζω τοι νέον πλουσίως ἐπικηρυκευόμενον δι᾽ ἐμοῦ. τὸ γὰρ πρὸς ἑταίρας [1] κηρύκιον, ἐκ τοῦ βαβυλωνίου χρυσοῦ χαρακτηρίζεσθαι πέφυκεν· ἀλλὰ τῶν προτέρων τε συγγνώμην καὶ τῶνδε χάριν ἔχουσα, εὐμενὴς τό γε λοιπὸν εἴης τῷ σῷ Χαριδήμῳ.

[1] κηρύκειον.

ΗΡΑΣΘΗ ΤΙΣ ΚΟΡΗΣ, ΗΝ

ἐπιπροστυχόμενος εἶδε· καὶ ταύτῃ προσπεπιθώς ἐπιστέλλει.

ΕΥΞΙΘΕΟΣ ΠΥΘΙΑΔΙ.

ΕΝ τοῖς ἱεροῖς, ἔνθα τῶν παθῶν ἀπαλλαγὴν αἰτούμεθα τοὺς θεοὺς, δεινοτάτοις περιπέπτωκα πόνοις. ἔτι γὰρ ὕψους προσανατείνων τὼ χεῖρε, καὶ τὴν ἱκετείαν καθ᾽ ἐμαυτὸν [2] καλῶν, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἐξαίφνης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐῤῥαπίσθην. καὶ μετεστράφην πρὸς σὲ, καὶ ἅμα τῇ θέᾳ τῷ σῷ [3] τετόξευμαι κάλλει. ὡς γὰρ εἶδον, οὐχ οἷός τε ἦν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄλλοσε μεταφέρειν. σὺ δέ [4] μοι θεωροῦντα σε κατιδοῦσα, τοῦτο δὴ τὸ συνῆθες ὑμῖν ταῖς ἐλευθέραις, ἠρέμα περιεκαλύψω· μετακλίνασα

[2] λαλῶν.

[3] πεπόξευμαι.

[4] με.

amica? ſed omnino annuis; ita tuum ingenium noui, mutabile, & facile flecti. Veniam ergo & adducam tibi iuuenem me feciali ditiſſime caduceatum. Caduceus enim amicarum cenſeri debet auro Babylonico. ſed tu ignoſcens antefactis, & præſentia boni æſtimans, propitia deinceps ſies tuo Charidemo.

Amauit puellam viſam dum preces concipit; nunc amore æger ad eam ſcribit. II.

EVXITHEVS PYTHIADI.

ROgamus in ſacris deos malorum leuamina: at ego ibi in grauiſſimos labores incidi. dum enim leuatis ſurſum manibus orationem tacitus concipio, ſenſi me ſubito neſcio quo modo percuſſum à Cupidine. Tum conuerſus ad te, ſimul vidi, ſimul me forma ſauciauit tua. nam ex quo vidi, vertere oculos alio non fuit. At tu ſpectantem me vbi aduertiſti, quod vobis liberis ſolitum, ſenſim texiſti te: conuerſaque

[1] δέρην. γ' οὖν τὴν [1] δέρην ἐπὶ θάτερα, [2] προβέβληκας τοῦ
[2] προβέβληκας. προσώπου τὴν χεῖρα παραφαίνουσα τῶν παρειῶν
[3] θέλεις. ὀλίγον· δοῦλον με [3] θέλοις ἔχειν; ὡς ἐθελόδουλον
[4] πυθιάδος. ἔχε· φίλος γὰρ [4] πυθιάδιος τίς, εἰ μή γε ζεὺς ταῦρος, ἢ χρυσὸς, ἢ κύκνος γινόμενος διὰ σέ; ἀλλ' εἴθε μετὰ τῆς εὐπρεπείας, ἐπαινέσομαί σε τῆς περὶ ἐμὲ προθυμίας. καὶ μὴ τρόπος ἀπειθὴς ἀνασοβήσῃ, ὃν εὖ μάλα τεθήρακεν ἡ μορφή. ταύτην οὖν τὴν προσευχὴν ὦ θεοί, εἰ δοκεῖ, διανύσω· ὄμνυμι δέ σοι, φιλ-
[5] ἐπιτυξαίμην. τάτη, ἵνα μέντοι θεῶν, εἰ βούλει, μᾶλλον [5] ἐπιτυξαίμην ἀρτίως· ὡς ἄγεις ἂν ἐμοῦ δὲ σώζειν ἐθέλοις, βουληθείης δὲ μέχρι πολιὸς, ἐρωτικός σοι διατελέσω θεράπων.

ΓΑΜΕΤΗ ΡΗΤΟΡΟΣ ΑΜΙΞΙΑΣ αἰτιᾶται τὸν ἄνδρα.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΦΙΛΙΝΝΗ.

[6] συνεζύγην. ΟΥΚ εὐτυχῶς Φιλίννα Στεφιάδῃ τῷ σοφῷ ῥήτορι [6] συνεζύγην· οὗτος γὰρ ἑκάστοτε παρὰ τὸν καιρὸν τῆς εὐνῆς, πόρρω τῶν κύκλων πλάτ-
[7] δίκας. τεται περὶ πραγμάτων σκέψεων, καὶ ἃς ἐδιδάχθη [7] νίκας, τηνικαῦτα προφασίζεται μελετᾶν.

alterorſus ceruice prætendiſti vultui manum, reuelato ſolum genæ pauxillulo. Vis me ſeruum habere? habe volentem. quis enim amicus Pythiadi, niſi Iupiter propter te factus taurus, aut aurum, aut cygnus? Sed vtinam detur mihi ſicut formam, ita laudare tuam aduerſus me beneuolentiam: nec ſeueri mores auertant, quem tam bene illexit hęc forma. Huius ego voti, ſi vobis ita videtur, o dij, damnabor: tibi vero, chariſſima, iurabo quem tu velis deorum, aut precabor potius perficientes deos, quamdiu mihi imperare dignaberis, velis autem ſemper, tamdiu me ſeruitutem tibi ſeruiturum amatoriam.

Vxor cauſſidici virum arguit neglectæ rei vxoriæ. III.

GLYCERA PHILINNÆ.

Malis me auſpiciis, Philinna, Strepſiadi iugauerunt cauſſidico bono: nam is quotidie, quando lecto danda opera, producit noctes, inſtruendas ſibi lites fingens: quaſque didicit cauſſas, tum meditandas ſibi

σχηματιζόμενος δὲ ὑπόκρισιν, ἠρέμα τὼ χείλη
1 τί. κινεῖ, καὶ ἄλλα δήπου πρὸς ἑαυτὸν ψιθυρίζει·[1] τίς
τῶν οὗτος ἔγημέ με κόρην καὶ λίαν ἀκμάζουσαν μη-
δὲν δεόμενος γυναικός; ἢ ἵνα μοι τῶν πραγμά-
2 dele. των [2] μὴ μεταδιδοίη· καὶ νύκτωρ αὐτῷ συνεπιζητή-
3 δικῶν. σω τοὺς νόμους; ἀλλ' εἴγε [3] δικῶν γυμνασίῳ τὴν
ἡμῶν ποιεῖται παστάδα, ἐγὼ καὶ νεόνυμφος οὖσα
ἀποκοιτήσω λοιπὸν καὶ καθευδήσω χωρίς· κἂν ἐπι-
μείνῃ, πρὸς μὲν ἀλλότρια πράγματα κεχηνώς·
μόνης δὲ τῆς κοινῆς ὑποθέσεως ἀμελῶν, ἕτερος
ῥήτωρ τῆς ἐμῆς ἐπιμελήσεται δίκης. ἆρα κατά-
δηλον ὃ βούλομαι λέγειν; πάντως δήπου· ἐπεὶ
ταῦτα γράφω συντόμως, ἐκ τούτων συνιέναι
4 δυναμένῃ. καὶ τὰ λείποντα [4] δυναμένη. ταῦτά μοι νόει καλῶς,
ὦ γύναι, δηλαδὴ συμπαθὴς γυναικί, κἂν αἰδου-
μένη τὴν χρείαν οὐ μάλα σαφῶς ἐπιστέλλω· καὶ
5 λυποῦν. πειρῶ τὸ [5] λοιποῦν εἰς δύναμιν θεραπεύειν. σὲ γὰρ
τὴν καλὴν προμνήστριαν χρὴ καὶ ἄλλως αὐτὴν
ἐμὴν ἀνεψιὰν οὖσαν, μὴ μόνον τὴν ἀρχὴν ἐσπου-
δακέναι τῷ γάμῳ· ἀλλὰ καὶ νῦν αὐτὸν σαλεύοντα
διορθοῦσθαι. ἐγὼ γὰρ τὸν λύκον τῶν ὤτων ἔχω· ὃν
οὔτε κατέχειν ἐπὶ πολὺ δυνατὸν, οὔτε μὴν ἀκίν-
6 καὶ ἀναίτ. δυνον ἀφεῖναι, μή με δικορράφος ὤν, [6] ἀναίτιον
αἰτιάσηται.

caussatur, & firmandæ fallaciæ, tacitus mouet labra, susurratq. solus quędã ad seipsum. Quid ergo is vxoris non indigus virginem ætate florentem duxit domũ? an vt mecum lites communicet? an vt pernox cum eo leges euoluam? quin si ille thalamum nostrum facit litium gymnasium, ego deinceps noua nubta deserto communi lecto seorsim pernoctabo: tum si pergat alienis negotiis inhiare, solum communis nostræ rei negligens, erit alius mihi orator, qui rem meam agat. Num iam nosti quid velim? nosti omnino; scribsi enim compendio; quippe docte etiam cetera ex his intelligere. Vide ergo diligenter quid facias, mulier quippe, & mulieri condolere digna, quamuis pudore deterrita non scribsi disertim; ac cura quantum potes vt adferas medicinam. Ius enim te bonam conciliatricem, & alioqui cognatam meam, sicut ab initio studuisti iungendis nubtiis, ita nunc eas labantes firmare. Nam ego lupum auribus teneo; quem nec fas diu tenere, nec tutum amittere, ne me vitilitigator criminetur etiam insontem.

Ο ΤΗ ΔΟΥΛΗ ΠΡΟΣΚΑΡΤΕ-ρεῖν τέως ἀξιουμένη.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΩ.

Χθὲς ἐν τῷ γειτονίᾳ τὸ συνήθες ὑποτονθορίζων τῇ δωματίδι· ἡ δὲ ὑπακούσασα μόλις, ὡς λαμπρὸν ἀνέτειλεν ἄστρον· καὶ ἠρέμα φθεγγομένη φησίν. ἥδομαι τοῦ συνθήματος ὦ φιλότης· ἀλλὰ
φρ. παρ' ἐμοῦ τὴν κάθοδον ἀμηχανῶ· οὐ μὸς πάρεστι δεσπότης· οὐ καταβέβηκεν οὗτος, ἵνα σε τυχὸν γλυκύτατε περιτύχω. μεῖνον. ἀμείνον καταβήσομαι
[1] μελλ. θᾶττον καὶ τῆς βραχείας [1] μνήσεως ἕνεκα, μειζόνως σε θεραπεύσω· καρτέρει παρ' ἐμοῖς θεῶν, μὴ βίαι ἀθυμῶν τὴν παρουσίαν ἀπείπῃς ἑσπέραν· μηδὲ λύπει τὸν ἐνοικοῦντά μοι πόθον, ἵνα μὴ καὶ πυρωδεστέραν ὑφάψῃς τὴν φλόγα. τούτοις παραθαρρύνουσα, τοιαῦτα ψυχαγωγοῦσα καὶ ὥσπερ βέλη τοὺς λόγους ἀφιεῖσα, πέπεικεν, ἐν δέει καὶ μέγει μεσῶν ἀναμεῖναι νυκτῶν. ὅμως ὑδροφορῆσαι πιθανῶς προ
[2] μῦν. φρ. φασισαμένου, [2] κατέβη ταχὺ ἐπ' αὐτόν. ἐπιλαβοῦ τῶν ὤτων κομίζουσα τὴν κάλπην· καί μοι καὶ οὕτως ἀνεφαίνη καλὴ, ὥσπερ ἐκ χρυσοῦ τινὰ περιέκειτο κόσμον. ἡ δὲ κόμη, βαβαὶ, τῆς ἀγλαΐας [3] ὡς τε
[3] ὡς τεταγό θριξ. τανυόθριξ ἡ παῖς· τὸ μὲν ὑπὸ ὀφρύων ἐμμέτρως ἀνέ

Exspectans famulam occupatam. IIII.

HERMOTIMVS ARISTARCHO.

HEri, ſicuti mihi mos, in angiportu fiſtula vocabam Doridẽ: illa tãdem emergens veluti lucida ſtella cœpit illucere; ſummiſſaq. voce, ſenſi, inquit, cor meũ, compectũ ſignum: ſed quî deſcendam neſcio: adeſt dominus meus, neq. ita deſcendere velim, vt te, dulciſſime, liceat videre tantum, quaſi fortuitu obuium; mane; mox deſcendã commodius, & breuem moram penſabo maiori ſolamine. Suſtine per deos, nec deficiens animo deſperes de hac veſpera: ne inſidentem pectori meo cupidinem offendas, neue mihi ardentiorem accendas lampadam. His verbis animum mihi addẽs, & ſolamen admouens, ſermoneſq. tanquam ſagittas emittens, perſuaſit, ſi neceſſe foret, manere vſq. ad noctem mediam. Tãdem aquam ferre ſimulans deſcendit cito, ſitulã auribus ipſis apprehenſam ferens, mihiq. hoc ornatu tam pulchra viſa eſt quam ſi monile ex auro circuniecta geſtaret. At coma, babæ, quam decora, quam promiſſa; modice quidem à ſuperciliis re-

φρ. σαλται, τοῦ καὶ αὐχένος ἐπιτηδείως καθήπλωται καὶ τοῖν ὤτοιν· αἱ δὲ παρειαὶ ὃν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἵμερον ὑποδέχονται· ὃν φιλῆσαι μὲν ἥδιστον· ἀπαγγεῖλαι δ᾽ οὐ ῥάδιον. ἔφη δή οὕτω· ἕως ἀλλήλοις ἔχομεν, μὴ παραναλώσωμεν, ἣν δίδωσιν ἡμῖν ὁ καιρὸς, ὀξύῤῥοπον ἐξουσίαν. ἄσμενοι τοίνυν περιπλακέντες ἀλλήλοις, ἐρασμιώτερον τὰ ἐπὶ τούτοις ἐδράσαμεν· ἡδίων γὰρ καὶ σφόδρα ποθεινὸς, μετὰ δή τινα συμβᾶσαν δυσκολίαν τοῖς ἐρασταῖς ὁ γάμος.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΕΡΩΣΑ ΚΙΘΑΡΩΔΟΥ.

ΠΑΡΘΕΝΙΣ ΑΡΠΕΔΟΝΗ.

Εὖ γε τῆς φωνῆς, εὖ γε τῆς λύρας· ὡς ἄμφω μουσικώτατα συνηχεῖ· καὶ παρὰ τοὺς χορδὰς ἡ γλῶττα τοῖς κρούμασι, μουσῶν τε καὶ χαρίτων ἡ κρᾶσις. μάλα τοῦτο ἀληθές· πλῆρες δὲ μουσικῆς ἐννοίας τὸ βλέμμα καὶ διασκέψεως τὸ μηδὲν[1] τὸ δὲ πρόσωπον τοῦ νέου χαριέντως ἀτενίζοντος εἰς ἐμὲ, ὑπὸ τὰ μέρη καταθέλγει μου τὴν ψυχήν· εἰ μὴ τοιοῦτος ἦν Ἀχιλλεὺς, ὃν ἔμαθον ἐκ τῶν οἰκοπινάκων, οὐκ ἦν ἀραρότως καλός· εἰ μὴ τοιαῦτα κεκιθάρικεν, οὐκ ἦν μουσικὸς τοῦ χείρωνος ζηλωτής· εἴθε ποθήσειεν ἐμὲ, καὶ ἀντιφιλοῦντα θεάσομαι. τολμηρὸν ἔφην· τίς

[1] τὸ, τι.

tracta, venuste autem ceruicem iuxta & aures implicata. Tum genæ gratiam ex oculis accipiunt, quã suauiari suauissimũ, enunciare arduum. Sed illa; dum nobis, inquit, vicissim frui datur, ne amittamus quam occasio offert facultatem perituram cito. nos igitur lubentes amplexi, iucundius cetera perfecimus; dulciores enim & suauiores longe post molestas turbas amantium nubtiæ.

Virgo citharœdum amans. V.

PARTHENIS HARPEDONÆ.

EVge vocẽ! euge lyrã! vt concorditer inter se consonant, lingua apta fidiũ pulsibus, Musarumq. & Gratiarũ suaue tẽperamentũ. Et hoc verissimũ quidem; sed facies & attentionẽ ad lyræ concordiã, & cantionis meditationem præferens: sed vultus adolescentis gratiose in me defixus magis mentem meam dilicit ipsa melorũ concordia. non erat vere pulcher Achilles, quem ex domesticis tabulis didici, si alius erat; nõ erat musicæ peritus æmulus Chironis, si aliter pulsabat fides. Vtinã amare me dignetur, videamque facientem mutuũ. Verbum audax dixi: quis

[1] πύτω; γὰρ ἂν [1] τοῦτο δόξειε καλὴ, εἰ μὴ φιλανθρώποις αὐτὴν ὄμμασιν ἴδοι. ὡς ἡδὺ τὸ γέννημα νὴ τὰς μούσας· ἀλλὰ πικρὰς ὀδύνας μεταξύ πως ᾐσθόμην· πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς καρδίας, καὶ δεινῶς ἐκπηδᾶν, καὶ φθέγγεσθαί μοι δοκεῖν εἶε. ποτὲ
φι.
μὲν οὖν εἰς τὰ γόνατα ἡ κεφαλὴ βρίθει· ποτὲ δὲ εἰς ὤμους ἐγκλίνει· θεωροῦσα δὲ τὸν καλὸν, αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, ὑφ' ἡδονῆς πνευστιῶ· ὦ γλυκύτατον πῦρ· τί ποτε ἄρα μοι πεφύτηκεν ἔνδον; ὡς ἐξώθαμαι ἀνιῶμαι, καὶ οὐκ οἶδα ἐφ' ᾧ τοῦτό γε πάσχω. ἐκβόσκεται γάρ με τις ἀνερμήνευτος ὀδύνη, καὶ δακρύων ἀνεπίσχετοι πηγαὶ καταρρέουσι τῶν παρειῶν· ποικίλα τῆς διανοίας ὑπεκπηδᾷ μοι κινήματα· καθάπερ αἴγλη τις ἡλίου, πάλλεται συχνὰ περὶ τοῖχον ἐξ ὕδατος ἀνταυγοῦσα κατὰ σκαφίδος ἢ λέβητος κεχυμένου, καὶ ἀστάτῳ φορᾷ τὴν εὐκίνητον συστροφὴν ἀπεικονίζεται τῶν ὑδάτων· ἢ τοῦτο μᾶλλον, ὅπερ
[2] ἢ ἔρ. φασιν, ἔρως, [2] ἔρωτος ὁ πυρσὸς, καὶ μέχρι τοῦ ἥπατος διελήλυθεν εἰσρυείς· καὶ τί δὴ καταλιπὼν ἐκεῖνος ὁ δᾳδοῦχος θεὸς τὰς ἐπιτηδείας αὐτῷ καὶ συνήθεις, ἀμύητον
[3] παιδισκάριον. βιάζεται κόρην, καὶ πολεμεῖ [3] δισκάριον ἄωρον [4] ἀφρο-
[4] ἀφροδίτῃ. δίτῃ ἔτι θαλαμευόμενον, ἔτι φρουρουμένην, καὶ μόλις ὑπὸ φύλαξιν ἔσθ' ὅπῃ παρακύπτουσαν τῆς οἰκίας. εὐδαίμων παρθένος ἥτις ἄνευ φροντίδων ἐρωτικῶν ζῇ·

enī huic formoſa, niſi ſi benignis eā oculis viderit? quā ſuauis mihi per Muſas hęc vicinitas! Sed dū hęc ſcribo, ſẽtio mihi ſuboriri acerbos dolores. Suſſilire mihi crebro cor ſentio, videturq. exſilire extra velle & eloq. Caput modo recūbo genibus, modo humeris inclino; ſed vbi formosū meū video, pudore ſuffūdor, quatior timore, ſuſpiro gaudio. o flāmam ſuauiſſimā! quid ego in pectore intus gero? quātus derepente cruciatus? nec quî id fiat ſcio. Enim depaſcitur me dolor infandus, genaſq. rigant perennes fontes lacrymarū: varij ex mea mẽte curarū fluctus exęſtuāt, ſicuti radius ſolis dẽſis ictibꝰ parietẽ quatit, reflexus ex aqua aeno aut caldario fuſa, & inteſtabili motu fluctuātẽ vndarū repręſentat vertiginẽ. An potius Amor, vel Amoris lampada quam aiunt deſcendit intimū in meum iecur? Et quid ille tædifer deus relictis obnoxiis atq. adſuetis flammæ ſuæ, virginem imperitam aggreditur, pugnatq. intempeſtiuæ Veneri iuuenculæ, adhuc thalamo cluſæ, adhuc cuſtodia ſęptæ, & cui vix per cuſtodes licet extra domū paullū modo proſpicere? Felix puella, quæ libera curis amatoriis viuit,

[1] ἐπιμελής. μόνης [1] ἐπιμελούσης τῆς ταλασίας. αἰσχυνόμενη τὸ πάθος· ἐγκαλύπτομαι τὴν νόσον· δέδοικα σύμβουλον προσλαβέσθαι· ταῖς γὰρ ἐμαῖς θεραπαινίσιν οὐ μάλα θαρρῶ· ὦ τῆς ἀπορίας, δι' ἣν περιπάτῳ τρίβουσα τὰς χεῖρας, ὅτι καὶ τὸ πάθος ἐπείγει· καὶ οὔτε θεραπείαν, οὔτε λήθην αὐτοῦ βραχείαν ἔνεστί μοι λαμβάνειν. κατάπικρος μὲν γὰρ ὁ νέος· ὁ γλυκὺς πολέμιος ἥδιστα μελῳδεῖ· ἐγὼ δὲ οὐδὲ βουλὴν πρὸς τὸ παράκλεον οἵα τέ εἰμι παντελῶς ἐξευρεῖν. πῶς γὰρ ἡ δειλαία περὶ πράγματος σκοπουμένη, οὗ καὶ τὴν φύσιν ἠγνόηκα, καὶ τοὺς τρόπους; ἅτε ἀνομίλητος μὲν παιδείας ἐρωτικῆς, ἀνομίλητος δὲ συνουσίας. ἐρρέτω αἰδώς· ἐρρέτω σωφροσύνη· ἐρρέτω καὶ τὸ σεμνὸν τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ παρ-
[2] βουλομένης. θενίας. ὑπαισθάνομαι τῆς φύσεως [2] βολομένης, ἢ νόμων ὡς ἔοικεν οὐδὲν μέλει. μικρὸν ἀπευθειάσω, καὶ τὴν ἐμὴν ἴσως ἐκ τῆς περιωδυνίας ἀνακαλοῦμαι ψυ-
[3] ἔπαρον. χήν. ἡδέως μάλα [3] ἔπαιρον μεταξὺ γράφουσα. ἆρα ὁ νέος τοὐμὸν μέλημα διεμνημόνευσέ μου; εἴθε καὶ δι' ἑαυτοῦ ἤδη, καὶ μὴ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλων ἀπολαύσωμαι τῶν ἀσωμάτων. σὺ φίλην ἀρπεδόνη· πρός σε γὰρ ἐξεπίτηδες, ὡς ἔχω πάθους, ἀπήγγειλα τὴν ὑπόπικρον τῶν ἔργων ἡδονήν· ἧκέ μοι
[4] σύμβουλος. [4] σύμβολος περὶ τούτων, προφασισαμένη τη-

lanificij tantum curiosa. pudet me ægritudinis meæ; morbum meum tego; consultricem adsciscere vereor; ancillis enim meis non fido admodum: quam incerta hereo perambulans, & vrgente morbo manus adterens; neq. est vnde leuamẽ, vnde tãtulũ mali capiã obliuiũ. Adest enim exaduersũ iuuenis, dulcis meus hostis, dulcissime canẽs: neq. ego cõsilij viã prorsus inuenio. nã qui misera cõsultẽ super ea re, cuius nec naturã noui, nec modũ: imperita quippe amatoriæ disciplinæ, imperita & ipsorũ amplexuũ. valeas pudor, valeas honestas; valeat honor molestę nimiũ virginitatis. naturã volẽtem sentio, cui, vti adsolet, cura nulla legũ. Perfricabo frõtẽ ad tẽpus, meãq. forte ex tanto dolore reciperabo animã. Sed ecce dum hæc scribo, iucũdissime sternutaui. Nũ forte iuuenis, mea cura, meminit mei? Vtinam tandem liceat nobis inuicem frui, non amplius oculis solis, sed totis corporibus. Tu nunc Harpedone (commodum enim sicuti adfecta sum perscribsi ad te sagittarum subamaram dulcedinem) veni consilium collatura; veni, sta-

μονα τυχὸν ἢ κρόκην ἢ γοῦν ἄλλό τι μάλιστα τῶν γυναιξὶν ἀνηκόντων. ἔρρωσο καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ὃν ἐπόμνυσαι περὶ οὗτον μεμάθηκα παρ' αὐτοῦ, μυστήρια σοι ταῦτα γεγράφθω.

ΝΕΟΣ ΕΠ' ΑΝΤΕΡΑΣΤΟΥ
[1] παρεκβεβλημένος. τῆς φίλης [1] περιεχ.

ΩΣ ἐρώμενος αὐθαδέστερον ὑπεραίρῃ, καὶ πεφρόνηκας μέγα, καὶ σοβαρώτερος γέγονας τὴν ὀφρύν· ἀεροβατεῖς δὲ μετάρσιος ταῖς φαντασίαις καὶ ὑπερορᾷς ἡμῶν τῶν βαδιζόντων χαμαί· καὶ ὡς αὐλητρίδος υἱός, ἐξαίρεις τὰς γνάθους· καὶ γίνεταί σοι μεῖζον τὸ φύσημα τοῦ φυσήματος τῆς μητέρος. πόθεν δὲ ποθεῖσθαι καὶ ῥαδίως ἐπείσθης οὕτω ταχύ; ἢ μᾶλλον
[2] ἔχων. ὦ θαυμάσιε Φορμίων, ὡς ἀξιέραστον [2] ἔχοι τὴν
[3] ὄναισθε. ὄψιν; τοιαύτην ἔχοι κἀκείνη ἀξία γε οὖσα· καὶ [3] ὀνοίασθαί γε δικαίως ἀλλήλων ἐπὶ μήκιστον χρόνον· καὶ γένοιτο παιδίον ὑμῖν, ὅμοιον τῷ πατρί. εὗρεν οὕτω ἡ μάχαιρα κολεὸν ἄξιον ἑαυτῆς. νενίκηκάς με τὴν ἐμὴν ἐρωμένην λαβών· δι' ἐμοῦ τε παριὼν ἐξεπί-
[4] τονθορύζεις τηδες, οὐκ ἄγασι [4] τῷ θορύζεις· ἀλλ' ἡδέως ἐπεγγελᾷς ὑβριστήν τινα γλῶτταν, καὶ διαζωνύμενος τὼ χεῖρε σοβεῖς, καὶ χαίρων ἐπιτωθάζεις ἐμοί· μέγα

men aut ſubtemen, aut quid aliud muliebris inſtrumenti cauſſata. Vale, & per Cupidinem, quem ego primum atteſtari condidici ab ipſo, ſint hæc tibi ſcribta ſecretiora myſteria.

Iuuenis à riuali ſummotus. VI.

AMari ſuperbus inſolentius extolleris, magnumq. ſpiras, & tetricum ſupercilium adducis; ac per aërem cogitationib. ſublimis euectus deſpectas nos repentes humi, inflaſque buccas veluti tibicinæ filius; magiſque iam quam mater diſtenderis. Sed quanam te cauſſa tam cito, tam facile amatum cenſes? num mirande Phormio, tanquam e vultu amari dignus? habeat talem vultum illa, quo digna eſt, longeq. fruamini viciſſim ætate veſtra, naſcaturque vobis ſimilis patri paruulus: inuenit igitur dignam vaginam gladius. Viciſti me potitus amica mea: & nunc ante me tranſiens de induſtria non ſine riſu muſſitas; quin dulce cõtumelioſum riſum ſubrides, ac glorioſe manus quatis, lætuſque inſultas mihi, & magnum

[1] ἐκβέβληκας.

δὲ καταχάζεις ὅτι με τῆς φίλης [1] ἐκβέβληκα τὸ κράτος· ἀλλ' ἔγωγέ σοι ἥδιστον ἐπιχαίρω, ὅτι σε νῦν ἔνδον εἰσβέβληκα παρ' ἐκείνην, καὶ ἥτταν ὑπέστην ἐγὼ τῆς σῆς φασὶν καδμείας νίκης ἀμείνω· φανερὸν γὰρ ὡς ἐν πονηραῖς ἁμίλλαις ἀθλιώτερος ὁ νικήσας.

ΠΕΡΙ ΔΟΥΛΗΣ ΦΙΛΟΥΣΗΣ

τὸν προσφθεγγόμενον τῇ κεκλημένῃ.

ΤΕΡΨΙΩΝ ΠΟΛΥΚΛΕΙ.

Θεράπαινά τις παρθένος τοῦ μοιχοῦ τῆς δεσποίνης ἠράσθη· διακονουμένη γὰρ ἀμφοῖν τὰ δοκοῦντα, ταύτην ἔλαχε τοῦ ἔρωτος ἀφορμήν. πολλάκις οὖν αὐτοῦ ἐρωτικῶς ὁμιλούντων ἀλλήλοις ἠκροᾶτο πλησίον ὡς φύλαξ παρισταμένη, καὶ περιορῶσα μή τις ἐξαίφνης ἀναφανείη κατάσκοπος. καί που καὶ συμπλεχθέντας αὐτοὺς εἶδεν ἡ κόρη. καὶ δι' ἀκοῆς τε καὶ θέας, ὤλισθεν ἔρως ἐπὶ τὴν ἐκείνης

[2] αὐτῇ.

ψυχήν. [2] αὕτη λαμπάδι καὶ τόξοις. καὶ πρὸς τὴν τύχην ἐχαλίαζεν ἡ παιδίσκη· ὅτι δὴ καὶ αὐτὸς δεδούλωται τῆς δουλείας ὁ ἔρως· οὐ γὰρ εἶχε παρρησίαν τὸν αὐτοῦ μεταχεῖν τῇ δεσποίνῃ· ἀλλὰ μόνου τοῦ ἔρωτος ἐκοινώνει τῇ κεκλημένῃ. τί οὖν ἡ κόρη; οὐ γὰρ ἀμήχα-

cachinnum fundis, quod me vi ab amica potior deiecisti. Sed ego tibi insulto iucundius, quod te intro ad eam impuli, repulsamque tuli Cadmea tua victoria meliorem. certum quippe in malis certaminib. infeliciorem esse qui vincit.

Famula amans adulterum dominæ. VII.

TERPSION POLYCLI.

ADulterum dominæ puella deperire cœpit, caussam amoris nacta, dum inseruit vtriusq. cupidini. nam sæpe audiit proxime amatoria miscentes simul, dum adposita custos obseruat nequis improuisus irruat arbiter. Vidit & in ipsis amplexibus, perque aures & oculos immersit se cum tæda & sagittis Cupido in pectus virginis. ita misera conditionem suam deflebat, nequum ipse seruituti seruiret amor, neque liceret ancillæ participare gaudiiis dominæ, quicum nihil miseræ commune præter cupidinem. Quid igitur illa? non enim

νον αὐτὰ φῆκεν ὁ ἔρως. ἀποςαλεῖσα προσκαλέσασθαι τὸν μοιχὸν, ἔφη πρὸς ἐκεῖνον ἁπλῶς, μηδὲν ποικίλλουσα· εἰ βούλει φίλτατέ με συμπαρατεῖναι καὶ διακονεῖσθαί σοι πάλιν προθύμως· ἀλλὰ τί σοι λέξω, τὸν ἐμὸν ὡς ἐρωτικὸς ἤδη νενόηκας πόθον· ἆρα δοκῶ σοι καλή; καὶ μετὰ τὴν σὴν εὐμορφίαν ἀρέσκω σοι; τί φῇς; ποιήσεις ἤδη; ποιήσεις οἶδα ἐγώ. ὁ δὲ οὕτω
ἤ νέος· καλὴ γὰρ ἦν καὶ παρθένος· ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον. ἄσμενος αὐτίκα μάλα τὴν αἴτησιν τῆς κόρης ἐπλήρου· περικρατῶν ὀμφάκια τοῦ στέρνου τὰ μῆλα καὶ φιλημάτων ἀπέλαυεν ἅμα γνησίων· φιλήματα γὰρ ἕωλα μὲν τὰ τῶν γυναικῶν, ἄπιστα δὲ τὰ τῶν ἑταίρων, ἀψευδῆ δὲ τὰ τῶν παρθένων, ἐοικότα τοῖς σφετέροις ἤθεσι· μέμικται δὲ ἁπαλῷ μὲν ἱδρῶτι, θερμῷ δὲ καὶ πολλῷ τῷ τοῦ πνεύματος ῥεύματι· τὸ δὲ ἆσθμα πυκνόν· ἐγγὺς μὲν τοῦ στόματος ἡ καρδία, ἡ δὲ ψυχὴ τῶν θυρῶν· εἰ δὲ τὴν χεῖρα τῷ στέρνῳ προσαγάγῃς, ὄψῃ τὸ πήδημα. ταῦτα μὲν οὕτω ἐκεῖνοι. ἡ δὲ κεκλημένη πολυέργως ἐπέστη τοῖς τελουμένοις, ἠρέμα βαδίζουσα καὶ κτύπου χωρίς· καὶ ζηλοτυποῦσα τὴν παιδίσκην τῆς κόμης ἐξεῖλκεν. ἡ δὲ στένουσα φησίν· μὴ γὰρ ἡ τύχη οὕτω τὸ σῶμα κατεδούλωσε τὴν ψυχήν. ἐπιτεθύμηκα· ἔξεστι γάρ. παῦσαι πρὸς θεῶν ὡς

ſiuit eam inertem amor. Miſſa vocare mœchum, ſimpliciter ad eum ſine fuco; ſi vis, ait, cariſſimum caput, habere deinceps volētem miniſtram: ſed quid verbis opus? iam tu non neſcius amorum deſideriū meum noſti. num tibi pulchra videor? num tibi poſt tuam formam placeo? quid tu? facies ergo? ſed facies, ſcio. At ille, nam formoſa erat virgo, dictum factum, lubens ſtatim votum impleuit virginis; acerba virginei pectoris mala legens, baſiaq. vera panxerunt ſimul. nam baſia mulierum marcida, meretricum infida, virginum ſola vera, ſicuti & mores ijs ſimplices: miſcentur quippe tenero ſudore, calidoq. & crebro ſpiritus fluxu: tum ſpiſſa palpitatio; tum cor proximum ori, proximaq. anima ianuæ ſuæ: admoueas pectori manū, ſaliſſationem ſenſeris. Sed hæc illi miſcebant ſimul. At domina vafre ludentibus inſtitit, tacitula taxim incedens, & furioſa æmulatione perculſa traxit comis puellam. Sed illa eiulans; Non enim, inquit, mentem mihi vna cum corpore addixit fortuna ſeruituti. amaui; nam licebat. parce, per deos;

ἐρῶσα· δίκαιόν σε μᾶλλον ὑφηγῆσαι ποθούσης. μὴ τοίνυν ἀτιμάσῃς ὦ δέσποινα τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν δεσπότην ἔρωτα· ἵνα μὴ ταῖς σαῖς ἐπιθυμίαις ὀνει-
[1] σύ. δίζουσα λάθοις· καὶ [1] σοὶ γὰρ ἐκείνων δουλεύεις, κάγώ τε καὶ σὺ τὸν αὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν. Ταῦτα μὲν ἡ παῖς· ἡ δὲ κεκλασμένη πρὸς τὸν νέον λάθρα φησὶν,
[2] κίζεσθαι δοκεῖς. τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ λαβομένη· σκελὸς ὀμφα[2]κίζει πεδοκλῆς παρὰ τρυγῶν παιδισκάρειον, καὶ τοῦ φιλήματος ἀμαθές. παρθένος γὰρ ἅτε τῆς Ἀφροδίτης ἀμύητος ἔτι, τὴν συνουσίαν ἀτερπὴς ἐστὶ, καὶ δύσκολος, ἀγνοοῦσα τὴν ἐπὶ τῆς εὐνῆς κολακείαν. γυνὴ δὲ, οἵα περ ἐγὼ, τῶν ἀφροδισίων ἱκανὴν ἔχουσα πεῖραν, ὁμοίως ἑαυτήν τε καὶ τὸν ποθοῦντα λίαν εὐφραίνει· καὶ γυνὴ μὲν καταφιλεῖ, παρθένος δὲ καταφιλεῖται· καὶ τοῦτο μὲν ἔγνως. εἰ δὲ τὰ νῦν ἐπιλέληθας, δεῦρο φίλτατε, κἀγώ σε ἥδιστα δίς τε καὶ τρὶς τῶν ἐμῶν ἀναμνήσω.

ΠΕΝΘΕΡΑΣ ΕΡΑΣΤΗΣ ΕΓκρατῶς ἀπομάχεται πρὸς τὸν πόθον.

ΘΕΟΚΛΗΣ ΥΠΕΡΙΔΗ.

Ἤρων τῆς ἀριγνώτης παρθένου καλῆς· ταύτην μοι νομίμως κατενεγγύησαν οἱ τεκόντες.

quanto æquius amantem te amantis misereri? noli, domina, dehonestare amorem tuum ac meum dominum: ne forte imprudens libidines tuas conuicio ferias; quarum & tu serua, nosq. vna ambæ trahimus idem iugum. Hæc puella; sed domina clanculum apprehensa mœchi manu; Siculos, inquit, imitari videris, acerbas vuas legẽtes, quum puellam ante tempus decerpis, etiam basiorum imperitam. nam virgo nondum initiata sacris Veneriis etiam in coitu iniucunda & inficeta est, blanditiarum lectuli nescia. Mulier contra, qualis ego sum, experta concubitus dulcedinẽ, & se permulcet & amantem summo gaudio. mulier oscula pangit; panguntur virgini. Et tu hæc iam probe nosti. Sin modo oblitus, veni carũ caput, & ego tibi bis terue mearum deliciarum reuocabo memoriam.

Socrum amans strenue pugnat suo cupidini. VIII.

THEOCLES HYPERIDI.

A*Maui visam recens elegantẽ puellam: eã mihi parẽtes iugauere iustis nubtiis.*

καὶ ἦν ὄντως ἐπαφρόδιτος ὁ γάμος· ἐρωμένης γὰρ ἀπέλαυον γαμετῆς· καὶ τὴν συνάφειαν ἡγούμην βεβαίαν· γινώσκων ὡς ἀσφαλέστερον καθίσταται γάμος ἐκ πόθου τινὸς τῇ προφάσει εὐτυχήσας. ἀλλ' ὁ βάσκανος ἔρως ἐνήλλαξέ μου τὸν πόθον, καὶ τῆς πενθερᾶς ἀντ' ἐκείνης ἐρῶ. τί οὖν πράξω; πῶς [1] ἀνέδην πρὸς ἐρωμένην, πῶς ἐπιεικῶς πρὸς πενθερὰν ἐκλαλήσω; αὕτη με τὸν κηδεστὴν ἐξ εὐνοίας παῖδα καλεῖ. πῶς ἐρωτικῶς οὖν διαλέξομαι γυναικί, ἣν πολλάκις μητέρα προσεῖπον; τοιγαροῦν κἂν τύχω, κἂν ἀποτύχω, διχόθεν ἐγὼ δυστυχής. ὑμεῖς τοίνυν ὦ θεοί, ἀποτρόπαιοι γε ὄντες, τὸ δυσσεβὲς τρέψετε. θυγατρὶ καὶ τεκούσῃ μή ποτε συμμιγείην.

[1] ἀναιδῶς.

ΝΕΟΣ ΠΡΟΣ ΕΠΙΟΡΚΟΝ
ἐρωμένην δεδιὼς μή τι [2] περὶ τῆς ἐπιορκίας ἐκείνη πείσεται χαλεπόν.

[2] περὶ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΔΩΡΟΣ [3] ΑΜΠΕΛΙΔΕΙ.

[3] ἀμπελίδι.

ΣΥ μὲν ἴσως οἴει βαρύνεσθαί με δεινῶς, ὅτι δή με τοσοῦτον ἐρῶντα κατέλιπες· ἐμοὶ δὲ τοῦτο νὴ τὸ σὸν πρόσωπον βραχεῖα φροντὶς πρὸς ἕτερόν γε μεῖζον κακόν· ἐπείπερ ὡς ἀπλυστάτη καὶ νέα

Felix certe & iucundum videbatur iugum. vxorem enim habebã quam expetiueram: spesq. erat firmum ac constantem fore amoris nodũ, quũ firmiores nubtiæ sint, quis caussa ab amore. Sed inuidus mutauit mihi Cupido meum cupidinem, vt socrum pro vxore depeream. Quid faciã miser? qua fronte cum amica, quo iure cũ socru sermones amatorios seram? quęne me generum beneuolentiæ ergo filium vocat? & nunc quo modo de amore appellabo mulierem, quam sæpe matrem vocaui? Ita siue mihi frui seu repelli datur, vtrâque infelix ego. Vos o dij Auerrunci, soluite me hoc incestu; ne mihi vnquam accidat vt attingam matrem & filiam.

Iuuenis periuræ amasiæ metuens nequid grauius ob periurium accidat.

VIIII.

DIONYSIODORVS AMPELIDI.

TV me forte grauiter succensere credis, quod me tanto percitum amore liquisti: testor faciem tuam, leue hoc mihi, præ alia maiori cura; simplicem te ac iuuenem

περιφρονοῦσα, τηλικοῦτον ὅρκον παρέβης. ἀλλὰ [1] τὸ μὲν μέρος, ἀνυπεύθυνος εἴης τοῖς ὁρκίοις θεοῖς· ἐγὼ καὶ σοῦ ποθοῦντα μὴ στέργῃς, μηδὲ συνθήκας ἐνίως ἐνωμότους φυλάττειν. ἀλλ' ἔγωγε δέδοικα (εἰρήσεται γὰρ κἂν ἀπεύχωμαι) μή τινά σοι ποινὴν ἀντεπαγάγωσιν οἱ θεοί. καὶ ἀνιαρώτερον ἔσται μοι τοῦτο, ἢ τὸ τῆς σῆς διαπεπτωκέναι φιλίας. ἐμοὶ ἀτύχημα τοῦτο· σὲ δὲ τὸ παράπτωμα οὐ ψέγω· τοιγαροῦν ἱκετεύων ὑπὲρ σοῦ τὴν δίκην, οὔποτ' ἂν ὦ φιλτάτη παυσαίμην, μηδαμῶς αὐτὴν εἰς τιμωρίαν τῶν ἡμαρτημένων ἰδεῖν. ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀδικούσης, εἴγε σοι τοῦτο φίλον, ἀνέξομαι πάλιν καὶ συγγνώμην ἀπονέμειν τῇ σῇ πρεπούσῃ ἡλικίᾳ. ἀνεκτὸν γὰρ ἐμοὶ τὸν ἐμὸν ἔρωτα φέρειν, καὶ μή σε μοχθηρόν τι πεποιθυῖαν ὁρᾶν. ἔρρωσο κἂν ἀδικῇς· οἱ θεοὶ συγγνώμονες εἶεν. τίς ἂν οὕτω πράως διὰ σοῦ εὐφημότερον ἐπέστειλεν ἀδικούμενος;

[1] τοὐμόν.

ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΚΟΡΗΣ
ὑπ' αὐτοῦ γεγραμμένης ἐρῶν.

ΦΙΛΟΠΙΝΑΞ ΧΡΩΜΑΤΙΩΝΙ.

ΚΑλὴν γέγραφα κόρην, καὶ τῆς ἐμῆς ἠράσθην γραφῆς. ἡ τέχνη τοῦ πόθου, οὐκ Ἀφρο-

tanto despectu iusiurandum transgressam. Sed tu, quantum ad me, videas inulta præsides iurandi deos; quamuis & spernas amantem, & iurata pacta seruare nescias. Verum metus mihi, (dicam enim quamuis deprecer) ne vindictam dij reposcant: sitq. id grauius mihi, quam excidisse e tuo pectore. Caussa mali mei malum meum fatum: te omnino non culpo: quin nunquam desinam, amicum caput, iustitiæ oculum deprecari, ne tibi pœnas infligat meritas. Sed &, si tibi visum erit peccare denuo, ferat rursus, & conuenientem ætati tuæ veniam det. nam mihi quidem procliue ferre meum cupidinem, modo nequid tu patiaris mali. Vale, quamuis iniuria; parcant tibi dij. quis per Iouẽ post offensam meliora verba rescribsit?

Pictor pictæ à se puellæ imaginem amans. X.

PHILOPINAX CHROMATIONI.

PVlchram puellam pinxi; dein amare cœpi quam pinxeram tabulam. Amor mihi ab arte mea, non à iaculo Vene-

δίτης τὸ βέλος. ἐκ τῆς ἐμῆς ἐγὼ κατατοξεύομαι
δεξιᾶς· ὡς ἀτυχὴς οὐ γέγονα τὴν γραφικὴν ἀφυής·
[1] ἠράσθην. οὐ γὰρ ἂν αἰσχρᾶς εἰκόνος [1] ἠράσην. νῦν δὲ ὅσον μέ τις
ἀποθαυμάζει τῆς τέχνης, τοσοῦτον κατοικτείρει τοῦ
πόθου· οὐ γὰρ ἧττον δόξαιμι κακοδαίμων ἐραστὴς,
ἢ σοφὸς εἶναι τεχνίτης. ἀλλὰ τί λίαν ὀδύρομαι,
καὶ τὴν ἐμὴν καταμέμφομαι δεξιάν; ἐκ τῶν
πινάκων ἐπίσταμαι Φαίδραν, νάρκισσον, πασι-
[2] τῆ. φάην· [2] τῷ μὲν οὐκ ἀεὶ παρῆν ὁ τῆς ἀμαζόνος.
ἡ δὲ καθόλου παρὰ φύσιν ἐπόθει· ὁ δὲ κυνηγέτης, εἰ
τῇ πηγῇ προσῆψε τὴν χεῖρα, διεκέχυτο ἂν ὁ πο-
θούμενος καὶ παρέρρει τῶν δακτύλων· ἡ μὲν γὰρ πη-
γὴ γράφει τὸν νάρκισσον· ἡ δὲ γραφὴ καὶ τὴν πηγὴν
καὶ τὸν νάρκισσον, οἷον διψῶντα τοῦ κάλλους· ἐμοὶ δὲ
ὅσον ἐθέλω, πάρεστιν ἡ φιλτάτη, καὶ κόρη τὸ φαινό-
μενον εὐπρεπὴς, κἂν τὴν χεῖρα προσάξω, ἀ-
σύγχυτος ἐπιμένει βεβαίως· καὶ τῆς οἰκείας μορφῆς
οὐκ ἐξίσταται, ἡδὺ προσγελᾷ, καὶ μικρὸν ὑπο-
[3] εἴποις. κέκλικε, καὶ [3] εἶπεν ἂν ὡς ἐπ' ἄκρων τῶν χειλῶν προ-
κύπτει τις λόγος· καὶ ὅσον οὔπω τοῦ στόματος ἐκπηδᾷ·
ἐγὼ δὲ καὶ τὴν ἀκοὴν προσεπέλασα πολλάκις ὠτα-
κουστῶν. τί ποτε ἄρα βούλεται ψιθυρίζειν· ἀποτυ-
χὼν δὲ τοῦ λόγου πεφίληκα τὸ στόμα, τῶν παρειῶν τὰς
κάλυκας, τῶν βλεφάρων τὴν χάριν, καὶ ὁμιλεῖν ἐρω-
τικῶς

ris mea me dextra fixit: me miſerum! non malus pictor fui; neq. enim amaſſem deformem imaginem. at nunc quantum quis artem miratur meã, tantum miſeratur meum cupidinem: non minus enim cenſebor infelix amator, quam peritus artifex. Sed quid multis queror, ac meam dextram accuſo? Vidi in tabulis Phædram, Narciſſum, Paſiphaen. Phædræ non aderat ſemper Amazonis filius. alterius furor prorſus præter naturam. at venator, manum admoueret fonti, peribat cupita facies, effluebatque digitis. Pingebat fons Narciſſum; fontem & Narciſſum tabula, veluti ſitientem formæ ſuæ. Sed mihi quantum volo adeſt amica, virgoque ea venuſta paret, nec ſi manum admoueo perit turbata, ſed manet ſtabilis, formamq. eandẽ retinens, dulce arridet, paullulumq hiſcit: dicas in ſummis labris ſermonem exiſtere, tantumnon ex ore prodeuntem. At ego adhibui ſępius aurem, auſcultaturus quid illa inſuſurrare velit; ſermoniſque fruſtratus, oppegi ſuauium ori, genarum caliculis, ciliorum gratiis, vocauiq. ad am-

[1] ἑταίρα. τικῶς περιτρέπον τὴν κόρην. ἡ δὲ καθάπερ [1] ἑταίρῳ τῷ ἐραστῇ ὑποκνίζουσα σιωπᾷ. ἐπέθηκα τῇ κλίνῃ· ἠγκαλισάμην· ἐπιβέβληκα τὰ στήθη, ἵνα τυχὸν ἔνδον ἔρωτα θεραπεύσῃ. καὶ πλέον ἐπιμέμηνα τῇ γραφῇ. αἰσθάνομαι πάλιν τῆς παραπληξίας, καὶ κινδυνεύω τὴν ἐμὴν προσαπολέσαι ψυχὴν, διὰ τυχὸν ἐρωμένην. χείλη μὲν φαίνεται ὡραῖα· ἀλλ' οὐκ ἀποδίδωσι τὸν καρπὸν τοῦ φιλῆσαι. τί δὲ ὄφελος κόμης καλῆς μὲν φαινομένης· κόμης δὲ οὐκ οὔσης; κἀγὼ μὲν δακρύω καὶ ποτνιῶμαι· ἡ δὲ εἰκὼν φαιδρὸν ἀποβλέπει. ἀλλ' εἴθε μοι τοιαύτην ἔμψυχον ὦ χρυσόπτεροι παῖδες Ἀφροδίτης δείκνυτε φίλην, ὅπως ἂν οὖν τὸ τῆς τέχνης ἔργον ἴδω κρείσσονα τέχνης ὡραϊζομένην ἐν ζῶντι κάλλει· καὶ περιαρ-
[2] θεάσωμαι. μόζων ἡδέως τῇ φύσει τὴν ἐμαυτοῦ τε ἄμφω [2] θεάσωμαι συμφωνούσας ἀλλήλαις.

ΝΕΟΣ ΓΑΜΕΤΗΣ ΤΕ ΚΑΙ φίλης ὁμοίως ἐρῶν.

ΑΠΟΛΛΟΓΕΝΗΣ ΣΩΣΙΑ.

Ἐβουλόμην εἰπεῖν οἷόν τε ἦν τοὺς ἐρωτικοὺς ἀπόλλας διερωτῆσαι καθ' ἕκαστον, εἴτις αὐτῶν ἐπαμφοτερίζων ὑφ' ἕνα καιρὸν δυοῖν περιπέπλωκε φίλ-

plexus virginem. Illa tanquam mora deliniens amatorem meretrix tacet. Inieci lectulo, amplexatus sum vlnis, admoui pectori, si forte intimo illi meo mederetur cupidini. sed magis me tabula furiauit. sensi stuporem tabulæ rursus, iamque periculum ne ex vano amore amittam animam. labra tempestiua parent, sed non reddunt osculandi fructum. Et quid iuuat coma visu quidem pulchra, sed prorsus non coma? Et ego lachrymas fundo miser; tabula interea quasi lætabunda respicit. Sed o vos mihi talem, auripenni Veneris puelli, detis viuam amiculam, vt ex artis meæ operibus videam meliorem arte viua pulchritudine florentem, meamque artem naturæ iucunde admouens, concinentem inter se vtramque aspiciam.

Adolescens vxorem & amicam pariter amans. XI.

APOLLOGENES SOSIÆ.

VElim, si possit, omnes singillatim amatores rogare, si quis eorum duobus simul mentem percitam sensit amo-

δοις. ἐγὼ γὰρ ἑταίρας ἐρῶν πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ πόθου, οὕτω γὰρ ᾤμην, συνεζύγην σώφρονι γαμετῇ. καὶ νῦν τῆς τε πόρνης οὐδὲν ἧττον ἐρῶ, καὶ ὁ τῆς ὁμοζύγου προσετέθη μοι πόθος· καὶ θατέρᾳ συνών, οὐκ ἀμνημονῶ τῆς ἑτέρας, τὴν εἰκόνα ταύτης ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀναπλάττων. ἔοικα γοῦν κυβερνήτῃ ὑπὸ δυοῖν πνευμάτων ἀπειλημμένῳ, τοῦ μὲν ἔνθεν, τοῦ δὲ ἔνθεν ἑστηκότος· καὶ περὶ τῆς νεὼς μαχομένων· ἐπὶ τἀναντία μὲν τὴν θάλασσαν ὠθούντων· ἐπ᾽ ἀμφότερα δὲ τὴν μίαν ναῦν ἐλαυνόντων. ἀλλ᾽ εἴθε καθάπερ οἱ ἔρωτες τῇ ἐμῇ συνομιλοῦντες ἐνδιαιτῶνται ψυχῇ, οὕτω ζηλοτυπίας χωρὶς αἱ γυναῖκες συνῴκουν ἀλλήλαις.

ΕΥΠΟΡΟΣ ΠΕΝΙΧΡΑΝ ΑΥΘΑΙρετως γῆμαι, ἵνα μηδὲν ἀλαζονικὸν ἐκ πλουσίας ὑπομείνῃ.

[1] εὐβουλίδης ἡγησιστράτῳ.

[1] ΕΥΒΟΛΙΔΗΣ ΕΓΙΣΙΣΤΡΑΤΩ.

ΑΥτρόπου γυναικὸς οὐδὲ πενία δεδύνηται μᾶλλον ἐξημερῶσαι τὴν γνώμην, οὐδὲ βραχὺ γοῦν αὐτὴν παρασκευάσαι τοῦ ἀνδρὸς κατήκοον εἶναι. ἐγὼ γὰρ πενιχρὰν ἐξεπίτηδες ἠγαγόμην, ὅπως εὐπόρου γαμετῆς μηδὲν ὑποστήσομαι σοβαρόν· καὶ ἠρῶν αὐτῆς αὐτίκα, ὃ πρόσεστι τῆς ἀπορίας αὐτῇ

ribus. Nam ego, quum amarem à lenone, vt liberarer hoc cupidine, ſic enim rebar, probam coniugem duxi domum. Et nunc amicam nihilo ſecius depereo, acceſſitq. vltra amor vxorius. & ſiquando alteram habeo, tum mihi alterius recordatio ſubit, & repręſentat ſibi mẽs eius dulcem imaginem. Prorſus ſicuti rector nauis, quem bini ſimul venti, vnus hinc, alter illinc diuerſum agunt, pugnantes de naui vterq. & mare quidem verſantes in contrarias partes, nauem ipſam in vtramq. trudentes tamen. Sed vtinam, ſicuti diuerſi in animo meo conuerſantur cupidines, ita & mulier vtraque ſine æmulo liuore eſſe poſſent ſimul.

Diues pauperem elegit coniugem, ne à dotata mactaretur malo. XII.

EVBVLIDES HEGESISTRATO.

M*Ale morata mulieris neq. ipſa inopia manſuefacere mentem poteſt, neque eam vel minimum facere vt morigera ſit imperiis viri. Nam ego pauperem eo conſilio duxeram, nequid grauius paterer ducta diuite. Et amaui eam deſubito, cauſſaque prima amoris ex miſeratione*

ἐπιχειρῶν· καὶ τῆς τύχης ἐνόμιζον αὐτὴν ἐλεεῖν. οὐκ ᾔδειν δὲ ὅτι τοιοῦτος ἔλεος ἔρωτός ἐστιν ἀρχή. ἐκ γὰρ ἐλέου τὰ πολλὰ φύεται πόθος. ἀλλ' ἡ τούτων ἐξ ἀρχῆς τὴν τύχην ἐνδεής, πάσης ὁμοζύγου πλουσίας φρύαγμα καὶ τῦφον πολλῷ τῷ μέσῳ παρῆλθεν· ἔτι δὲ καὶ τὸν τρόπον καὶ τοὔνομα δεινομάχη, καὶ τὼ χεῖρε μόλις ἀπέχεται, καὶ ὥσπερ δέσποινα δεινή, κεκράτηκέ μου πικρῶς· οὔτε γαμῶ ὡς εὔπορον τιμῶσα, οὔτε μὴν ὡς σύνοικον αἰδουμένη. ταῦτά μοι τῆς γαμετῆς ἐστιν ἡ προίξ. ναὶ μὰ Δία· ὑπεμνήσθην γάρ· θαυμαστὸν ἐπινένοηκατό μοι κἀκεῖνο. ἐντρυφᾷ πολυτελῶς, καθάπερ ἐπειγομένη πένητά με καταστῆσαι ταχύ. οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ· οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρρέῃ. ἐγὼ δὲ θοἰμάτιον αὐτῇ
[1] φέρων. δεικνὺς, ὅταν ἂν τύχω [1] φορῶν, κωμικῶς τὴν ἀσωτίαν ὑπαινίττομαι φάσκων· ὦ γύναι λίαν σπαθᾷς. ἀλλ' οὐδὲ πώποτε τῶν ἐμῶν πεφρόντικε λό-
[2] τόν. γων· ὀδυνᾷ με δὲ [2] τῶν ἀγαπῶντα μάλιστα, ἀναισθήτου γυναικὸς ἀτιμία. τοσοῦτόν ἐστιν δύσχρηστον τὸ κακόν. καὶ ὥρας ἓν μόνον ἐμοὶ τούτου δοκεῖ, τὴν βάρ-
[3] ἐκπέμψασθαι. βαρον ἐς κόρακας [3] ἐκπέμψασθε τῆς οἰκίας· [4]
[4] πρίν τι σκαιότερον. πρίν τι σκεότερον ὑπομείνω. φασὶ γὰρ αἱ γυναῖκες
[5] ἐπάν. [5] ἄπαν τούτων οἱ συνοικοῦντες ἀνέχωνται, βαρύτεροι ἐπεμβαίνουσιν. ἀπίτω τοίνυν ἡ θηλυώδης.

eius inopiæ: credebã me sortis eius misereri, nescius miser initiũ esse amoris hanc misericordiam. nã sępe amori origo à miseratione. Sed illa ab initio omniũ indiga superbiã & fastum multo tanto superauit cuiusuis dotatæ coniugis; estq. re & nomine Dinomacha: quin vix manus abstinet, ac veluti sæua domina imperium in me exercet crudeliter, nec colens vt diuitem, nec verens vt coniugem. Dos mihi hæc ab illa. Sed & per Iouem, nam hoc cõmemini: mirum etiam paraphernum intulit; sumtuose ornata incedit, tanquam adigere me cito ad inopiã velit: nullæ satis ei opes, ne si fundantur fluminibus quidẽ. At ego cõmonstrans illi quod gesto palliũ, admonui comice prodigam coniugẽ; mulier, inquã, nimium eluis. Sed mea dicta subterhabuit; meq. efflictim amantẽ stolidæ muliebris contemtus pręcipue afficit. ita me incertũ angit malũ; cui finem hãc vnam video, barbaram vt è domo in barathrũ detrudã prius quã deterius quid mihi accidat. natura enim mulieres, si quid cõiux sufferat, grauiores instãt. habeat ergo sibi res suas ferina mulier.

1 ἔσω. [1] ἔστιν δεδόχθω, οὐδὲν ἀμφιβάλλω· κατάδηλος ἡ γυνή. ἀρκεῖ παρούσης φησίν, οὐκ ἐπιζητήσω τὰ ἴχνη.

ΕΤΑΙΡΑΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟΣ ὑποκνιζόμενον φίλον.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΦΙΛΩΝΙΔΙ.

Μάτην ὑποκνίζῃ γλυκύτατε· μάτην ᾠήθης με ποθεῖν ἕτερον μετὰ σέ. οὕτως ἵλεως εἴη μοι Ἀφροδίτη· ὅσον ἡμῖν ἐκδεδήμηκας χρόνον, τὸν ἔρωτα βεβαίως ἀνεπίληστον διετήρουν ἀεί. καί τοι με[2] καθεύδουσα, ἀφείς[3] με γὰρ ἄδε προσέπλης· ἐγὼ δ᾽ ἀφυπνιασθεῖσα, πρὸς ἐμαυτὴν ἐβόων τοῦτο· οὐκ ἔστι Φιλωνίδης, ἀλλὰ Θησεύς· καί με μόνην καταλιπὼν ᾤχου. Ἀριάδνην με πᾶσαι καλοῦσι· σὺ δὲ Θησεὺς ἐμοί, καὶ Διόνυσος οὐκ. ἐβόμβει μοι τὰ ὦτα ὅτε σου μετὰ δακρύων ἐμεμνήμην. εἰ μέν τοι εἰδείης ὅτι καὶ νυκτηγρεῦσα διεμνημόνευον; καὶ τὴν ἐπιστολὴν ὡς αὐτοχειρία μάλιστα γεγραμμένην, μέσην ὑπέθηκα τοῖς μαστοῖς τὴν ἐπὶ σοὶ διεκπηδῶσαν παραμυθουμένη καρδίαν· ἐντεῦθεν δὴ ἤδη χίλια[4] παρασκευάζω φιλήματα. οἶδα, οἶδα, πόθεν εἰκότως τὴν ἀπάτην ὑπέστης, ὡς ἑταίρα διὰ κέρδος ὁμιλοῦσα τοῖς νέοις ὑποκρίνομαι τῶν συνόντων ἐρᾶν, ὅπως δὴ

2 καθεύδουσαν.
3 μεγαρεάδε.
4 παρασκευάζω.

Esto; ita censeo; nec moror. manifesta es mulier. vrsæ præsentis, vt aiunt, non quæram vestigia.

Excusatio meretricis ad fastidientem amicum. XIII.

CHELIDONIVM PHILONIDI.

F*Rustra me fastidis, dulcissime; frustra me credis flammatã post tuũ alio cupidine. Ita propitiam Venerem habeam, vt ex quo abisti à nobis, cõstantẽ seruaui amoris nostri memoriã, quamuis tu me dormiẽtẽ linquens Megaram auolâris. At ego experrecta clamabã ad meipsã, nõ est hic Philonides; Theseus est: dormiẽtẽ relinquẽs abis. Ariadnã me mulieres omnes vocant; at tu mihi Theseus; sed Bacchus nusquã. Tintinant mihi aures, quoties lachrymãs facio mẽtionẽ tui. Quid si & quę pernox, peruigil, dico, rescires? & quî literas tuas, pręcipue quia scribtas manu propria, mediis inserã papillis, solamẽ cordi meo, sussilienti desiderio tui: tum inde mille pango suauia. Noui, noui; quæ te suspectio decepit, quod meretricium in morem, quæ lucri caussa iuuentutem admittunt, amorem eorum simulo quiscum soleo, vt maiorem*

μείζονα τούτοις ἐρεθίσω τὸν πόθον. ἵνα γὰρ μὴ πολλάκις σοι διενοχλῶ, παρ' ἑτέρου τι λαβεῖν ἀνάγκη. σὺ δέ μοι καταμέμφῃ, τὴν ἀπόκρισιν ἀγνοήσας; μὴ σύγε, δέομαι καὶ ἱκετεύω, καὶ κατασπένδω δάκρυα τῶν γραμμάτων. ὅμως ἥμαρτον ὁμολογῶ. εἴ σοι φίλον ἁπλῶς ὁμολογούσης ἀκοῦσαι· καὶ ἣν βούλει δίκην ἐπίθες, πλὴν τοῦ διαλῦσαι τὴν ἡμετέραν φιλίαν. τοῦτον γὰρ μόνον οὐ φέρω τῆς τιμωρίας τρόπον· οὐ μὰ τὴν σὴν φαρέτραν, ἐξ ἧς ἥδιστά με τοξεύεις. φυλάξομαι δὲ τοῦ λοιποῦ, ἵνα σε μηδὲν ἀνιάσω. οὐκ ἔτι γάρ σε ὡς ἐμὸν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐμαυτὴν ὦ Φιλωνίδη φιλῶ. ταῦτα γέγραφα νὴ τοὺς ἔρωτας ἀσθμαίνουσα καὶ δεδακρυμένη καθ' ἕκαστον ὧν ἐπέστελλον, ἀναστενάζουσα.

ΦΙΛΙΑΣ ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ.

ΜΕΛΙΤΤΑ [1] ΝΙΚΟΧΑΡΙΤΗ.

[1] Νικοχάρει.

Εἰ μὴ τῆς καθ' ἡμῶν βασκανίας ταχὺς ἀπεσόβησεν ἔρως, καὶ Ἀφροδίτη θᾶττον ἀμφοτέροις ἀλεξίκακος ἀνεφάνη, καλοῦ παιδὸς καλὴ μήτηρ· μέχρι πολλοῦ ὃς ἂν ὑμᾶς ἐχώριζον ἀπ' ἀλλήλων ἄσπονδος μάχη καὶ [2] ἀδιάλλακτος ἔρις. μάτην ἐπέχαιρον οἱ βασκαίνοντες ἡμῖν τῆς φιλίας, καὶ εἰς

[2] ἀδιάλ.

ijs accendam cupidinem. Necesse enim mihi capturas venari ab aliis, ne sæpius appellem te importunius. At tu me accusas, nescius simulasse: sed tu ne accusa, rogo te, ac supplico, perfundens lachrymis literas. Tamen peccaui, fateor, si simpliciter confitentem audire vis; irrogato quam lubet pœnam, modo ne iubeas amoris nostri discidium. solum hunc non fero ego vindictæ modum: non; testor pharetram tuam, qua me dulcissime figis. cauebo deinceps quid offendam: non enim te amplius vt meum, sed vt meipsam amo Philonide. Hæc scribsi, testor Amores, mixta lachrymis ac suspiriis, & ad singula verba planctibus.

Amoris integratio. XIIII.

MELITTA NICOCHARITI

NIsi conceptum contra nos fascinum citus discussisset Cupido, promtiorque Venus vtrisque auerrunca exstitisset, pulchri filij pulchra mater, ætatem nos interminatum bellum, & implacabile discidium disparassent abinuicem. Frustra gauisi sunt amoris nostri mali æmuli, præuisæque

κενὸν αὐτοῖς ἀπέβη τῆς ἐπιβουλῆς ὁ σκοπός· ὅθεν φίλτατε μὰ τὸν φίλιον ἔρωτα τόν ἐμόν τε καὶ σὸν, χθὲς
[1] δωμ. ἐπὶ τὸ σὸν [1] δωμάτιον εἰσιοῦσα θατέρων ἢ βάδιζον, ἔκλαιον ὑφ᾽ ἡδονῆς· κατησπαζόμην τε ἀπλήστως τὴν ἀφροδίσιον εἶκον. καὶ τὴν τοῖχον ἐφαπτομένη
[2] ὑπεχ. τοὺς δακτύλους ἐφίλουν [2] ὑπεχαίρουσα καὶ μειδιῶσα γλυκύ. μεταξὺ δέ πως περισαπιζοῦσα, πρὸς ἐμαυτὴν ἔφασκον· ἆρα ἐγρήγορα, ἢ πλανῶσι με τῶν ὀνειράτων εἰκόνες; ὑπὸ τοῦ σφόδρα γὰρ
[3] πο. ἐπιθυμεῖν ἐλάμβανέ με τις ἀπιστία. σὺ δὲ ὡς [3] τὸ σὸν ἑώρακας μηλωτάριον, ὥσπερ εἰς σύμβολον χρονίου θεάματος μεθ᾽ ἡδονῆς τὸν δάκτυλον ἀνατείνας, ἀσμένως αὐτὸν περιέστρεφες ἠθικῶς. πολλὴ οὖν χάρις τοῖς φιλίοις θεοῖς, ὅτι δὴ πάλιν ἡμῖν ἀνανεοῦνται τὸν πόθον. μᾶλλον δὲ νῦν χαριεστέρου καὶ μείζονος
[4] ἐρώντων. αἰσθάνομαι τούτου. ἀεὶ γὰρ πως ἡδίους αἱ τῶν [4] ἐρώντων μεθ᾽ ὕβριν κολακεῖαι δοκοῦσιν.

ΓΑΜΕΤΗ ΚΑΙ ΧΗΡΑ ΓΕγόνασι φίλαι, καὶ ποθοῦσιν· ἡ μὲν τῆς χήρας τὸν δοῦλον· ἡ δὲ τῆς ἑτέρας τὸν ἄνδρα.

[5] χρύσις. [5] ΧΡΥΣΗΣ ΜΥΡΙΝΗ.

iis insidiæ in irritum cecidere. Itaque ego, charum caput, testor amabilem meum ac tuum cupidinem, hesterno ingressa ædes tuas pleno gradu, lachrymas fudi gaudio; nec potui satiari deosculandis amatoriis ædibus, ac parietibus admotos digitos lætabunda, dulceque ridens basiaui. Sed interibi diffidens quodammoda dixi ad meipsam, Vigilone, an me fallunt somniorum imagines? enim ex nimio desiderio fiebat vt minus crederem. At tu, simul tuam Melissarium vidisti, velut indicium exspectatæ diu visionis, digitum cum voluptate protensum libenter & eleganter in orbem vertisti. Magnam gratiam dico amicitiæ præsidibus diuis, quod rursus reconciliant nostrum cupidinem; quem ego nunc eo gratiorem ac maiorem sentio, quo iucundiores amorum videri solent post iniurias deliciæ.

Amicæ nubta & vidua amant, nubta viduæ famulum, illa nubtæ virum.

X V.

CHRYSIS MYRINAE.

ΤΟῖς ἀλλήλων ὦ φιλτάτη συνεπιστάμεθα πόθοις. σὺ μὲν τὸν ἐμὸν ἄνδρα ποθεῖς· ἐγὼ δὲ τοῦ σοῦ θεράποντος ἐκθύμως ἐρῶ. τί οὖν παρακλέον, πῶς ἂν εὐμηχάνως ἑκάστη τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα θεραπεύσῃ; ἐδεήθην, εὖ ἴσθι, τῆς θεραπείας τὴν ἔννοιαν ἐμβαλεῖν· καὶ ταύτην ἐξ ἀφανοῦς ἡ δαίμων προσέπνευσέ μοι τὴν γνώμην· ἣν οὕτω περαίνειν παρεγγυῶ σοι Μυρίνη. τὸν σὸν μὲν οἰκέτην, ἐμὸν δὲ δεσπότην ἐρωτικὸν δόκει· δόκει οὖν θυμουμένη ἅμα καὶ
[1] οἰκίας. τύπτουσα τῆς [1] οἰκείας ἐκπέμπειν· ἀλλὰ πρὸς θεῶν πεφεισμένως καὶ τῷ παρόντι μοι πόθῳ τὴν μάστιγα συμμετροῦσα. ὁ δ' οὖν οἰκέτης εὔκλητος ὁ καλὸς πάντως ἅτε πρὸς φίλην τῆς κεκλημένης, φεύξεται παρ' ἐμέ· κἀγὼ τὸν ἄνδρα ὡς ὑπὲρ τοῦ θεράποντος τὴν δέσποιναν ἱκετεύσοντα τὴν ταχίστην ἐξαποστέλλω πρὸς σέ, οἴκοι μετὰ δεήσεως αὐτὸν ἐξωθοῦσα. τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ἑκατέρα τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη ἐρώμενον, οὐκ ἀμελήσει τοῦ ἔρωτος ὑφηγουμένου ἐπὶ σχολῆς ἅμα καὶ ῥαστώνης χρήσασθαι τῷ παραπεπλωκότι καιρῷ. ἀλλ' ἐπὶ μήκιστον ἐμφοροῦ τῆς ἐπιθυμίας τῇ συγκοιμήσει· καί μοι συνεπεκτείνουσα τῶν ἀφροδισίων τὴν τέρψιν. ἔρρωσο, καὶ πέπαυσό μοι θρηνοῦσα τοῦ συζύγου τὴν ἄωρον τελευτήν, φίλον ἀντ' ἐκείνου τὸν ἐμὸν σύνοικον εὐτυχοῦσα.

SEnſimus inuicem, amica, noſtros cupidines. virum tu meum amas; ego ſeruum tuum efflictim depereo. quid ergo facto opus, quî commodiſſime medeamur vtraq. noſtro deſiderio? Rogabam, vt ſcis, deos, vt remedij cognitionem animo meo inijcerent. Et ecce ex improuiſo inſpirauit Deus hanc ſententiam menti meæ. itaque condico tecum vt ſic facias. Seruum tuum, Myrina, dominum meum amatorium, finge, ſed irata ſimul ac plagis onerans, velle te eijcere ex ædibus. ſed parcius per deos, ac lorum moderans ad meum cupidinem. Ita fiet, vt pulcher ac benepartus ſeruus omnino ad me confugiat, quippe ad amicam dominæ: egoq. confeſtim virum meum ad te ablegem pro ſeruo deprecaturum, quaſi precibus hominem domo eijciens. Ad hunc modum vtraque cupitum tenens non negliget Amore duce per otium ac facilem occaſionem vti præſenti tempore. Sed tu producas longius coitus dulcedinem, eâdem mihi prorogatura voluptatem gaudij mei. Vale, deſineq. acerbum flere fatum coniugis, amicum pro eo maritum meum potita.

ΠΟΡΝΗ ΠΡΟΣ ΝΕΟΝ ΑΛΛΗΝ αὐτῆς προκρίνοντα φίλην.

ΜΥΡΤΑΛΗ ΠΑΜΦΙΛΩ.

ΕΜὲ ποθοῦσαν περιφρονεῖς καὶ περὶ ἐλαχίστου ποιῇ· ἐμὲ τὴν ἐρῶσαν ὑστέραν ἔχεις καὶ πάρεδρον ἡδονήν· καὶ πολλάκις τὴν ἡμετέραν οἰκίαν, ὡς οὐδὲ ἰδὼν ποτε, παρέρχῃ. θρύπτῃ Πάμφιλε πρὸς ἐμέ· καὶ καλῶς· ὅτι μὴ ἀπέκλεισα ἐθέλοντα, ἔνδον ἕτερος, εἰποῦσα. ἀλλ' εἰσεδεχόμην ἀπροφασίστως, ποτὲ δ' αὖ σε καιόμενον εἶδον καὶ αἰτιμεμηνότα. ἐγὼ δὲ ἐφθείρα σε
[1] γαπῶσα. [1] ὑπεραγαπῶντα καὶ τοῦτο διεμφανίζουσα· ὑπερόπται γὰρ αἰσθόμενοι γίνεσθε· μία μόνη δικαίως ἐσπούδασταί σοι θαΐς· καλὴ γάρ, ὅτι ποθεῖται· ἐκείνην διώκεις, ὅτι σε πόρρωθεν ἀποφεύγει· τῶν γὰρ μὴ ῥαδίων ἐφίεσθε· καὶ ὅτε πολλὰ διδοὺς μάτην ἱκετεύων τῆς σῆς ἀποκάμῃς, ἐμὲ λοιπὸν τὴν ἐξ ἀπορίας ἐπιζητεῖς, καίτοι γε τεττάρων ὀβολῶν ἀξία θαῒς ἢ πάνυ πολλοῦ. ἐγὼ τοίνυν ἢ λαικὰς τὴν κακὴν ἐμαυτὴν αἰτιῶμαι. πολλάκις γὰρ ἐπομωσάμην ἦ μὴν τὴν ἄτοπον ταύτην διαλῦσαι φιλίαν, ἡνίκα σε πάλιν ἑώρων, αὐτίκα μανικῶς προσεπήδων καθάπαξ ἐπιλελησμένη τῶν ὅρκων, καὶ λίαν ἐκκεχυμένως ἠγάπων, ἐφίλουν τε ἡδέως, καὶ σφοδρῶς ἄγαν

ἐπε-

Meretrix adolescenti, cui alia amica potior. XVI.

MYRTALA PAMPHILO.

AMātem me spernis, ac pro nihilo ducis; diligentem me habes loco secundæ ac succidaneæ voluptatis: nostrasq. ædes sæpius pręteris, quasi si eas nunquā videris; ferocem facis, Pāphile, aduersus me: & merito; quia non exclusi volentē, alium intus mētita; sed nihil caussata admisi. tum ego te flāmatum & mutuo furore percitum vidi. perdidi te nimium amans, neq. amorem dissimulans. discitis enim spernere, vbi vos amari sensistis. Et merito vnā tu sedulo colis Thaidem; formosa enim illa, quia expetitur; eam sectaris, quia te longe pellit. Enim vos ardua expetitis, & si quādo largitus multa, multa frustra precatus, irritus voti abis, tum me ceterū ex inopia exquiris; at dupondiā Thaidē magni æstimas. Sed ego malorum omnium conciliatrix accuso meipsam: sæpius enim testata deos dissoluturū me hūc inficetum amorem, quum te rursus video, furiata statim accedo, velut immemor iuramenti, effuseque amplexa, suauior dulcissime, firmissimeque vlnis

ἐπελάμβανον ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τιτθολαβεῖν ἐπέτρεπον. σὺ μὴ οἴου οἷά με τὸν αὐτὸν δή που ἕξειν ὡς εὐπειθῆ καὶ ἑτοιμότατα παρακειμένην· ἀλλ' ἔγωγε μὰ τοὺς ἔρωτας, μαθήσῃ δὲ τῇ πείρᾳ· καὶ τί χρή με περιττὸν ὑποτελέσαι τὸν ὅρκον; παρὸν τοῖς ἔργοις

[1] δοκούντων. ἐμαυτὴν ἐμπεδῶσαι, καὶ περὶ τῶν [1] δοκούντων ἀποδεῖξαι βεβαίαν. ἔρρωσο· καὶ περὶ τῶν Θαΐδος μαστῶν καὶ φιλημάτων, μηδὲ αὐτὸς παρενόχλει.

ΜΟΙΧΟΣ ΕΠΙΜΟΝΟΣ, ΚΑΙ πρὸς σώφρονα.

ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ ΑΡΙΓΝΩΤΗ.

ΦΙλανθρώπως, ὦ γύναι, παραιτεῖς, καὶ φειδομένης ἄγαν ὁ λόγος. ἔφης γάρ, μέχρι τίνος ὦ μειράκιον παραμένεις μηδένα [2] διαλείπων καιρόν; σύνοικον ἔχω· μὴ μάτην τὸν ἐμὸν ῥύπαινε βίον. ἄπιθι, τὴν σὴν ὁδὸν [3] διανύων, πρὶν ὑπ' ἐκείνου φωραθῇς, καὶ δι' ἐμὲ τοιοῦτος τεθνήξεται νεανίας. ἀλλ' εἰ τοιαῦτά μοι παραινεῖς, οὔπωτε ἠράσθης ἀφ' ὧν λέγεις· οὐδὲ κατεῖδες ἐρῶντα. σφόδρα γοῦν ἀπειρότερον διαλέγῃ. οὐκ ἔστιν αἰδήμων ἐραστής, κἂν προπηλακιζόμενος τύχῃ· οὐδὲ δειλὸς κἂν δέοι τεθνάναι· πρὸς κῦμα, πρὸς πῦρ ἁπλῶς οὐδὲν αὐτῷ διαφέρει. τοῦ-

[2] διαλείπων.
[3] διανύων.

implicatum teneo; ac ſino papillas attrectes. Tu me forte ſemper ad hunc modum habiturum cenſes, morigeram quippe & placari facilẽ. Sed ego, teſtor Amores; diſces reipſa: & quid opus me fruſtra iuſiurandũ concipere, quum re ipſa obligare me poſſim, & arbitrio meo dicere ſine prouocatione ſententiam? Vale; & per mammas perque oſcula Thaidis, neq. tu mihi moleſtus ſuas amplius.

Adulter pudicam conſtanter appellans. XVII.

EPIMENIDES ARIGNOTÆ.

HVmane mulier admones, tuuſq. ſermo eſt miſerantis admodũ. dicis enim, quouſq. tu ſuſtinebis, iuuenis, nec vllum tempus intermittes? coniugem habeo; ne fruſtra dehoneſtes vitam meam. abi vias tuas, antequam ab illo prehendare, fiatq. vt propter me talis adoleſcẽs pereat. Sed quum hæc mones, vt ſermo tuus eſt, amaſti nũquam, nũquam amantem vidiſti: loqueris enim vt prorſus inexperta. Non eſt amator verecundus, ne ſi cõtumeliis expellatur quidem; non eſt pauidus, ne ſi moriendum ſit; aduerſis ventis, aduerſo æſtu nauigare ſuſq. deq. habet. His co-

τοῖς μᾶλλον τιμᾶται Ἀφροδίτη ἢ λιβανωτῷ καὶ θυσίαις. ἐκείνων οὖν ἀπόσχου τῶν λόγων· λῆροι γάρ εἰσι καὶ φλήναφοι παντελῶς. ἐγὼ τοίνυν ἐρωτικὸς ἀνέκπληκτος, μηδὲν ὀρρωδῶν, τὴν ἀνδρίαν μιμήσομαι τῶν Λακώνων· παρ' ἐκείνοις γὰρ αἱ μητέρες πρὸς τοὺς

[1] ἔφασκον. παῖδας [1] φάσκων· ἐμοὶ δὲ παρακελεύεται κάλλιον ἡ

ψυχή, ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτῃ, καὶ διὰ σὸν κάλλος ἢ γάμον ἀσμένως ἢ τάφον αἱροῦμαι· ἔστωσαν ἢ τρὶς ἕξ, ἢ

[2] τρεῖς. [2] τρὶς κύβοι νῦν οἱ πεπτωκότες. μὴ τοίνυν ὦ καλλίστη γυναικῶν ὑπολάβῃς τὰ γεγραμμένα μόνης χειρὸς εἶναι καὶ γλώττης ἁπλῶς· ἀμαρτήσῃ γὰρ τῆς ἀληθείας πολύ· ὁ δ' ἔλεγχός ἐστι ταῦτα ψυχῆς ἐρώσης· κἀκείνη

[3] σύμπαν. διὰ τούτων τὸ [3] συμβαὶ καταμηνύουσι πάθος.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΑΓΩΓΟΥ, ΠΡΟΣ ἐραστὴν μετάγνοιαν [4] πλασαμένῳ.

[4] πλασαμένου.

ΜΑΝΤΙΘΕΟΣ ΑΓΛΑΟΦΩΝΤΙ.

Γυνὴ τοὔνομα Θελξινόη προσχήματι σώφρονος ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καθέλκουσα τὴν ἀμπεχόνην, κἀκεῖθεν κομιδῇ στενὸν ὑποβλέπουσα, ἐλάνθανε κακοτεχνοῦσα τοὺς νέους. καὶ γὰρ κυνὶ προσέοικε λύκος ἀγριώτατος ἡμερωτάτῳ. ταύτης ὁ Πάμφιλος οὐκ οἶδα ὅπως πολυπραγμονήσας τὸ βλέμ-

litur Venus magis quam thure ac victimis. Desine ergo talia edicere; nugæ sunt etenim, atque affaniæ meræ. At ego impauidus amator, nihil veritus, Laconum imitabor fortitudinem. Nam apud eos admonent matres filios: mihi vero dulcius insusurrat anima, aut hanc, aut in hac, mortemque ego libenter aut nubtias eligam formæ tuæ caussa: cadant nunc aut tres sex, aut tres tesseræ. Tu interea pulcherrima mulierum caue credas manus esse vel linguæ tantum hæc scribta; nam ita longè à vero iueris. Indicia hæc sunt amantis animæ, quę per hæc verba totum adfectum suum prodidit.

De lenone pro mago se amanti venditante. XVIII.

MANTITHEVS AGLAOPHONTI.

MVlier nomine Thelxinoe, pudicam simulata, vestem super oculos adducens, sensimque inde respiciens, malis artibus illectabat improuidam iuuentutem. præferebat quippe lupa ferissima mansuetissimæ speciem canis. Eam Pamphilus nescio quo modo curiosius aspectam simul

μα, ἐκ πρώτης θέας ἠράσθη ταχύ· δεξάμενος γὰρ τοῦ κάλλους τὴν ἀπόρροιαν διὰ τῶν ὀμμάτων ἐρωτικῶς διεθερμάνθη· καὶ ὥσπερ βοῦς μυωπισθεὶς, ἐταράττετο· ὤκνει δὲ τὸν πόθον δηλῶσαι τὴν ἐμφαινομένην σεμνότητα δεδιώς. συνῆκε τοῦ μειρακίου τὴν ὑπόνοιαν ἡ γυνή· ὡς πολλὴν ἔχουσα τοῦ πράγματος ἐμπειρίαν. * * ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὐχ ὡς προαγωγὸς τῷ ποθοῦντι προσῆλθεν, ἀλλά τις εἶναι τῶν περιέργων ἐδόκει· καὶ πολλὰ τερατευσάμενος ἐπηγγείλατο, μόνως αὐτὴν δαιμονίως καταδουλῶσαι τῷ νέῳ, καὶ χρυσοῦς αὐτοῦ πρότερον εἰσπραξάμενος οὐκ ὀλίγους ὑπὸ τὼ πόδε τοῦ ποθοῦντος ἤγαγεν ἀρρήτῳ λόγῳ [1] τὴν ἄνθρωπον. ὥσπερ αὐτὸς ὑποδεικνὺς τὴν γυναῖκα προσιοῦσαν [2] ἐνεανιεύετο λέγων. ἡ δὲ τὴν ὑπόκρισιν τοῦ πιστουμένου τὸ μὲν πρῶτον οἷα ὑπόσεμνος συνεδείπνησεν ἐγκεκαλυμμένη· καὶ σμικρὸν τῶν ἀργυρείδων ἀπεγεύετο, μέχρι καὶ αὐτὰς [3] καταπέπωκε τὰς χρυσίδας· ἔπειτα τέως ἀντερᾶν ὡμολόγει, νῦν πρῶτον ἔρωτος πειραθεῖσα· καὶ ἦν πάντα μιμηλῶς ἐρώσης τὰ [4] δρώμενα περὶ ἐκείνης. καὶ πολλάκις παρεδάκρυε τῷ μειρακίῳ, νῦν μὲν ἀποστένουσα τὸν πόθον, νῦν δὲ πικρῶς ὀλοφυρομένη ἣν ἐζημίωται σωφροσύνην. καὶ ὁ Κρὴς ἐδόκει τὴν θάλατταν ἀγνοεῖν· ὁ δὲ σχηματισάμενος μαγγανείαν

1 τὼ.
2 ἐνεανιεύετο. φρ.
3 καταπέπωκε.
4 δρωμένα.

vidit, ſimul perire cœpit: excepta ſiquidem per oculos formæ exuuia, amore exarſit. agebatur ad modum œſtro percitæ bouis. Sed deſiderium palam facere verebatur, ſimulatam honeſtatem reueritus. Sẽſit ſuſpicionem iuuenis mulier, perita quippe talium. * Sed ille non lenonis ſpecie acceſſit iuuenẽ, verum tanquam vnus aliquis è curioſis: multaque mira memorans, promiſit ſolis ſe diuinis artib. ſubiecturum eam adoleſcenti. & ſane exactis prius aliquantis aureis infando carmine traxit ad amantis pedes mulierem, ſicuti facturum ſe iactauerat, præmonſtrata illis dum forte progreditur muliere. Illa ſimulationi fidem factura, primum velut proba mulier accubuit velata; paullulumq. de argenteis guſtauit; donec tandem exhauſit ipſas aureas. dein mutuum tandem cupidinem faſſa, tum primum adtentatam ſe amore dicere, omniaq. amantis callide effingere. Adlacrymabat ſæpius iuueni, modo cupidinem ſuum querens, modo flens amare perditam honeſtatem. Videbatur Cretenſis inexpertus maris: At ille magũ ſimulabun-

περὶ ἕκαστον ἑαυτὸν ἀπεθαύμαζεν, εἰς σύμβολον παραδόξου νίκης ἀνατείνων τὴν χεῖρα. ταῦτα μὲν οὖν γέγονε δίς τε καὶ τρίς, καὶ σφόδρα πολλάκις· ὡς δὲ λοιπὸν τὸν ἀθλίως ἐρώμενον ἐψίλωσαν τῶν χρημάτων, καὶ κατέστησαν πατάλου γυμνότερον, ἀπέλιπον αὐ-
[1] μυρία. τὸν ἐν πενίᾳ δή που [1] μυρίᾳ, καὶ πεφρονήκασι παντελῶς. ὁ μὲν οὖν ἐραστὴς περιωδύνως ἐκ τοῦ πόθου τὸν φιλτροποιὸν ἱκέτευε πάλιν καὶ ἐκείνης ἀνακινῆσαι
[2] ἴυγγας. τὰς [2] ἴγγας. ἔτι γὰρ οὕτως ἡγεῖτο κεκρατημένος τῇ
[3] τάν. χλιδῇ. ὁ δὲ φησίν, ὦ [3] τάν· εἴς γε τὰ τοιαῦτα πρόσκαιρος ἡμῖν ἐστιν ἡ τέχνη· ὅμως τε καὶ ἀπολέλαυκας ἱκανῶς· τούτοις ἀμφότεροι φαρμακίσαντες τὸν
[4] πλασαμένη. νέον, ἀπῆλθον. ἡ μὲν [4] πλασαμένη σώφρονος ἤθη.
[5] ὁ δέ. [5] ἡ δὲ καθάπερ ἐπὶ σκηνῆς ὑποκρινάμενος τὸ περιέργων τὸ σχῆμα, καὶ δαιμόνων προσηγορίας συνείρων· πλασματώδεις τέ τινας ὑποφθεγγόμενος ἐπικλήσεις, καὶ ψιθυρίζων ἀπατηλῶν γοητευμάτων λόγους φρικώδεις· ἔνθα δήθεν αὐτὸς ὑποτρέμων παρεστῶτι πλησίον μὴ δεδιέναι παρεκελεύετο τῷ μειρακίῳ.

[6] προπαρασκευάζουσα.

ΓΥΝΗ [6] ΠΡΟΠΑΡΑΣΤΕΝΑζουσα προαγωγὸν αὐτῇ τὴν θεραπαινίδα γενέσθαι.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ ΤΕΡΠΑΝΔΡΩ.

dus ad ſingula mirandam artem ſuam laudare, manuſque veluti inſperatæ victoriæ ſignum extollere. Hæc illi ter, quater, ſæpiuſque fecere; donec miſerum amantem tandem exhauſtum pecuniis, clauoque nudiorem ſtatuêre: tum demum eum in ſumma inopia reliquêre, ac prorſus neglexêre. Ille amore æger rogabat artificem, vt rurſus illicia ducendæ mulieri cieret, etiamnum credulus, ſimulataque deceptus fallacia. Sed alter; Ars noſtra, o bone vir, non omnium horarum eſt; & tu alioqui luſiſti adfatim. Ad hunc modum vterque pellecto iuuene abiere: illa pudicæ mores ſimulata; hic velut in theatro curioſorum geſtus imitatus, dæmoniorum contractis nominibus, effictiſq. appellationibus inſuſurratis, & muſſatis fallacium illiciorum terrendis ſermonibus, dum ipſe tremebundus adſtantem iuxta iuuenem ſedulo monet, ne timeret.

Mulier ancillam inducens vt ſibi lena fiat. XVIIII.

ARCHILOCHVS TERPANDRO.

ΟΡα πρὸς Διὸς ὅπως γυνή τις ἠρέμα περιτρέπει μεταστροπὸν αὐτῆς διανέαται τὴν δούλην. ἔφη γάρ· ἢ φαντασίαν εἶδον ὦ παιδίσκη καθ' ὕπνον οἷα φιλεῖ, ἢ πρὸ θυρῶν ἀκήκοα νέων, [1] καὶ μετὰ τῶν ὑπὲρ ἐμοῦ μελῳδῶν ἀωρὶ νύκτωρ, οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ. ἐλεύθεροι γὰρ οἱ στενωποί, παίζειν καὶ γελᾶν καὶ ᾄδειν τῷ θέλοντι ἔξεστιν. νὴ τὰς μούσας, εὐστόμως ᾖδον, ἴσα καὶ σειρῆνος γλυκεῖαν ἀφιέντες φωνήν. ἀληθῆ φησὶν ἡ παῖς ἀκήκοας ὦ κεκλημένη· σὲ γάρ τις νέος καταβόστρυχος ἔτι ἐν ἁπαλῇ τῇ ὑπήνῃ πάλαι ποθεῖ. Ἱπποθαλὴς μὲν ὄνομα. ἴχνους δὲ καὶ ἀπὸ μόνου τοῦ κάλλους γινώσκεται· καὶ πολλάκις μοι διείλεκται περὶ σοῦ· καὶ βούλομαι ἔφη τὴν σὴν δέσποιναν προσειπεῖν· ἀλλ' ἐδεδίειν προσαγγέλλειν τὸν λόγον. αὐτίκα γοῦν κεκλημένη τὴν θεράπαιναν ἐπανήρετο· τὸ βούλημα ἤκουσας ὦ φιλτάτη; ναί, φησὶν ἡ παιδίσκη. ἡ δὲ ὡς ἐμοῦ γε μήπω μαθούσης, ἔφη, παρίτω πάλιν προσάδων· κἂν ἐρωτικὸς μοι δοκοίη, χαριοῦμαι τῷ μειρακίῳ. ἦλθεν· ἐφαίνετο τὴν κεφαλὴν ἐρρόδοις ἀνθήσασιν, ἐμμελέστερον ᾖδεν, ἐκρίθη καλός· καὶ ἀλλήλων συναπήλαυσαν ἄμφω· οὐ μόνον στέρνω ἁρμόζοντες, ἀλλὰ καὶ φιλήμασιν ἐπισυνάπτοντες τὰς ψυχάς. τοῦτο γὰρ φίλημα δύναται· καὶ τοῦτ' ἔστιν ὃ βούλεται. σπεύδουσιν αἱ ψυχαὶ διὰ τῶν στομάτων πρὸς

[1] κωμαστῶν ὑπερυμνουμένων.

VIde per Iouẽ qua ratione famulã sensim instruxerit mulier vt conciliatrix sibi fieret. Aut enim, inquit, mi puera, visum in somnis vidi, uti adsolet, aut iuuenes comessatores audiui ante ædes nocte intẽpesta canentes reipsa, non in somniis: angiportus enim liberæ; ludere, ridere, canere, cui libet licet. Canebãt dulce, MUSAS testor; nõ vox suauior ipsis Sirenibus. Et recte audisti, domina, infit puella: nã te cincinnatus iuuenis adhuc tenera lanugine dudũ amat. Hippothales ei nomen; sed forma ipsa nobilis satis; sæpiusq. me sup̃ te cõpellauit; & , volo, inquit, adfari dominã tuam: sed id tibi reuerita sum edicere. Rogauit iterũ ancillã domina, sẽsisti quid vellet, mi amica? sẽsi equidẽ, inquit illa. Redeat ergo, inquit, & occinat rursus, nescius me quicquã inaudisse: tũ si dignus amari videbitur, faciã ei copiã mei. Venit; caput rosis ornatũ ostẽdit; dulcius cecinit; formosus visus est, fruitiq. sunt inuicẽ ambo mutuis gaudiis; nõ admotis solũ pectoribus sed iũctis per oscula ipsis etiã animis. hoc enim osculũ potest; hoc petit. Festinãt inuicẽ ad sese animæ

ἀλλήλας, καὶ περὶ τὰ χείλη συναντῶσιν· καὶ ἡ μῖξις αὕτη γλυκεῖα γὰρ τῶν ψυχῶν.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΥΣΤΗΡΟΣ

[1] ἀποθουμένης νέον, ἀλλὰ τὴν μετὰ κόρον τῶν ἐραστῶν ὑπεροψίαν.

[1] ἀπωθ.

ΩΚΕΑΝΙΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΩ.

ΝΕος ἐρωτικός, ὄνομα Λύκων, ἀνήνυτα προσκαρτερῶν καὶ θυραυλῶν, γυναικὶ μέμφεται δεινῶς ἀπειθούσῃ. ὁ μὲν γὰρ ἱκετεύων, ἔφασκε ταῦτα δὴ τὰ μυελόλεκτα καὶ συνήθη πρὸς τὰ παιδικὰ τοῖς ἐρῶσιν· οὐκ ἐπικάμπτῃ πρὸς ἔλεον ἐρῶσα μειράκιον; οὐ συναλγεῖς μοι ποθοῦντι; ἔχεις με κατὰ κράτος οὖσα, τὸν πᾶσι καὶ πάσαις ἀνάλωτον. ἡ δὲ τὴν ἀπὸ σκυθῶν ὧδε ῥῆσιν ἐρεῖ· ἐμοὶ προσλαλῶν, εἰς πῦρ ξαίνεις· γύργαθον φυσᾷς· ἀπόσω πάτταλον κρούεις· καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀμηχάνων ποιεῖς. τέλος, ἐξ ἀπορίας ὁ νεανίσκος ἐξωργίσθη καὶ ἀναφλεχθεὶς τῷ θυμῷ τὸν λαιμὸν ὀγκούμενος ἐφύσατο, καὶ τάχιστα διελοιδορεῖτο τῇ ποθουμένῃ· ὡς φιλόνεικος εἶπεν ὑπερέχεις καὶ λίαν γυνή· ὡς ἀτεράμων, ὦ γῆ καὶ θεοί. θαυμαστὸν οὖν πῶς ἡ τοιάδε ψυχὴ οὐκ ἐτέχθη μᾶλλον θηρίον. ἡ δὲ τῇ λαιᾷ χειρὶ βραχὺ τὴν περι-

per ora, concurruntque circum labias; fitque ibi coitus animarum dulcissimus.

Mulier amantem seuere expellens, propter amantum post satietatẽ fastidium. XX.

OCEANIVS ARISTOBVLO.

AMator adolescens, nomine Lyco, frustra perdurans, atque ostium occentans, mulierem male morigeram incusat serio. Nam is supplex vulgata & solita amatorib. ad dominas ingerere; non miseresces adolescentem respiciens? non condolebis amanti? Habe me vi captum, inuictum ante qua viris, qua feminis. Sed illa cantionem hãc refert è media Scythia: Quum me adfaris, ignẽ cędis, rete inflas, spõgia clauum trudis, aliaq. irritorũ ac futilium hominum facis. Tandem desperatum iuuenem ira inijt; ardẽsque animo, collum inflatus, statim ad contumelias amicæ dicẽdas versus est; quàm tu, inquit, contentiosa, & nimium mulier: quàm inexorabilis, testor terram ac deos. Mirum quin tale ingenium corpus potius sortitũ est feræ. Sed illa genam paullulum in

αἰ ἀποκλίνασα, τῇ δὲ λαγόνι τὴν δεξιὰν ἐμβα-
λοῦσα, ἠθικῶς ἅμα τὸν λόγον ἀμειψαμένη, φησίν·
κλᾶταί σου μᾶλλον ἡ γλῶττα, καὶ φλυαφᾶν
μόνον ἐθέλεις, πλὴν ὁποῖον εἴρηκας, ἄκουε. ἐν ταῖς
ἀκρωρείαις περιπλανώμενα τὰ θηρία, ἀγρίως
1 ζωγρηθέντα. ἐπιτίθεται τοῖς ἀνθρώποις. ἐξ ὑμῶν δὲ [1] ζωγρη-
θέντων καὶ περιαγόμενα τοῖς κυνηγεσίοις, μαν-
2 ὡσαύτως. θάνει καὶ θυμὸν ἀγελαίνειν· [2] ὡς αὕτως δὲ καὶ ἡμᾶς
3 ἐκδιδάσκετε. [3] ἐκδιδάσκετε οἱ θηροτροφοῦντες μηδαμῶς
ἥκειν, ἀλλὰ σκληρῶς ἀπαυθαδιάζεσθαι τοὺς
4 ἀστρώτοις. νέους. ὅτε μὲν γὰρ αὐτοὶ ποθεῖτε, [4] ἀστρώτοις καὶ χα-
μαιπετεῖς κοιμήσεις ἐπὶ θύραις ποιεῖσθε, καὶ λιπα-
5 ἀξιοῦντες. ρῶς ἱκετεύετε μόνου ῥήματος τυχεῖν [5] ἐξιοῦντες, καὶ
δακρύοντες κατόμνυσθε τοὺς θεούς, ἐπ' ἄκρου τοῦ
χείλους ἔχοντες τὸν ὅρκον. ὡς γὰρ λύκοι τοὺς ἄρνας
ἀγαπῶσιν· οὕτω τὰ γύναια ποθοῦσιν οἱ νέοι· καὶ λυ-
κοφιλία τούτων ὁ πόθος. ἡνίκα δὲ μέχρι κόρου τὸν
6 ἀποπληρώσετε. ἑαυτῶν [6] ἀποπληρώσετο κόρον, καὶ τὰς πρότερον
ὑμῶν ἐρωμένας ἐκ μεταβολῆς ἐραστρίας ποιήσε-
τε· μεγαλαυχεῖτε λοιπὸν καὶ καταλλᾶτε τὰς ὥρας,
μυσαττόμενοι τὰς ἀθλίας· καὶ βδελύττεσθε τῶν ἀρ-
τίως περιποθήτοις παραλύοντες ἡδοναῖς. ἐφή-
7 ἱδρώς. μερα γὰρ ὑμῖν τὰ δάκρυα, καὶ ὥσπερ ἱδρὼς ἀπομάτ-
τεται. τοὺς δὲ ὅρκους αὐτοὶ φατὲ μὴ παρασελγάζειν

læuam acclinis, dexteram lateri ſupponens, facete, infit, ſermonem vlciſcar tuum: ſed tibi ſola lingua ſtridet, & meras nugas blatis. Ceterum ad id quod dixiſti, audi. Errantes per præcipitia feræ raro irruunt hominibus: ſed captæ à vobis, & venationibus pellectæ, diſcunt & ipſæ ferum animum. Ad eundem modum & nos venaturis exercitas docetis nunquam miſereri, ſed inſoleſcere, ac ſuperbe inſultare iuuentuti. quandiu enim amatis, ad ianuas amatarum humi ſine ſtrato pernoctatis, ſupplicesque vel vno verbo dignari petitis, teſtaminique cum lachrymis deos, iuſiurandum habentes in ſummis labris. nam vt agnos lupi, ſic mulieres amãt viri eſtque hic amor, lupinus amor. Sed ſimul expleuiſtis ad ſatietatem veſtram libidinem, amataſque prius viciſſim amare feciſtis, tum vos magnifice elati florem earum ridetis, ludibrio habetis miſeras, ſuperbique ſtudio quæſitos nuper conſputatis cupidines. Diariæ ſiquidem lachrymæ vobis, & ſudoris in modum tergeri promptæ. Iuramenta vero dicitis non accedere

τοῖς ὠσὶ τὴν θεάν. λύκος οὖν χανών, ὦ Λύκων· ἄπιθι διακενῆς, καὶ μηκέτι κάλει θεῖα, τὰς φυλαττομένας αὐτὴν περιπεσεῖν τοῖς θείοις.

Ο ΣΥΜΒΑΛΩΝ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ φίλην πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας.

ΑΒΡΟΚΟΜΗΣ ΔΕΛΦΙΔΙ ΕΡΩΜΕΝΗ.

Περίεργος διατελῶ πρὸς τὰ γύναια παντάπασι μάλιστα· οὐχ ἵνα τούτων ἅψωμαι, μὴ οὕτω χαλεπῶς ἀκούσῃς τοῦ λόγου· ἀλλ' ὅπως παράθεσιν ἀκριβῆ σοῦ τε κἀκείνων ποιήσωμαι· τῆς ἐν πάσαις διαπρεπούσης τῷ κάλλει, καὶ [1] παραλλήλοις κατ' ἐμαυτὸν ἐννοούμενος [2] ἀποτεκρίνω· καὶ νὴ τὸν ἔρωτα τὸν εὐτυχῶς εἰς σὲ τὴν ἐμὴν τετοξευκότα ψυχήν, πάσας ἐν [3] πάσιν ἐνίκησας, ὡς ἔπος, τῷ σχήματι, τῷ κάλλει ταῖς χάρισιν· αἱ γὰρ χάριτές σου παντελῶς [4] ἄδολος· καὶ δηλαδὴ κατὰ τὴν παροιμίαν γυμναί. καὶ φύσεως αὐτοσχέδιον ἔρευθος ἐπιτρέχει ταῖς παρειαῖς· ὀφρὺς μέλαινα κατὰ λευκοῦ τοῦ μετώπου· οὔτε στεφανοῦσθαί σοι τὴν κεφαλὴν ἀναγκαῖον· ἅτε τῆς κόμης ἀποχρώσης αὐτῇ· καὶ ὅσον τὸ ῥόδον φαιδρότερον τῆς ἄλλης πέφυκε πόας καὶ λίαν καθ' ἑαυτὴν εὐδοκιμούσης, τοσοῦτον καὶ τῶν ἐπισήμων γυναικῶν

1 παραλλήλοις. 2 ἀντεκρίνω. 3 πᾶσιν. 4 ἄδολοι.

ὑπερ-

aures deûm. Abi ergo Lyco, abi lupe incassum hians, nec voca deinceps feras, quæ cauent sibi ne obnoxiæ sint feris.

Comparat amicam suam cum aliis mulieribus. XXI.

ABROCOMAS DELPHIDI AMATÆ.

CVriosis ego oculis per Iouem obseruo omnes vbique mulieres; non vt eas attentem; ne tu sermonem meum tam dure exceperis; sed vt te examussim ceteris cõferam, quæ forma inter omnes antecellis, & cum ceteris apud animum meũ collatione facta iudicium feram. Et tu, per Cupidinem, qui feliciter in te sauciauit animam meam, omnes in omnibus, vt aiunt, supergressa es, ornatu, forma, gratijs. Nam gratiæ tuæ sine fuco ac fallacijs, vt aiunt, vere nudæ; natiuus rubor percurrit genas; nigrum cilium in candida fronte: nec tibi opus caput redimire; sola ei cæsaries satis: ac quantum rosa reliquis herbis quantũuis pręstãtibus clarior, tantum tu mulieres illustres

φρ. ὑπερφέρεις. τριγλύρου ὦ μῆλα τὰ ἐμὲ ἁρπάζεις τὰ πάντων ὄμματα· καὶ προσέλκεις καινότερον τρόπον· οὐ γὰρ οὔτε ἰχθῦν ἁλιεὺς εἵλκυσεν· οὔτε ὄρνιν θηρευτής· οὔτε κυνηγέτης νεβρόν. ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν, ἢ ἀπὸ δελεάτων ἢ τῶν ἰξῶν ἀγρεύουσιν· ἢ ὅπως ποτέ. σὺ δὲ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῇ θέᾳ γανυμένους ἄγεις ἡμᾶς. ἀλλ' ὦ δελφίδιον ἐμόν τε πρόσκριτον ἀγαθόν, ζώοις ἐπιμήκιστον, εὖ ζώοις· ἐπὶ σοὶ γὰρ ἐγὼ φέρομαι μόνῃ· καὶ τοῖς θεοῖς ἐπεύχομαι πᾶσι μηδαμῶς ἔχειν περὶ τὴν ὀρθῶς φανεῖσάν μοι κρίσιν ἕτερον τὸν νοῦν· εἴθε τοίνυν ἐμὸν γάμος σὺ μὲν ταύτην ἐκ τῆς φύσεως ἔχοις

φρ. τὴν νίκην· ἐγὼ δὲ μέχρι παντὸς τὸ χρυσοῦν τῶν ἐρώτων εὐτυχήσαιμι βέλος. σὺ οὖν αὐτὸ μὴ

1. πειρῶ. [1] παρῶ τῆς ἐμῆς ἀφελέσθαι καρδίας· οὔτε γὰρ αὐτὴ δύνασαι, οὔτε ἐγὼ βούλομαι· οὐ γὰρ ἀπόθυμιον ἔχω τὸν πόθον. ἔστω τοίνυν ἔργον ἓν μόνον ἐπιδέξιον ἐμοὶ φιλεῖν Δελφίδα, καὶ ὑπὸ ταύτης φιλεῖσθαι· καὶ λαλεῖν τῇ καλῇ, καὶ ἀκούειν λαλούσης.

ſuperemines. Enim tu ſolum viſa cuncto-rum oculos rapis, ac nouo quodam modo, quali nec piſcem piſcator illexit, neque auim auceps, nec venator hinnulum. nam illa vel eſca, vel viſco, vel quouis alio decipiuntur modo: at tu oculorum aſpectu ridētes nos ducis. Sed o Delphidium, meumq; præoptatum bonum, viuas longũ, bene viuas; nam ego ad te vnam feror, deoſq. omnes rogo, ne vnquã abducatur mihi mens ab hoc recto iudicio. habeas ergo tu, mea vita, à natura hanc victoriam; egoq. æternùm aureũ amoris telum feram; quod tu ne conare auellere è meo corde; neque enim tu potes, neque ego volo: non enim mihi amor contra animi mei ſententiam. Sit ergo vnus mihi finis, amare Delphidem, & ab ea amari; adloqui pulchram, & loquentem audire.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΥΜΕΘΟΔΩΣ τὸν μοιχὸν ἀπολυούσης.

ΧΑΡΜΙΔΗΣ ΕΥΔΗΜΩ.

Γυναικὸς ἔτι προσεμματεύοντα τὸν μοιχὸν ἔνδον ἐχούσης οὕτω συμβαὶν· ὁ ταύτης ἀνὴρ ἐξ ἀλλοδαπῆς ἀφιγμένος, ἔκοπτε τὴν θύραν ἅμα βοῶν· ἡ δὲ τοῦ κλύπου καὶ τῆς βοῆς αἰσθομένη, ἐξανέστη τῆς εὐνῆς, καὶ τὴν στρωμνὴν ἀνετάραξε, παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος· ὅτι κατηγόρει μηνύματα συζυγίας· εἶτα φησὶν παραθαρρύνουσα τὸν μοιχόν· εἰ νῦν τῷ συνοίκῳ δεσμώτην σε προσαγάγω, μηδὲν δείσῃς· μηδ᾽ ἀποπλήξῃς ὦ φίλε. συνέδησε τοῦτον· ἀνέῳγε τὴν θύραν. ὡς ἐπὶ τοιχωρύχον ἐκάλει τὸν ἄνδρα, φάσκουσα, τοῦτον κατέλαβον ἄνερ ἐγχειροῦντα συλαγωγῆσαι τὸν ἡμέτερον οἶκον. ὁ δὲ θυμωθεὶς ὥρμηκεν εὐθέως αὐτὸν ἀνελεῖν. ἀλλ᾽ ἡ γυνὴ διεκώλυε παραινοῦσα μᾶλλον τὸν κακοῦργον ἕωθεν παραδοθῆναι τοῖς ἕνδεκα· εἰ δέ γε δέ-
[1] φυλάξω. δοικας ἄνερ, ἐγὼ συναγρυπνοῦσα τοῦτον [1] φυ

Λείπει.

Mulier induſtrie liberat adulterum. XXII.

CHARMIDES EVDEMO.

AVdi quid mulieri mœchum in amplexibus tenenti acciderit. Maritus eius peregre rediens pulſare fores & ſimul inclamare cœpit: illa ſonum ac vocem agnoſcens ſurrexit è cubili, ſtratoque turbato, confudit omnimodis alterius corporis veſtigia, certa quippe coitus indicia. Dein mœchum bono animo eſſe iubens, ſi ego te, inquit, nunc vinctum viro meo tradidero, nequid metuas, neve dubites, amice. Vinxit hominem; aperuit ianuam; virum tanquam ad perfoſſorem vocauit; hunc ego, inquiens, mi vir, domum noſtram expilare aggreſſum cepi. Iratus ille ad arma ocyus vt hominem tolleret. Inhibuit mulier, monens ſatius eſſe matutinò tradere maleficum Triumuiris. Quod ſi tu, inquit, metuis, mi vir, ego vna peruigil eum cuſtodiam. * * *

Cetera deſunt.

AD ARISTÆNETVM NOTÆ.

SCRIBTORIS *huius mentio nulla in antiquitate omni, quod ſciam: primus dedit eius nomen in vulgus, & ſimul epiſtolas iſtas Sambucus anno 1566. dignas ſane quæ non perirent. Et ingenue ille dedit, ad fidem ſcribti libri, ne mutatis quidem quæ facile emendari poterant; quam ego eandem fidem ſecutus ſum, vt exemplar ipſum non immutatum ederem, niſi ſicubi accentuum aut adſpirationum error fuit, qui errores ab exſcribtore, non ab autographo. Quæ certa putaui, adſcribſi oræ libri, ceterorum coniecturam, ſimul rationem eorum quæ adſcribſi, & quorumdam difficiliorum illuſtrationem ſeruaui his notis.*

Quæ non potui, ſuperſunt ſatis multa, quibus ſanandis feliciora ingenia non deerunt. Hoc vnum addam, epiſtolas has terſas, elegantes; ſed fere totas ex optimorum ſcribtorum aſſutis locis conſarcinatas; cuiuſmodi notaui multa è Platone, Luciano, alijs; plura notaturus, niſi iam tandiu abeſſem à libris, & ſcribtorem hunc ipſum fere in medijs armis recenſuiſſem magis quam in illo literato otio. Ætatem qua vixit, non aliunde probem quam ab epiſtola xxvj. primi libri, in qua mentio Caramalli Pantomimi, qui non longe ab ætate Sidonij Apollinaris; & vtriuſque Romæ, quod nomen ſub ęuum poſteriorum Imperatorum etiam datum Byzantio, tranſlata ſede imperij. Non eſſe eum cuius mentio in Stephano, mihi certum; neeum quoque quem quidam docti cenſent Ariſtęnetum qui collega Honorio A. in ſexto Conſulatu. Fortean nomen inſcribtum primę epiſtolæ tranſlatum ad auctorem huius rhapſodiæ.

caput eſt in ſceleribus Neronis, quo arſiſſe id monſtrum refert etiam matris cupidine. Inſcribſere vulgo, *Matris nefarius concubitus*; inſinuauitq. ſe ex eo lêmate opinio inueterata ſæculis multis, initam matrem ab hoc monſtro: quod nullus antiquorũ adſerit, & ſtetiſſe hac fini deſiderium volunt, vt vterq. voluerit, neuter auſus ſit. Suetonium ipſum lege, nihil eiuſmodi. hoc tantum, ita exarſiſſe nefandam hominis libidinem, vt in lectica vectus cum matre imaginaretur ſibi concubitum, & traderet inceſtis manibus ſceleratas libidines. Hoc enim vult quum ait, *libidinatum inceſte, maculiſq. veſtis proditũ*. Alterum exemplum e noſtro Froiſſardo eſt, cuius caput ſeptimũ libri quarti de Betiſacho Ioannis Bituricenſis ducis quæſtore. Videas lemma, credas quæſitam eius neci cauſſam ex confeſſione hæreſeos & ſodomiticæ libidinis: ita enim ſcribũt. At in capite ipſo attendas curatius, nihil fatetur niſi hę-

AD LIBRVM PRIMVM EPIST. I.

ΑΡιςαίνετος] Duplex inſcribtio cuique Epiſtolæ; nominum vna, quæ ab ipſo auctore, & habet hoc elegans, quod fere apta nomina argumẽto proprio; quod in quibuſdam Latine adſequi promtum fuiſſet; at in ceteris non potuit commode, eoq. viſum ſeruare Græcam nomenclaturam. Inſcribtio altera, index & veluti argumẽtum ipſius epiſtolæ, quam non credã eſſe ab auctore ipſo; concinnam tamẽ & fidelem ſatis, eoq. retinendam. Peiore fato fuere pleriq. libri, vt ignaros quoſq. habuerint cõſarcinatores eiuſmodi lemmatũ, qui ſæpe inſcribtioni bus falſis fucum faciunt lectori, adeo vt occupata mens & eorum fidei credula non peruideat interdum quid cõtra verum ſit ex ipſius auctoris verbis. Dabo exempla illuſtria duo. Suetonij

caput eſt in ſceleribus Neronis, quo arſiſſe id monſtrum refert etiam matris cupidine. Inſcribſere vulgo, *Matris nefarius concubitus*; inſinuauitq. ſe ex eo lémate opinio inueterata ſæculis multis, initam matrem ab hoc monſtro: quod nullus antiquorũ adſerit, & ſtetiſſe hac fini deſiderium volunt, vt vterq. voluerit, neuter auſus ſit. Suetonium ipſum lege, nihil eiuſmodi. hoc tantum, ita exarſiſſe nefandam hominis libidinem, vt in lectica vectus cum matre imaginaretur ſibi concubitum, & traderet inceſtis manibus ſceleratas libidines. Hoc enim vult quum ait, *libidinatum inceſte, maculiſq. veſtis proditũ*. Alterum exemplum e noſtro Froiſſardo eſt, cuius caput ſeptimũ libri quarti de Betiſacho Ioannis Bituricenſis ducis quæſtore. Videas lemma, credas quæſitam eius neci cauſſam ex confeſſione hæreſeos & ſodomiticæ libidinis: ita enim ſcribũt. At in capite ipſo attendas curatius, nihil fatetur niſi he-

resim; Bulgaris se eadem sentire, nec certum esse de incarnatione, de resurrectione, & ceteris quæ tum Ecclesiæ credita. Error ex eo, quod Bulgarum se fatetur, quo tum nomine hæretici omnes vocati propter Bulgarorum à Pontifice Romano discessionem. At isti credidere accipiendum eo modo quo vulgo sumimus, quum Italicam vocem *bugerronis* interpretamur. Delenda ergo eiusmodi lemmata, & in Froissardo notanda fraus consiliariorum Caroli VI. qui quum Betisachum propter obiecta crimina damnare nõ possent, quia dux Bituricensis eorum auctor fiebat, persuaserunt scelesto homini, vt fateretur hæresim, credulus remissam iri litem ad Pontificem Romanum. Prorsus eadem malitia, qua vsus Rex Chilpericus conuincendo Prætextato Episcopo Rotomagensi, apud Gregoriũ Turonicum v.xviii. Meliore fide Domitianus in Secundi epistolis.

οὗ μὲν ἐδημιούργησεν] prorſus vt in epiſt. 15. φύσει τε καλή, καὶ τῆς ἀφροδίτης ἐπισημότερον κοσμηθεῖσα.

τὸ δὲ μέγαν αὐτὴν] Lucianus ἐν εἰκόσι. καὶ τὸ ἑκάστῳ πρέπον, ὡς μέγιστα μὲν εἶναι ἀκριβῶς· ὁπόσα μέγιστα. λευκὰ δὲ, ὅσα τοιαῦτα χρὴ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν.

ὑακίνθῳ ἄνθει] Locus eſt Odyſſ. ε & ψ.

οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

οἷον εἰς ὑπερφυὲς] Baſilius. ὥσπερ οἱ ζωγράφοι, ὅταν ἀπὸ εἰκόνων εἰκόνα γράφουσι, πυκνὰ πρὸς τὸ παράδειγμα ἀποβλέποντες, τὸν ἐκεῖθεν χαρακτῆρα πρὸς τὸ ἑαυτῶν σπουδάζουσι μεταθεῖναι φιλοτέχνημα.

ὡς ὑγροφυῶς] Varro Papiapapæ, περὶ ἐγκωμίων.

Sigilla in mēto impreſſa amoris digitulo,
Veſtigio demonſtrant mollitudinem.

Sed hanc mulierum ὑγρότητα non probat ille apud Achillem Statium παιδεραστὴς, lib. II. καὶ οὐ μαλθάσσει ταῖς ἐν ἀφροδίτῃ περιπλοκαῖς ὑγρότητι σαρκῶν, ἀλλ' ἀντιτυπεῖ· πρὸς ἄλληλα τὰ σώματα, καὶ περὶ τῆς ἡδονῆς ἀθλεῖ.

ἡνίκα δ' φθέγγεται] in Alciphronis ἐρωτικαῖς. ἀρτίως μ' οἷ ἐφθέγγετο, οἷ ἔβλεπεν. ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτῆς σειρῆνες ἐνίδρυνται.

μιμήσαι] lege μωμήσαιτο. vt in Ep. XII.

ἀπίτω φθόνος] plena exemplorum omnia auertẽtium inuidiam ac fascinum, vbi quid magnum, præcipue vbi elata verbis ac laudib. humanitas, quod nũquam veteres nisi inuocata pace Adrasteæ; & si pæteriretur, vlcisci eam credidere. Notus est insignis locus in Rheso Euripidis,

> Ἀδράστεια παῖ Διὸς
> Εἴργοις στομάτων φθόνον.

Et in eadem fabula,— σὺ δ' ἀδραστεία λέγω, pro quo dicebant etiam, ὡς σὺ θεῷ εἰπεῖν. quod in Platone verterũt male. Nam Nemesis & Adrastea nihil aliud quam Deus vltor superborum, & expressit recte quicumque ille auctor Panegyrici ad Pisones,

> *Si tamẽ hoc de se cuiquã promittere fas est,*
> *Et Deus vltor abest.* —

id est, Nemesis. Mutauere qui non in-

telligebant. Notum præfiſcini veterũ ex eodem more, & quæ ad Virgilij octauam Eclogam obſeruata alia.

οὐ νέμεσις] ex illis Homeri:

οὐ νέμεσις τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας ἀχαιοὺς [χρεῖν,] τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν.

II.

ΝΕΑΝΙΣΚΩ] lege, νεανίσκον ἐφαμιλλαῖς ποθοῦσαι.

ἀναβλέπουσαι χάριν] non me extrico, niſi legas, χαριέντως μειδιῶσαι. aut ἀναβλέπουσαι χάριν, ἔρωτας μειδιῶσαι quaſi ſit, gratioſe reſpicientes, amanter ridentes. quod tamen ſine exemplo, nec placet. Mox legendum, μόνῳ γε τῷ ἀριθμῷ.

ὅμοι ὡς ἡμῶν] lege ὅμνυ ὡς ἡμῶν ἀπολιτέραν ποθεῖς. Sequentia id arguunt.

μέχρι μὲν οὖν δεῦρο] ad verbum ex Platonis ſympoſio.

θάλαμον αὐτοσχέδιον] Achilles Statius lib. 5. καὶ ἐγίνετο ὅσα ὁ ἔρως ἤθελεν, οὔτε στρωμνῆς ἡμῶν δεηθέντων, οὔτε ἄλλου τινὸς τῶν εἰς παρασκευὴν ἀφροδισίων. αὐτουργὸς γὰρ ὁ ἔρως καὶ αὐτοσχέ-

διος σοφιστὴς, καὶ πάντα τόπον αὐτῷ τιθέμενος μυστήριον. τὸ δὲ ἀπερίεργον ἥδιον μᾶλλον τοῦ πολυπράγμονος. αὐτοφυῆ γὰρ ἔχει τὴν ἡδονήν.

III.

Γῆρα καὶ νέος] ſcribe, ἑταίρα καὶ νέος. Item, ἀλλήλοις.

Ανθοκόμη] viri nomen eſt, non mulieris. Indicant quę in fine; factum vt ἀβροκόμης, χρυσοκόμης, ἀκερσεκόμης.

τῇ λειμώνῃ] multa in hac Epiſtola ex eleganti illo Platonis Phædro, e quo & Cicero quædam initio primi & ſecundi de Legibus, & Lucianus ἐν εἰκόσι, & Apuleius illa in libro de Deo Socratis, quæ inemendata reliquere poſtremi editores. ego adſcribam vt legēda. *Ita eſt enim apud Platonem, ne quiſquam arbitretur omina eum vulgo loquētium captaſſe. quippe etiam ſemotis arbitris vna cū Phædro extra pomœrium ſub quodam arboris opaco vmbraculo ſignum illud adnuntium ſenſit, ne prius tranſcenderet Iliſſi modicum fluentum, quam increpitu indignatū*

amorem recinendo placaſſet; quum præterea ſi omina obſeruitaret, aliquando eorum nonnulla etiam hortamenta haberet, vt videmus pleriſq. vſuuenire, qui nimia ominum ſuperſtitione non ſuopte corde, ſed alterius verbo reguntur. Recinendo τῇ παλινῳδίᾳ, quod *recantare* Horatius. Omnia pro omina tandiu hic heſiſſe non magis mirum, quam in loco Gellij I. XXII. *Cauenda igitur eſt non improprietas ſola verbi, ſed etiam prauitas ominis, ſi quis ſe nunc ſenior aduocatus adoleſcenti ſupereſſe dicat.* Vbi etiam poſtremæ editiones, *prauitas omnis*. Et in illo Apuleij Mileſia I. *Vix effatum me ſtatim familiares omen nefarium exſecrati, raptis cuiuſquemodi telis inſequuntur.* Vbi vulgo *omnes exſecrati*, nullo ſenſu. De quo nos ad Apuleium latius. Scribſeram hæc, quum prodijt eruditiſſimi Caſauboni Apologia, & in ea emendatus ille Apuleij locus: in quo iuiſſe in eadē omnia virum emendatiſſimi iudicij ſane gaudeo.

ἄνθα πλάτανος] in Platone; ὁρᾷς οὖν

ἐκείνην τὴν ὑψηλοτάτην πλάτανον. τί μήν; ἐκεῖ σκιά τ᾽ ἐστι, καὶ πνεῦμα μέτριον, καὶ πόα καθίζεσθαι, ἢ ἐὰν βουλώμεθα κατακλιθῆναι. Et postea. ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλή, τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος, καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον, καὶ ὡς ἀκμὴν ἔχει τῆς ἄνθης, ὡς ἂν εὐωδέστατον παρέχοι τὸν τόπον. Omittit tamen noster illa quę elegantissima in Platone, de accliui leuiter loco, vt accubantibus ceruicalis loco esset. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας, ὅτι ἐν ἠρέμα προσάντει ἱκανὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. Quę tamen omnia in Platonis Phædro tanquam iuueniliter lasciuientis styli indicia notauerunt Philosophi veteres. Vide Plutarchum ἐν Ἐρωτικ. & huic epistolæ illustrandæ vide perfectissimam delicatissimi orti describtionem in Torquati Tassi lib. XVI. operis emendatissimi.

οἷ τὸν πολυτελεστάτων] Malo, οἷ τὸ πολυτελέστατον δάπεδον, δένδρη τε πολλὰ τῆς ὀπώρας πλησίον. adsedimus, qua ditissimus campus, & plurimæ circum arbores. δενδρῖ-

ται corrupte pro δένδρη τε, ex dictantis homophonia, vnde errores innumeri in Græcis libris. Polluci, ὥσπερ κελβώης, pro ὥσπερ καὶ λέβης. Locus Homeri est Odyss. η.

ἡ δὲ πηγὴ] Plato, ἥ γε αὖ πηγὴ χαριεστάτη ὑπὸ τῆς πλατάνου ῥεῖ μάλα ψυχροῦ ὕδατος, ὥς γε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι. scilicet, quia illi ἀνυποδήτοι. Cic. II. de Legibus: *Nec enim vllum hoc frigidius flumen attigi, quũ ad multa accesserim, vt vix pede tentare id possim, quod in Phædro Platonis facit Socrates.*

νὴ τὰς κοπίδας] Et hic Nymphæ a Platone. νυμφῶν τε τινῶν καὶ ἀχελώου ἱερὸν ἀπὸ τῶν κορῶν τε καὶ ἀγαλμάτων ἔοικεν εἶναι. Sed quæ sunt κοπίδες nymphæ? an ὄπιδες; an βοώπιδες; sed ego malim κηπίδας, voce formata à κῆπος, quamuis sine exemplo, quia & supra dixit eodem modo νύμφας ὀπωρινάς.

τὸ λεπτὸν ἅμα παραμυθουμένη τῆς ὥρας] melius, παραμυθουμένων. nec displicet viri docti cõiectura, qui legit τὸ φλεκτὸν, quia

mox ſequitur etiam λεπλόν. Sed omnino præferendum quod eruditiſſ. Caſaubono viſum, τότε κάδμα παρὰ μυθουμένην, pro τὸ λεπτὸν ἅμα.

ἔτι δὲ τὸ ἔμπνουν] Scribe, τὸ εὔπνουν. Plato, ᾔδη δ' αὖ βούλει τὸ εὔπνουν τοῦ τόπου ὡς ἀγαπητόν τε καὶ σφόδρα ἡδύ· θερινόν τε καὶ λιγυρὸν ἐπηχεῖ τῷ μουσικῷ τῶν τεττίγων χορῷ. Lucianus ἐν ἔρωσι. καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπηχοῦσι τέττιγες.

τοῦτο γὰρ ὀχετηγοῦ] Elegantiſſima deſcribtio riuuli, cui additæ phialæ cum aqua & vino, quę nauium in modum per aquam aduectæ conuiuas ipſos quærerent. Legendum autem, τοῦ γὰρ ὀχετηγοῦ κατὰ τάχος ἐπὶ πρασιάς τε καὶ δένδρα τῇ σμινύῃ καθηγουμένου τὸ ῥεῦμα τὶ πόῤῥωθεν. Homerus Odyſſ. Φ.

ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει
χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων.

Expreſſit pæne ſingula verba noſter; ἀμφυτὰ καὶ κήπους dixit, ἐπὶ πρασιάς τε καὶ δένδρα. καθηγουμένου, ἀντὶ τοῦ ἡγε-

μονδύζ. τὸ ῥεῦμα τι πόῤῥωθεν, pro ὕδατος ἔσω ἀπὸ κρήνης μαιάνδρου. Tandem pro μακέλλαι dixit σμινύην, quod idem eſt. Maximus Tyrius; οὐκ ἀπὸ σμινύης ὁ καλλικρατίδας, οὐκ ἀπὸ σκαπάνης ὁ Λύσανδρος, οὐκ ἀπὸ ἀρότρου ὁ Δερκυλλίδας. Aquilegem etiam in ſuo prato pingit Achilles Statius initio lib. I. ὀχετηγός τις ἐγέγραπτο δίκελλαν κατέχων, καὶ περὶ μίαν ἀμάραν κεκυφώς, καὶ ἀνοίγων τὴν ὁδὸν τῷ ῥεύματι. & alterum Lucianus in fabuloſi piſcis horto; ἀληθοῦς ἱστορίας α. ἐφιστάμεθα πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ μάλα προθύμως προσπαί τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχετεύουσιν.

ὄρθρου] Bene doctiſſimus Caſaubonus, ὀρθὸν τοῦ μηδικοῦ φυτοῦ ἐπεφέρετο φύλλον. & mox, ἱστία. pro velo, inquit, ferebat folium medicæ arboris. Mox legendũ κυβερνώμεναι. item ταχυναυτήσασαι. ταχυναυτεῖν, ταχέως πλεῖν. Lucianus ἐν ἔρωσι; ταχυναυτοῦν σκάφος εὐτρέπιστον.

ἡ παρὰ διατειβὴ] Lege, ἡ πᾶσα διατειβή. ex Platonis ſympoſio: ἀριστοφάνης ᾧ περὶ διόνυσον καὶ ἀφροδίτην πᾶσα διατριβή.

ἡ δ' λειμώνη] Philoſtratus in epiſtolis. ἡ δ' σὴ κεφαλὴ λειμὼν πολὺς, ἄνθη φέρων, μήτε θέρεις ἄπεισι, καὶ χειμῶνος μέσου φαίνεται.

καὶ δὴ ἐπιτρέψαι] non ſatisfacio mihi in huius loci intellectu.

εὔχαρυ] lege, καὶ τοίουτον εὔχαρι Αἰθοκόμην σὺν ἀπόλαυε.

IIII.

Ημιφάριον ἁλουργὲς] ἁλουργὰ fere veteribus τὰ ἁλιπόρφυρα, hoc eſt, quîs tinctura è marina illa eximia purpura. Sed & pro ſuccinctiore veſte inuenias vſurpatum, qualis trabea erat, quam ἁλουργίδα vocat Plutarchus; qualia amicula matronarum, quę ſuperinductæ prodibant foras domi ponebant, aut vbi ad vicinas venerant, vt in Epiſtola ſequenti; mulier fugit relicto amiculo, quod poſuerat in conuiuio. Succinctiorem eſſe veſtem oſtendit, vel ὃ τοῦ ἡμιφαρίου vocabulum quod Suidæ ἥμισυ τοῦ ἱματίου. Matronarum eſſe, aut earum quæ matronarum in modum ornatæ, indicat etiam locus in fine Epiſtolæ XVIII.

ὁ τῶν ποταμῶν] lege, τὸν ποταμόν. Habet à Platone, in cuius Theæteto, ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος, ὦ Θεαίτητε, ἔφη, ἄρα δείξει αὐτό. qui vadum præibat in fluuio, rogatus num profundus amnis, ipſa res docebit, inquit.

οὐδὲν ἀνάργυρον] infra Epiſt. XIIII. ἀνάργυρον οὐδὲν ταῖς ἑταίραις πιθανόν. Sed hic legendum omnino; οὐδὲ ἀνάργυρον αἰτήσομαι ἀφροδίτην.

οὐ ποῦ τοῦ] Multa fingi poſſunt & diuerſa valde. non miſeraberis huius infantuli? Philochori puta. Vix tantum dixerat, quum attrectare papillas cœpit: paucis immutatis. Sed hæc non ſatisfaciunt mihi, & quærendus alius Æſculapius.

περὶ ὄντινα] Doctiſſimus Caſaubonus legit, περὶ ὀντιναοῦν ποιοῦμαι δεινότατος εἶ.

V.

O χρυσοῦς ἐρ(ι)άτωρ] in laude vbique χρυσοῦς, de homine elegantiore. Habes ſæpe in his Epiſtolis, & paſſim Latinis

ac Gręcis ſcribtoribus. Apuleius Mileſ. v. O *nos beatas quas infantis aurei nutrimenta lætabunt.*

VI.

Καταφορεῖς] lege, κατάφωρεῖς. Plutarcho Mars & Minerua κατάφωροι, in adulterio prehenſi. Mox lege, συνεπινδώσουσιν. Item; οὐκ ἂν ἄλλως ἔχοι; & ante, ἀμβλύνσω τοῦ πόθου.

χρημάτων εἰς προῖκα] Dos in ſolennibus nubtiarum & Romano veteri iure & canonum ac conciliorum antiquorum præſcribto, quam neceſſitatem poſtremo Iuſtinianus ſuſtulit. Sed olim ita fuit: ideo vix nubtiarum mentio, quin dotis ſimul; adeo vt etiam in fictis nubtijs vſurpetur, quales illæ Neronis cum Pythagora, apud Tacitum, Sulpitium, Victorem: Gracchi cum cornicine, apud Iuuenalem Saty. 11. Silij cum Meſſalina, apud eundem Iuuenalem Sat. x. vbi recte.

--- *& ritu decies centena dabuntur*
Antiquo. --

recteq. Gloſſæ veteres, *Dos ſcilicet*, inquiunt. *ſecundum morem* : nam in hoc ritus antiquus, quod dos dicta, non quod decies centena dicta doti; quæ nec ſumma legitima & ſolennis, vt videtur viro docto;alioqui fruſtra ſint I. C. ti, qui facultates expendunt doti dicendæ, ſi agnoſcimus legitimam dotis quantitatem, non diſcretis cõditione, familia, natalibus : neq. rurſus, quod alteri viro magno placet, ſumma ea dotis maximæ priſca ætate;immo maxima ea ſumma etiam Auguſti & ſequentium Imperatorum æuo. Seneca Conſolat. ad Albiam. Plutarchus in Antonio. Martialis. Tacitus. Papinianus. Vtriq. erroris cauſſa ex illis verbis, *ritu antiquo*, quæ, vt dixi, bene explicant Gloſſæ veteres, quas edidit P. Pithoeus vir doctiſſimus, & natus bono literarum.

VII.

Βελτίω] nolui mutare, quia conſenſum video perpetuum in omnibus his

vocibus, vt eas non inflectat, quamuis contra Grammaticos canones. Infra Epist. XII. τοῦ βελτίω βίου. XI. καλλίω. XIIII. μείζω.

Φοινικία] videtur legendum, αἰθηρέστερα ἢ τῇ πατρὸς τὸ μέχρι συνοικίᾳ.

VIII.

Ἐχέπολος] immo, ἐχέπωλος.

χρυσοῦς ἵππος] vt in Epist. I. ὁ χρυσοῦς ἔρως. in V. ὁ χρυσοῦς ἑστιάτωρ. in X. ὁ χρυσοῦς γάμος.

ἄριστα] distinctione adhibita claram facies sententiam: ἄριστα μόνος οἶδεν ἱππάζεσθαι πόθος, αὐτὸς ἐμὲ, καὶ δι' ἐμοῦ, & cetera. optime Amor ipse equitare condidicit. Is me & per me equum meum calcaribus subigit.

κατά γε τὴν ἐμὴν] conuenienter huic meo ministerio; vt Virgilianus ille conuenienter pastori Romam æquabat Mantuæ.

καὶ τὴν ἐκείνων] Venus apud Moschũ; τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ τιτρώσκει. Apul. Mil. v. *Et maiores tuos irreuerenter*

pulſaſti toties &, ipſam matrem tuam, me inquam ipſam, parricida, denudas quotidie. Lucianus ἐν θεῶν διαλόγοις. XI.

VIIII.

Καὶ συνοίκων] lege, καὶ συνοίκου. idem eſt quod in ipſa Epiſtola ait σύνδυον. Nota porro famulatum magnum in comitatu matronæ, e more veteri, vt ſine comitibus non prodirent foras. Plautus Amphit. & Caſina. Quintilianus Declamatione CCCI. Iuuenalis ſat. VI.

Conducit Comites --

Tacitus III. Annal. *Sabinus coniugem & liberos Germanici percolere, ſectator domi, comes in publicum.* Vlpianus in l. 15. de iniur. Ouid. III. de Arte: *Quoque ſui comites ire vetantur, eat.* quem male mutât. Comitatus hic poſteriori æuo frequens e ſpadonibus. Lucianus ἐν εἰκόσι. Marcellinus lib. XIIII. Hieronymus ad Furiam viduam.

πεφιλήκει δακτύλοις] Infra Epiſt. XXII. καὶ λάθρα τὴν ἑαυτῆς πεφίληκε δεξιὰν, ἢ

προσεστήσατο τοῦ μειρακίου.

X.

Ὅμοιον ὁμοίῳ] Plato in Symposio. ὁ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. Aristoteles Ethic. 8. Cicero in Catone maiore. Habent omnes ab Homero.

ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.

χαρίτων δεκάς] Lucianus ἐν εἰκόσι. ὁ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις. μᾶλλον δὲ, πᾶσαι ἅμα ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες περιχορεύοντες, τὶς ἂν μιμήσασθαι δύναιτο.

ἢ γάμον ἢ θάνατον] Infra lib. II. XVII. ἢ γάμον ἀσμένος ἢ τάφον αἱρούμενοι. Ouidius.

Aut ego Sigæos repetam te cõiuge portus,
Aut ego Tænaria contegar exsul humo.

ἀεί τινας παραδόξους μηχανάς] Ex Platonis Symposio: ἔρως θηρευτὴς δεινὸς, ἀεί τινας πλέκων μηχανάς. &c.

ἅτε διὰ μνημονεύουσαν γάμον] Ouidius.

Nomine coniugij dicto, confusa pudore
Sensi me totis erubuisse genis.

τεκμηρίας] vt infra XVII. καὶ τεκμηρίας τὸν ἔμπον τῆς ἀστάτου σαλεύει.

μόνον δ᾽ φησὶς] Virgilius.

Tantũ inter dẽsas vmbrosa cacumina fagos
Assidue veniebat: ibi hæc incondita solus
Montibus & syluis studio cantabat inani.

τὴν κυδίππην καλὴν] obuia vbique exempla amantium, qui inscriberent nomina amicarum teneris arboribus, vt simul crescerent. Virgilius. Ouidius. Floridi antiqui. Adde solitos scribere cum elogio earum formæ. κυδίππη καλή. λαΐς καλή. Lucianus, ἐν ἔρωσι, de illo qui Cnidiam Venerem deperiit: ἤδη δ᾽ πλέον αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεθιζομένου τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. Aristophanes Acharnensibus,

ὑμῶν τ᾽ ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ
Ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφεν, ἀθηναῖοι καλοί. Vbi doctissimus scholiastes; ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις, ἢ δένδροις, ἢ φύλλοις, οὕτως· ὁ δεῖνα καλός. καὶ παρὰ καλλιμάχῳ.

ἀλλ᾽ ἔτι δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φέροιτε
γράμματα, κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν.

καὶ ἐν τοῖς σφηξὶν, Ἰὼν παρέγραψε, κῆμος καλός. Vbi habes & de hoc amantium more, & versus Callimachi, ex quibus transtulit noster; e quo certe & alia habet in hac epistola quęcumq. grādiora; sed periit nobis Callimachi carmen de Acontio.

περὶ τῆς παστάδος] Scholiastes Theocriti. ὃν ἐπιθαλάμιον ᾄδουσιν αἱ παρθένοι περὶ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἡ φωνὴ μὴ ἐξακούηται.

τοῦτο δὴ σαπφοῦς] nescio an id intelligat quod exstat apud Longinū, scribtū Veneri, cuius initiū, ποικιλόθρον' ἀθάνατ' ἀφροδίτα. Sed & alia quędā sunt in Sapphus fragmentis, quę ex Epithalamio sumta videri queant. Paulo ante lego, ἢ περὶ ὕδατος. Mox scribendum, περὶ ἐκφοραὶ διὰ τὴν νυμφαγωγίας.

ἀνέσφηλε] Scribe, διέσφηλε conualuit. in Axiocho: καὶ γὰρ ἤδη πολλάκις αὐτῷ γέγονε συμπτώματος διασφῆλαι.

συνθήματος τῆς ψυχῆς] scribe, τῆς τύχης.

χοροιομοδοσαι] rescribe, χοροιομούσας. In-

cinebat canticum vna e virginibus; ad cuius singulos versus saltabat chorus præeunte τῇ διδασκάλῳ, quæ & χοροδιδάσκαλος. Rursus alius quidã cymbalũ aptabat ad canticum. de saltatione infra ad epistolam XXVI. Mox lege, ἐν μέσσῳ χρυσόν. Item οὐκ ἀπεικός.

χρυσόπολι.] nõ miror passim damnatã hãc lectionẽ à doctis, certatimq. substituisse quẽq. pro arbitrio ꝙ lubitũ cuiq. Idẽ accidisset mihi, nisi incidissem in Ioannẽ Tzetzẽ, qui vnica fax huic loco;

πόαν καλοῦσι δέ τινα χρυσόπολιν τῇ κλήσει,
ἣ τὸν χρυσὸν τὸν καθαρὸν χεόμενον τοῖς φύλλοις
δέχεται, καὶ χρωννύεται πρὸς βάθος βεβαμμένη.
ἂν δ' ἔστι κίβδηλος χρυσός, οὐ δέχεται τοῖς φύλλοις.

Herba est quæ sincerum aurum foliis accipit & colorem imbuitur; insincerum respuit.

XI.

Ἰδοὺ μειράκιον εὐπρεπές] Plautus Milite:

Ergo mecastor, pulcher est, inquit mihi,
Et liberalis. vide cesaries quam decet:
Næ illæ sunt fortunatæ quæ cũ illo cubãt.

quæ hic expreſſit: ἰκελὴ δὲ καὶ ἡ κόμη. Et poſtea; μακαρία ἡ συγκοιμηθησομένη τούτῳ. Et illud Plauti, *Amant te omnes mulieres.* quod infra, καὶ πᾶσαι μοι δοκοῦσιν ἐρᾶν αὐτίκα τοῦ μειρακίου.

πλάττεσθαι τοὺς ἐραστάς] vidi qui legerent ἔρωτας. At certum eſt ſcribendum ἑρμᾶς: qui efficti olim ad vultum Alcibiadis. Clemens Alexandrinus, ὥσπερ αὖ καὶ οἱ λιθοξόοι τοὺς ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπείκαζον. e quo Arnobius lib. VI.

τὸ ἐπίγρυπνον] lego, τὸ ἐπίγρυπον. Plato: οὐ πάνυ εὔγλυφος, ἐπίγρυπος δέ. Idem in Phædro in laudibus ponit τὸ ἐπίγρυπον, vt contra in culpis τὸ σιμόν. vide infra Epiſt. XVIII. vbi ἐπίγρυπον τὸ βασιλικόν.

εὐμενεστέροις ὄμμασιν] Alciphron: μακαρία Φιλότης, τοῖς εὐμενεστέροις ὄμμασιν εἶδον ἐκείνην αἱ χάριτες, οἷς ἐραστὴν ἔχει Μενεκλείδην. Infra Epiſt. XVIIII. μειρακιοσάριον εὐμενέσιν ὀφθαλμοῖς εἶδεν ἡ τύχη.

XII.

O ποῦ εὔπλαστος] εὐπερίγραφος, Luciano

ἐν τῷ περὶ τοῦ οἴκου. λεπτὸς καὶ εὔρυθμος, infra Epiſt. XXVII.

ἑτέρας μὲν γὰρ] Scribe, ἑταίρας μὲν γὰρ ἡ πύθιας ἔχει τὸν βίον, ἁπλότητα δέ. Pythias nomen huic mulieri. in fine iurat gratias Pythiadis. Mox etiam legendum ἑταίρᾳ pro ἑτέρᾳ, procliui ſæpe errore. Paullo ante ſcribe, ἄπωντα τῆς τάξεως βελτίω τοῦ βίου.

δῶρον δ᾽ ὅτις δῶ] ex oraculo veteri tranſiit in prouerbium. Id eſt apud Strabonem lib. VI.

---- ὀρθὸν δ᾽ ὅ, τι δῶ τις ἐπαίνει. & apud Græcos parœmiographos.

κολοιὸς] Gregorius Eudoxio: κολοιὸν γὰρ ποτὶ κολοιὸν ἱζάνειν καὶ τῆς παροιμίας ἀκούεις. Et ſane ita inter ſe amant, vt ad vmbrã ipſam ſuam, ſi ſe in aqua viderint, tanquam ad coniugam adſidant. Ioannes Tzetzes.

οἱ κολοιοὶ φιλάλληλοι, καὶ τὴν ἀγρευσιν ὁ τρόπος,
ὡς εἴπερ χέῃς ἔλαιον ἔν τινι λεκανίσκῳ
παρὰ τὴν σκιὰν τὴν ἑαυτοῦ τοὺς κολοιοὺς κρατήσεις
ναρκίσαντας ἄγρους λάκωνας ὄντας τῇ φιλονικίᾳ.

quod & notant Græcorum parœmiæ.

ἀντιλέγει τοσοῦτον].Ouidius:

Quæ quum ita pugnaret tanquam quæ vincere nollet,
Victa eſt non ægre proditione ſua.

Et paſſim veteres.

ἠδὲ μήλων] dele τὸ ἠδὲ, ortum ex repetitione τοῦ ἡδύ, qualia multa errantur.

τὸ πήδημα] idem dicunt πάλμα & παλμὸν: vnde & fortuitum ſuſſultum παλμὸν dicunt, quem *ſaliſſationem* Latini, e quo ominata ſuperſtitio veterum. & vetita Chriſtianis primis παρατήρησις παλμῶν. Reſcribenda ea vox gloſſis Philoxeni, in quibus, *Sagatio* παλμός. male. nam ad hanc ſaliſſationem reſpexit, non ad iactationem e ſago.

ἀνατρέπει] pro ἀποτρέπει. non placent qui reſcribunt ἀνατρέφει.

ἡμέρα μοι πᾶσα] Φύλαρχος γάρ φησι τοὺς σκύθας μέλλοντας καθεύδειν ἄγειν τὴν φαρέτραν. καὶ εἰ μὲν ἀλύπως τύχοιεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην διαγαγόντες, καθιέναι εἰς τὴν φαρέτραν ψῆφον λευκήν. εἰ δ' ὀχληρῶς, μέλαιναν. ὅτε

τοίνυν

τοίνυν τῶν ἀποθνησκόντων ἐκφέρειν τὰς φαρέτρας, καὶ ἀριθμεῖν τὰς ψήφους. καὶ εἰ μὲν εὑρεθείησαν πολλαὶ λευκαὶ, εὐδαιμονίζειν τὸν ἀπογενόμενον. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία.

τοσοῦτον φίλος] rectus erit ſenarius ſi ſcribſeris.

Φίλος τοσοῦτον, ὅσον ὁρᾷ τις ἐναντίον.

Propertius:

Quantũ oculis, animo tam procul ibit amor.

Τηλοῦ φίλοι ναίοντες οὐκ εἰσὶν φίλοι.

Pro ἐρᾷ legendum ὁρᾷ quis non videt?

ἀσπάσιον] Homeri eſt Iliad. ψ. & legendum hic, ἵκοιτο, vt in Homero.

XIII.

Ως καὶ τέχναι] ſcribſerat olim Agatho;

Τέχνη τύχην ἔστερξε, καὶ τύχη τέχνην.

Sed iuuat quoniam de fortuna & arte ſermo incidit, illuſtrare Salluſtij locum è priori Epiſtola ad C. Cæſarem de Republica ordinanda, libello ſane aureo. *Populus Romanus*, inquit, *antea obtinebat, regna atq. imperia fortunã dono dare*, &c. quẽ locũ nunquã bene interpunctũ vidi, neq. inueni q intelligeret.

At diſpungas vti feci, clara & recta ſententia: Credebant antea mortales fortunam eſſe, quę regna, honores, opes largiretur. & credebant duabus de cauſſis: prima, quod indignus quïſq. diues, honoratus, potens. altera, quod vix quiſquam perpetuo ijs bonis frui viſus. Sed poſtea contra eſſe didicere; fortunam ſibi quemq. ſuam fingere. Poſtquam hæc ſcribſi, prodiit doctiſſimi ac diligentiſſimi Ciaccionij Salluſtius; e quo diſces hoc amplius, legendum e libris, *Pro vero antea obtinebat regna atq. imperia fortunã dono dare*. nã quę ille & Latinius mutant, non ſequor.

ἐπεὶ τοίνυν μακρὸν] Plato IIII. πολιτ. μακρὸν τὸ προοίμιον τῷ ἐπιθυμοῦντι ἀκοῦσαι.

Χαρικλῆς] nomina mutat pro arbitrio. Nam idem olim de Antiocho & Seleucho ſcribtum. Appianus Syriaca. Plutarchus Demetrio. Valerius Maximus. Vide & Galeni librum περὶ τοῦ προγινώσκειν, qui habet multa illuſtrando noſtro.

Et Apul. Milesia x. vbi nouerca *lãguore simulato vulnus animi mẽtitur in corporis valetudine.* & Galenus dicto libro.

οὐδὲν ὅλως ἀῤῥώστημα] legendus Heliodorus lib. IIII. hist. Æthiop. qui multa prorsus his similia, vbi Chariclea amore ægra:

ἀρμονικῶς] Omnino legendum, ἀρμωνικῶς, siue ἡρμωνικῶς. aptata digitis arteria. quod ante dixit, τοῖς δακτύλοις τῷ σφυγμῷ προσαρμόζων.

τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι] quia bis iam venerat, vt dixit, tertiam visitationem reseruauit saluti dandæ. Est autem παροιμιώδης λόγος, τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι, à more solenni libandi tertij poculi Ioui seruatori. Pindarus Isthmijs. Plato in Charmide & III. Νόμων. Æschylus. Sophocles. Proclus.

σωτῆρα τὸν ἄνδρα] ita solent ægroti medicos. Lucianus ἐν ὠκύποδι.

ὁρᾷς με σωτὴρ, καὶ πάλιν σωτήριχε.

Item: σῶτερ, τί ποιεῖς; μὴ τύχοις σωτηρίας.

Et in Aristidis ἱεροῖς λόγοις sæpe. Helio-

dorus: πρός σε δὴ ἐγὼ δρομαῖος τὸν ἐμὸν καὶ σωτῆρα, καὶ θεόν.

θεοπρέπειαν] non poteſt ferri. Scribe, θεραπείαν.

τοῖς οἰκείοις] *Pareto legi quiſq. legem ſanxeris. Quod quiſq. iuris*,&c. apud I.C.tos.

χαλεπὴ μὲν ἡ αἴτησις] fortean reſcribendum αἵρεσις. Cic Offic. III. *primum minima de malis*. Item: *non ſolum ex malis eligere minima oportere*.

XIIII.

φιλομάτιον] volebant, φιλασμάτιον. Verius eſt φιλημάτιον: deminuto vocabulo ἀπὸ τοῦ φιλήματος. Nomen id mulieris meretricis in Plauti Moſtellaria, & Luciano, ἑταιρικῶν διαλόγων ιβ.

οὐδὲ ταῖς ἑταίραις] lege, οὐδέν.

ξυρὸν εἰς ἀκόνην] ἐπὶ τῶν προσηκόντων τισίν, aiunt Gręci, quos ſequi debuiſſet Eraſmus. Sed ſane hic ξυρὸν εἰς ἀκόνην nihil aliud eſt quam acutum ad cotem; vt dicimus rectum ad amuſſim.

ἀστιζόμενον] melius ἀστεϊζόμενον. hoc enim malo quam ἀττιζόμενον. At κρωβύλου ζεῦγος

notú e prouerbio. Imitatus Apuleius Milef. v. *Iugum fororium confponfæ factionis*. Achilles Statius lib. v. ὦ ζεῦγος κατ' ἐμοῦ γενήτων ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Sic bigam, trigam, quadrigam Latini.

πάντα θεῖκ' ἐξαύνεται] Inueni hanc parœmiam in vno Apoftolio: πάντα θεῖν ἐξαύνεται, ἐπὶ τῶν εὐπόρων. Ἀριστοφάνης ταγηνισταῖς. ἀπέδωκεν δὲ οἱ μὲν παιδιᾶς εἶδός τι. Εὐφρόνιος δὲ παροιμιωδῶς λέγεσθαι ἐπὶ τῶν παρακελευομένων ταχέως ἥκειν ἢ ἀπαλλάττεσθαι. Qui aut hinc corrigendus, quod Cafaubono noftro magis placet, aut ex eo nofter.

XV.

Ἐκμανείσης αὐτῷ] volebam αὐτόν. quæ amatorie illum fauciarat. In Epiftola fequenti: καὶ τῆς αἰδουμένης τὸ βλέμμα δεινῶς ἐκμαῖνον τὸν ὀρθῶς ἐρῶντα. In Platonis difticho:

ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι, Δίων.

Sed Cafaubono verius vifum, ἐκμηνεὶς ἐπ' αὐτῇ.

Hiftoria autem hæc in pauciora verba

contracta apud Plutarchum ἐν τῷ περὶ γυναικῶν ἀρετῆς.

Ακοντὶ] vidi qui reſcriberet ἑκόντι, pro vltro. At certum eſt ſcribendum, ἀκονιτί. Salmacida ſpolia ſunt τὰ ἀκονιτὶ σκυλευθέντα. *ſine puluere*, Horatio & Gellio.

μυοῦσα] lege, μυοῦς αἱ πόλεις.

φύσει τε καὶ κάλλει] ſcribe, φύσει τε καλή, κἀκ τῆς ἀφροδίτης. ſimile illi in prima. οὓς μὲν ἐδημιούργησεν ἡ φύσις, κάλλιστα δὲ πάντων ἐκόσμησεν ἀφροδίτη.

τῆς θεοῦ τὸ πολὺ διεπούσης] Virgilius.

--- *ponuntq. ferocia Pœni*
Corda, volente Deo.

τὴν προφήτην] melius, φανεῖσα. τὴν προφήτην accipio vt ſolet τὴν ταχίστην, ἐπιρρηματικῶς.

φιλόπαιδος] immo φιλοπάτριδος.

φύσιν γὰρ] reſcribe, φύσει γὰρ. infra II. XII. φύσει γὰρ αἱ γυναῖκες, &c. Et ſup. Epiſt. φύσει γὰρ ὁ ποῦς εὔπλαστος ὢν καὶ ταῖς ἀκοσμήτοις οἶδε κοσμεῖν.

εἴθε με] Plutarchus, ἦν οὖν ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι δόξα καὶ τιμὴ τῆς Πιερίας, ὥστε καὶ ταῖς Μιλησίων εὔχεσθαι γυναῖκας ἀξιοῦν, οὕτως

ἐρᾷ αὐτῶν ὡς ὁ Φρύγιος ἠράσθη πιερίας.

XVI.

οὐρανέ] ſoliti amantes cœlo, terræ, ſaxis, & ceteris inanimis narrare ſuos adfectus. Sed hoc nihil in rem præſentem. Omnino ſcribtum fuit, οὐδ᾽ αὐτοῖ, pro ἀνδρᾶσι. nec mulieribus nec viris.

ἔρος] notaui reſcribendum ἔρως, quãuis & illud dicatur, ſed poëtis; vixq. eſt vt hic liceat. Mox ſcribendum ἐκλαλῶν, ecfatus, quod poſtea ἐκφλῶναι.

μινύομαι ταχύ] hęc vero quid ſibi velint, alij explicent; mihi tenebræ.

τῶν στέρνων ἀμβλυνθέν] Ouidius: [*laxa,*
Prodita ſunt, memini, tunica tua pectora
Atq. oculis aditum nuda dedere meis.

ἐκ τῶν ἑρμῶν] τὰ μεταξὺ τῶν ὀδόντων, ἑρμοί. Pollux lib. II.

οὕτω προσφῦσα] Lucretius:
Quod petiêre premũt arcte, faciuntq. dolorẽ
Corporis, & dentes illidunt ſæpe labellis,
Oſculaque adfigunt. ---

ὦ φιλότης] blãditiæ, etiam ad viros. Socrates in Phędro. Syneſius. Lucianus, ἐν

ἔρωσι. & alibi ſæpe.

τοιοῦτον] ſcribe, τοσοῦτον. tantum tibi dicemus. vt ſupra II. τὰ δ᾽ ἐντεῦθεν ἐν κεφαλαίῳ τοσοῦτον λεκτέον. & infra XXIIII. τοσοῦτον δ᾽ ἀπεκρίθην. Plautus Mercatore:

I, & hoc memento dicere. nunquid amplius?
Tantum eſt.---

XVII.

ὡς ὕδωρ] forte legendum, διαῤῥέων. Mox ἐπιτυχής, quod idẽ eſt cũ ἐπήβολος.

κύρβεις κακῶν] prouerbialis ſermo. Grãmatici Græci. κύρβις κακῶν, παροιμία. σανίδες εἰσὶ παρ᾽ ἀθηναίοις τετράγωνοι, ἐν αἷς τοὺς νόμους ἔγραφον, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας ἐποίουν. ἐπὶ τῶν τοίνυν σφόδρα πονηρῶν ἡ παροιμία.

γέλως ἐπ᾽ ἄκρων τῶν χειλῶν] Theocritus.
ὄμματι μειδιόωντι· γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς.
Heliodorus: πρὸς ταῦτα ἐμειδίασεν ὀλίγον καὶ βεβιασμένον, καὶ μόνοις τοῖς χείλεσιν ἐπιτρέχον.

ῥανὶς γὰρ ὕδατος] πέτραν κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείη. Lucretius lib. I.

Stillicidi caſus lapidem cauat.-- Et lib. IIII. *Nõne vides etiã guttas in ſaxa cadẽtes*

Humoris longo ſpatio pretundere ſaxa.

Ouidius: *Gutta cauat lapidem.---*

τὸ δέλεαρ] Eadem tranſlatione Ouidius:

--- Semper tibi pendeat hamus.

χρόνῳ δ' ἐς ἀπεῖδον] Theocritus.

--- ἐς Τροίην πειρώμενοι ἦλθον ἀχαιοί.

κοινὴ ναῦς] Cicero, *In eadem es naui,* Epiſt. II.

XVIII.

Αμαθὴς] ſcribe ac diſtingue, ἀμαθὴς ἀκόμψων, ὅτι ἀμαθὴς δυσπρεπῶν. Ακομψοι non ſunt incomti, ſed inficeti. Infra XXIII. καὶ τίς ἀνὰ φροδίτου. βδελυρὸν, ἄκομψον ποιόνδε ποθεῖ.

λάκαιναι] ſcribe, λάκαιναι. Nobilitas canibus Spartanis. Nonnus Dionyſiac. XVI.

ἄξομαι ἐκ σπάρτης ἑτέρους κύνας. ---

Virgilius: *Veloces Spartæ catulos.---* & alij paſſim. Mox ſcribe μεταθεῖς.

Ταντάλου θησαυροὺς] παροιμιώδης λόγος. Plato in Euthyphrone.

πρόσοδον] ſcribe, ὀρρωδεῖν. Sunt autem hæc fere ad verbũ e Platonis Phædro, vbi de ſenib. amatorib. adoleſcentiũ.

τῷ δὲ δὴ ἐρωμένῳ ποῖον παραμύθιον ἢ τίνας ἡδονὰς διδοὺς ποιήσει τὸν ἴσον χρόνον συνόντι μὴ οὐχὶ ἐπὶ ἔσχατον ἐλθεῖν τῆς ἀηδίας. ὁρῶντι μὲν ὄψιν πρεσβυτέραν, καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ. ἑπομένων δὲ τῶν ἄλλων ταύτῃ, ἃ καὶ λόγῳ ἐστὶν ἀκούειν οὐκ ἐπιτερπὲς, μὴ ὅτι δὴ ἔργῳ ἀνάγκης ἀεὶ προσκειμένης μεταχειρίσασθαι. Vnde vides qui rescribenda hic postrema.

ἥλικα γὰρ δεῖ] & hæc ad verbum ex Platonis Phædro: ἥλικα γὰρ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἥλικα. ἡ γὰρ οἶμαι χρόνων ἰσότης ἐπὶ ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα δι' ὁμοιότητα φιλίαν παρέχεται. Vides hic legendum ἄγουσα, non ἀγγοῦσα. Item δὴ pro δεῖ. ὁμοιότητα & ὁμοιότατιν, vtrumque rectum, vt quod infra ἐμμετρότητα, pro quo Plato, ἐμμετρότατα.

καὶ ὁ μὲν τις νέων] Communis locus, & tractatus à multis. Sed habent omnes à Platone, e quo hæc ad verbum exscribta, Politic. v. ἀνδρὶ δ' ἐρωτικῷ οὐ πρέπει ἀμνημονεῖν ὅτι πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμηγέπῃ δάκνουσι καὶ κινοῦσι, δοκοῦντες ἄξιοι εἶναι ἐπιμελείας τε

καὶ τοῦ ἀσπάζεσθαι. ἢ οὐχ οὕτω ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλούς. ὁ μὲν ὅτι σιμὸς ἐπίχαρις κλη-θεὶς ἐπαινεθήσεται ὑφ᾽ ὑμῶν. τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικόν φατε εἶναι. τὸν δὲ διὰ μέσου τού-των ἐμμετρότατα ἔχειν. μέλανας δ᾽ ἀνδρικοὺς ἰδεῖν. λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας εἶναι. μελαγχλώρους δὲ καὶ τοὔνομα οἴει τινὸς ἄλλου ποίημα ἢ ἐρα-στοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέρον-τος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾖ. καὶ ἐνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζεσθε, καὶ πάσας φωνὰς ἀφίετε, ὥστε μηδένα ἀποβάλ-λειν τῶν ἀνθούντων ἐν ὥρᾳ. εἰ βούλει, ἔφη, ἐπ᾽ ἐμοῦ λέγειν περὶ τῶν ἐρωτικῶν ὅτι οὕτω ποιοῦσιν, συγχωρῶ τοῦ λόγου χάριν. τί δέ, ἦν ἐγώ. τοὺς φιλοίνους οὐ τὰ αὐτὰ ταῦτα ποιοῦντας ὁρᾷς, πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζο-μένους; Vides totum locum, e quo noster exſcribtus. Sed & illud Plutarchi ἐν τῷ περὶ τοῦ ἀκούειν. οἱ γοῦν ἐν ὥρᾳ πάντες, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, ἁμηγέπη δάκνουσι τὸν ἐρωτικόν, καὶ λευκοὺς μὲν θεῶν παῖδας ἀνακαλῶν, μέλανας δ᾽ ἀνδρικούς, καὶ τὸν γρυπὸν βασιλικόν, καὶ τὸν σιμὸν ἐπίχαριν, τὸν δὲ ὠχρὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρουν ἀσπάζεται καὶ ἀγαπᾷ. δεινὸς γάρ ἐστιν ἔρως ὥσπερ

ὁ κιττὸς αὐτῶν ἐκ πάσης ἀναδῆσαι προφάσεως. Idem libro, πῶς ἄν τις διαγνοίη τὸν κόλακα τοῦ φίλου· ὥς που καὶ Πλάτων φησὶ τὸν ἐραστὴν κόλακα τῶν ἐρωμένων ὄντα τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικόν, μελανας δὲ ἀνδρικούς, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας. τὸ δὲ μελίχλωρον ὅλως ἐραστοῦ ποιητὸν εἶναι ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὠχρότητα. Theocritus in eandem sententiam:

--- σύραν καλέοντι τὺ πάντες,

ἰσχνάν, ἁλιόκαυστον, ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Lucretius fine libri IIII.

Nigra μελίχροος *est; immunda & fetida* ἄκοσμος; *Cesia*, παλλάδιον; *neruosa & lignea*, δορκάς. &c.

μελιχρῶτας] in Platone, μελαγχλωρούς. falso. Malim quod in Plutarcho, μελίχρους. idq. & hic & in Platone reponendum crediderim. Mansit in Lucretio: & credũt docti fuisse idem in Theocrito. Habes & in Phędro Platonis. Quod sequitur, in Platone sententia hæc est, nomẽ hoc à nullo alio fictũ, quam ab amante imminuente verbis pallorem,

quem iam ipsi persuaserat adfectus esse leuiorem. At hic paullo aliter, vt solet quamuis mutatis superioribus retinere verba ex auctoribus minus consequentia. Legendum tamen τινὸς ἄλλου, vt in Platone. Melichrous nomen credis à quouis alio fictum potius quam ab amore tuo. ποίημα, quod hic & in Platone, idem est cum eo quod in Plutarcho, προσποίημα.

διὰ φιλεργαστεῖς] lege διὰ φιλεργαστείας. Mox vno verbo scribendum θεωρήσαιμεν.

XVIIII.

Απέστησεν] abduxit ab arte & à scena; scilicet, quia duxit domum. Notabis, ἀπέστησεν μουσουργὸν, pro ἀπέστησεν ἀπὸ τῆς μουσικῆς ἐργασίας. vt *docere pictorem & librarium*, in Pandectis, pro docere picturam & librariam. in l. si autem, & l. seq. de rei vendic. Varro; *equus traditur magistro, vt equiso doceat tolutim.* Sic Martial. *discere citharœdum*, pro citharœdicam;

Fac discat citharœdus aut choraules.

quod mutandum non fuit. Vetus interpres Iuuenalis: *Didicit à patre luxuriosus & gulosus*. Similis ὑπαλλαγισμὸς in l. patronus qui operas §. item plerumque De oper. libert. *Medici seruos eiusdem artis libertos perducunt*, id est, perducũt ad libertatem; vt in Priapeis:

--- *quot nocte viros peregit vna:*

id est, fecit vt essent viri, vt fungerentur officium viri.

ἐφεζόνιον] rescribe, εὐφεζόνιον.

ἀλλὰ ἄφθονος] scribe ἀλλὰ φθόνος. Inepta superstitio veterum, vt & sperantes magna deprecarentur inuidiam Adrasteæ metu, quod notauimus supra, & rursus si quid mali edicerent, id vt auerterent simul verbo, ne noceret. Vnde illa, quod Deus omen auertat; quod minime ita sit. Plena exemplorum omnia. Insigne illud Ciceronis, qui ne malum quidem Reip. nominare vult, sed ad alias Respublicas orationem auertit. II. de Officijs: *sin qua necessitas huius muneris alicui Reipublicæ*

obuenerit; malo enim alteri quam noſtræ ominari; neque tamen de noſtra, ſed de omni Republica diſputo: quod maluit, quam adſcribere ſuetum carmen, quod dij auertant. Simile apud Lucianum, ſed cum ſolita illi homini εἰρωνείᾳ, ἐν τῷ, πῶς δεῖ συγγράφειν. ἢν εἴποτε πόλεμος ἄλλος συσταίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους· οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις, ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων.

ἐν ἀρότῳ παίδων] ſolẽnis formula legitimi cõiugij, liberũ quæſendũ gratia. Nõ exſcribo quæ paſſim collecta in eã rẽ.

τοῦτο γὰρ μετακέκληκεν] nominis mutandi cauſſæ diuerſæ; præcipua vbi tollenda ex animis hominum opinio abiectionis ac vilitatis, cui rei nominis mutationem apud plebẽ multum valere quotidianis exemplis videmus. Perſis id moris fuiſſe Cteſias tradit, quum ad regnum venirent; ſed enimuero his tantum, qui educati à iuuentute alia ſpe quam vt eſſent reges; vt Codomarus, qui Ocho mortuo

Darius dictus, adſumto nomine regio, vt deleret opinionem iniuſte occupati regni. Cauſſa eadem cur relatis in deos mutetur nomen, quia priori nomine vix eſt quin habeantur ſemper pro mortalibus; vt Matuta, Palæmon, Quirinus. Eadem ratio hic valuit: Cognita mulier priori nomine pro ſcenica aut meretrice, vbi nubſit primario viro, mutat nomen vt alia eſſe credatur. In adoptionibus idem fuit, vbi adoptatus plebeius in maiorem familiam, & nomen clarius. Cicero II. de Legibus: *quaſi in familiam patriciam venerit, amittit nomen obſcurius.* Itaq. Clodius patricius adoptatus à Fonteio plebeio non mutat nomen. Idem, vbi mutata ciuitas: vt L. Tarquinius Priſcus, ex Lucumone; Cælius ex Cæle Viuenna; Appius Claudius ex Atta Cluſo. Artemidorus: καὶ ὢν ἥλιος ἔτυχε τῆς ῥωμαίων πολιτείας, καὶ οὕτως ἀφῃρέθη τοῦ προτέρου ὀνόματός τε καὶ ἀξιώματος. Ita Cn. Põpeium Philonem habes apud Ciceronem

nem Verrina VI. & Cn. Sulpitium Olympum, Verrina III. qui à Cn. Pompeio, & Cn. Sulpitio adepti ius ciuitatis: ſicuti & ſerui manumiſſi adſumſere nomen dominorum, vt agnoſcerentur liberi. vnde nota, liberorum nomen & cognomen habere, in l. quum precũ. C. de liber. cauſſa. Et tria habere nomina, in Horatio, & Artemidoro v. lxxxxII. Nam certe ſeruis vnum nomen; & recte Popillius Rufus liber in Hadriani reſcribto, Inſtitutionibus, de eo cui liber. cau. bona addic. quia duo nomina habet: neque obſtant quę à maximo Iuriſconſultorum anquiſita contra: nam & in l. xxIII. de manumiſſ. dictus Gaius Seius, quia tum habebatur pro libero, & inſcribtio quam adfert, in vrbis Romæ epigrammatis exſtat integrior: M. RHENIVS. LIBER. XYSTVS. TI. CÆSARIS. SERVVS. Sed hæc extra rem noſtram. Hoc addo, mutationem ſimillimã eſſe in Luciani Somnio, vbi

Simon paupertinus vir, vbi hereditate apta fit diues, Simonidem ſe vocari iubet: Pontificum Romanorum nominis mutatio ab alia cauſſa, quam veteres memoriæ notant.

ἀμφιδέται] lege, ἀμφιδέαι, quo modo locuta omnis antiquitas.

φάσκει νῦν] lege, φασὶν: nam hoc ex auditione loquitur.

ἁπάντα γ' οἶμαι] ſcribe, ἁπανταχοῦ δὴ ἐν ταῖς γυναικωνίτισι. ταλασία, ἐριουργία, Suidæ & Heſych. In fine legendum, παρ᾽ ἐκεῖνα.

XX.

ἐμβεβληκέναι] ſcribe, ἐμβεβλημένους. incarcerati. Mox ſcribendum, φυλακίδι.

Εὐρύβατον] notum prouerbio nomen: Ideo ait φασὶν. nam ita explenda lacuna. Pręter alios Apuleius in Apologia: *quis Eurybatus, quis Syphas, quis Phrinondas talem excogitaſſet?* Mox ſcribendum, κλοπῆς, & ταύτας.

ἀλλ' ἀτὴν καλὴν] aut ſcribendũ, ἀλλ' ὁ τὴν καλὴν, pro ἀλλ' οὗτος. aut, ἀλλ' οὐ τὴν καλὴν. Mox diſtingue, καὶ μόνη τὴν δίκην.

XXI.

γάμον] quod mox μῖξιν. Ita in his epiſtolis & aliis ſcribtoribus paſſim, ne quis legitimas tantum & ſolennes nubtias eo verbo ſignari putet. Nubere quoque ita Latini: eoque transferunt ad pecua omnia, quibus nubtiarum nihil cognitum niſi coitus.

ἔστω] omnino ſcribendũ: ἔστω, δεδόχθω. vt infra XXV. καὶ τοῦτο δεδόχθω. & duodecima ſecundi; ἔστιν, δεδόχθω, οὐδὲν ἀμφιβάλλω.

εἰ γὰρ οὕτως σοι φίλον] παροιμιώδης λόγος. Plato in Theæteto: εἰ οὕτως, ὦ Θεόδωρε, σοὶ φίλον, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρόν, φασὶν οἱ παροιμιαζόμενοι.

μόνης ἀξιούμενος θέας] quod *extrema linea amare* vocat Terentius in Eunucho, vbi exponunt amoris gradus, videre, adloqui, attingere, ſuauiari, & frui. Lucianus ἐν ἔρωσι ſcalam ſibi paraſſe ait Cupidinem; primumq gradum eſſe viſum, ſequi tactum, ſiue adtẽtationem; dein modeſta oſcula; tum procaciora, e quis demum perueniri ad vltimum

illud quod vocant gaudium: ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως πρὸς τὸν ἔσχατον βαθμὸν τῆς ὄψεως &c.

ἐλπιζόμενος] diſtingue: ἐλπιζόμενος ἐστὶν ὁ γάμος. ἡδὺς, εὔζηλος, καὶ λίαν εὐκταῖος· γέγονε, περιεφρονήθη. dum ſperãtur nubtię, dulces; vbi fuére, neglectui habentur. querela hæc vbiq. obuia. cuius ſententia omnis ex diſtinctione clara; quo modo peccatum ſæpe. In Martiale;

Nulli te facias nimis ſodalem:
Gaudebis minus & minus dolebis.

Vix apparet argutia, quæ hæc eſt. Dicis te gauiſurum minus, ſi nulli te ſodalem feceris; at idem etiam minus dolebis:

Gaudebis minus? & minus dolebis.

Nam hæc moleſtia cauſſa fuit præcepto, ne neceſſe ſit vnum ſollicitum eſſe pro pluribus. Cicero in Lælio.

XXII.

Αἴτιον δ' ἦν] Plutarchus in Catone minore: ὅτι κινδυνεύει τὸ λίαν φιλεῖν, μισεῖν, ὥς φησι Θεόφραστος αἴτιον τοῦ μισεῖν γίνεσθαι πολλάκις.

αὖρα] pro ἄβρα, quo nomine famulæ honestiores dictę.

καὶ πόθεν] Liuius lib. 1. *quærenti viro, satin' salue? minime, inquit: quid enim salui est mulieri amissa pudicitia?*

καὶ τεχνηκὼς] Credo legendum, καὶ τεθνηκὼς ἀθυμίᾳ. desperatione mortuus.

εἴωθε γὰρ] Omnino legendum, εἴωθε γὰρ ἡ βαρύτης ἐὰν ἀμελεῖσθαι δοκῇ καταβάλλεσθαι. solet molestia deprimi, ac deiici, si negligi videatur. In Alciphrone habes in re simili. εἴωθε γὰρ ἡ βαρύτης τῷ ἀμελεῖσθαι καταβάλλεσθαι. e quo habet hic noster, quem ætate posteriorem esse vel huius epistolæ titulus indicio est; qui non alterius sane Alciphronis respectu, quam sophistę illius, præcipue quum iunctū sit Luciani nomen, cuius ἑταιρικὰ habemus non secus quā Alciphronis. nā ita solet, quum desunt causę fingendorum nominū ex ipso argumento, adsūmere inter se cōuenientia artificū priscorū nomina: vt decima nona secūdi, Archilochus Terpandro. qui vterque

musica clarus. Mox legendum, ἐδάκρυέ τε ἁπαλὸν μεταστραφεὶς ἐπὶ θάτερα, καὶ τῇδε κἀκεῖσε τὸ πρόσωπον ἐξωθῶν, ἀποπέμπεται τὰ δάκρυα τῶν παρειῶν.

σῦνκάζειν] ſcribe, σ᾽ εἰκάζειν.

XXIII.

καὶ τὸ μὲν κακόν] reſpicit ad prouerbiũ e Græcorum myſteriis: ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον. at hic contra.

πισσοὶ] ſcribe πεσσοί. confundit autem πεσσοὺς, κύβους, ἀστραγάλους, quæ diuerſa omnia. ψῆφοι notæ ſunt quibus ſignant quod quiſque lucratus. Sed de tota ea re ad Nonium latius.

ὅτῳ] lege, ὅτω.

XXIIII.

Οἱ κρυφαῖοι] ſcribendum κορυφαῖοι, & mox, εἷς δή που θρασύτατος.

κάλλος ἄμαχον] ſcio κάλλος ἄμαχον in Suida eſſe pro eximia forma; ſed hic malim ἄμαχον quaſi ἐπιρρηματικῶς ſumi, vt dicat vltro ac gratis præferri formam diuitiis, quod dixit paullo ante προῖκα.

ἐκκεκώφωκας] ad verbum e Platonis Lyſide. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε τοῦ λύσιδος. ἂν μὲν δὴ καὶ ὑποπίῃ, εὐμάρεια ἡμῖν ἐστι καὶ ἐξ ὕπνου ἐγρόμενοις λύσιδος οἴεσθαι τοὔνομα ἀκούειν.

ἐμὲ γὰρ οὐδὲν θάλπει] Alciphron: ἐμὲ δ' οὐδὲν θάλπει τι δόξα, ἀλλ' ὃν θέλω δὸς τίμαρχον δάματερ.

τῶν ὤτων] oſculi delicatiſſimi genus, vt auriculis prehenſis baſium pangerent. Pollux. Theocritus. Plutarchus. Clemens Alexandrinus. Plautus Aſinaria & Pœnulo. Tibullus.

ὑπελθούσης] lege ὑπελθούσῃ, ὑπέρχεσθαι, inſinuare ſe ad aliquem vt eum illicias. infra prima ſecundi: ἤδη μὲν οὖν πολλαὶ τὸν νέον ὑπῆλθον ἑταῖραι.

XXV.

κληθεῖσα μεταπέμπομεν] Traiectio numerorũ. Vocata à Pamphilo accerſiuimus etiam ſororẽ: ſcilicet, ego & Pamphilus. qualis illa Epiſtola III. τῇ λιμώνῃ συνεσίαμεν, ſcilicet ego & Limona. Sed verius eſt hic reſcribẽdũ, μεταπέμπω μέν.

ἀγλαΐσματι δέῤῥης] lege, ἀγλάϊσμα τῆς δέρῆς. Lucianus περὶ τοῦ οἴκου. ἢ περὶ τῇ δέρῃ λεπτός τις ὅρμος.

τὸ δὲ παραύτιον] malim παραύτινον, aut παραυτινίδιον: id est λεπτῆς τινος ἐσθῆτος genus. Pollux VII. XVII. καὶ μὴν τό γε παραυτινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς παραυτίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Lucianus ἐν ἑταιρ. διαλόγοις. οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὅρμον, οὐ παραυτινίδιον ἔχουσα. & in libro περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν διαβολῇ. καὶ λαβὼν τὸ παραυτινίδιον ἐκυμβάλισε. Habes & in Alciphrone. τὰ δὲ ἀρχαῖα καὶ τειχινὰ περιβαλλομένη παραυτινίδια αἰσχύνομαι τὰς φίλας. Aliud eſt παραυτεινὸν in Philoſtrati Epiſtolis. τὸ δὲ φυκίον, καὶ ὁ κηρὸς, καὶ τὸ παραυτεινὸν, καὶ οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι, θαΐδος, καὶ ἀρισταγόρας, καὶ λαΐδος φάρμακα.

μέση ἐμοῦ τε] ex Platonis Sympoſio. ὡς κατεκλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα χωρὶς ἡμᾶς διαλάβῃ. mox legendum, πρὸς αὐτόν.

καταπίνοντες τὰ φιλήματα] Achilles Statius II. in re ſimili. οὕτως ἀλλήλων προσι-

πινόμενα τὰ φιλήματα. vbi & ἀποσολιμαῖον φίλημα id vocat.

Πάμφιλος δὲ μήλου μικρὸν] ex Luciano, ἑταιρικῶν διαλόγων XII. τέλος δὲ τοῦ μήλου ἀποδακὼν, προκύψας πως, εὐστόχως προσηκόντισας εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ φιλήσασα, μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο,

ἢ σίδηρος] affine illis Græcorum Parœmiis. ἧλος τὸν ἧλον, καὶ πάτταλος τὸ πάτταλον ἐξέκρουσεν. ἐπὶ τῶν ἰωμένων δι' ἁμαρτήματος ἁμάρτημα.

XXVI.

Πρὸς ὀρχηστρίδα] elegans epiſtola, & referens ante oculos pantomimorum geſtum ac morem, de quibus nos plura alias. Nunc dicam hoc tantum, pantomimos Græco vocabulo dictos Italis, qui Græcis ipſis χειρονόμοι, quod manibus omnia effingerent: nam verum eſt præcipuam illis artem in manuum artificioſo motu, quamuis & pedum, totiuſque corporis ammini-culo ad exprimenda omnia vterentur.

Id fiebat ita, vt repræsentarent notam quandam ac nobilem personam, in quam scribtum esset canticum à poëta: ita enim Latini proprie, quod Græci ὑπόρχημα. Plinius. Macrobius. Eam personam primum veste ipsa referebant; vt in Velleio, *Plancus quum cæruleatus & nudus, caputque redimitus arundine, & caudam trahens, genibus innixus, Glaucum saltasset in conuiuio*, & cæt. scilicet, vestitu effícto in numen maris. Deinde saltantes ad numerum, manibus, pedibus, eorumq. ac totius corporis contractione, aut extensione, singulos versus, singula verba cantici referebãt. Macrobij ea de re caput integrum, dignissimum lectu, vbi de Bathylli ac Pyladis altercatione; ad quem te mitto, lector. Saltare id Latini dixere, Græci ὀρχεῖσθαι, quod erat exprimere motibus corporis verborũ sensus: vnde apud Secundum in epistolis: *me non minus male saltare quã legere*, quod non intellexere, qui rescribserunt,

notare. & apud Achillem Statium lib. III. ἱκετεύει με χερὶ τοῖς νεύμασι, καὶ τὴν δέησιν δηλοῖ ταῖς χειρονομίαις. ὦ τῶν ἀτυχημάτων. ὃν θρῆνον ὀρχήσομαι. Eiuſdem Secundi de Numidio Quadrato legenda Epiſtola, & adnotandus Sidonij locus, quem mox exſcribam, de Caramallo. Item Apuleij in Apologia, & liber Luciani περὶ ὀρχήσεως, vbi plura de hac re. Iuuenalis:

Chironomon Ledam molli ſaltante Bathyllo.

Vbi vides vtrumq. Latinum & Græcum; χειρόνομος ſaltat. Idem rurſus iunxit:

Structorem interea, nequa indignatio deſit,
Saltantem videas, & chironomonta volanti
Cultello.---

Saltantē & χειρονομοῦντα, prorſus idem: tranſlati ſcilicet iſti artifices à theatro ad conuiuium, vbi ad numerum ſalta-

rent & mouerent ſciſſorium illum gladium; quod Petronius in eadem re dixit, *ad ſymphoniam geſticulatus lacerabat opſonium.* Scio impoſuiſſe viris magnis locum Iuuenalis, quaſi ſtructor dictus fuiſſet etiam chironomon. At in eo ſcribtum eſt, ſaltantem & chironomonta συνωνύμως, non ſtructorem & chironomonta: quod nomen Carpo illi Petroniano non magis adſtruit Iuuenalis hic locus, quam Sidonij ille alter quem addunt, *Inter Apicios & Byzantinos chironomontas.* Nam & ibi nihil aliud quam ſaltantes. Sed de tota ea re alibi latius.

πολύμνιαν] omnino ita diſtinguendum, & ſcribendum: τίς ἰδὼν οὐκ ἠράσθη; πολύμνιαν, ἀφροδίτην ἔχουσιν οἱ θεοί. ἐκείνας ἡμῖν, ὡς ἐφικτὸν, ὑποκρίνεις ὑπ' αὐτῶν κοσμουμένη. Duo laudat in hac muliere, formam & artem: nam quod dixerat initio, fama celebratam ipſius τὸ χάριεν, id poſtea ait, μᾶλλον ἀγάμενοι σε τοῦ κάλλους. Et in fine, ὑπερφέρουσα καὶ τέχνῃ καὶ κάλλει.

Ideo hic forma ait referri Venerem, arte Polymniam; quæ ſcilicet & Lyricorum omnium princeps, in quîs τὰ ὑπορχήματα, & ſpeciatim huius artis. Lucianus περὶ ὀρχήσεως· πρὸ πάντων δὲ μνημοσύνην, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς Πολύμνιαν ἵλεων ἔχειν αὐτῇ πρόκειται. vbi commode ad ſuum propoſitum notat Polymniam præſidere huic arti, quia memoria maxima opus pantomimis, quîs effingenda omnia quæ vnquam fuere. Caſſiodorus Varior. IIII. LI. *His ſunt additæ Orchiſtarum loquaciſſimæ manus, linguoſi digiti, ſilentium clamoſum, expoſitio tacita, quam muſa Polymnia reperiſſe narratur, oſtendens homines poſſe & ſine oris adfatu ſuum velle declarare.* In Carmine de Muſarum inuentis;

Signat cuncta manu, loquitur Polyhymnia geſtu.

quod nō intellexere qui ad Rhetoricā retulerūt. Et hic verſus docet Auſonij eſſe id carmē potius quàm Virgilij, cuius ætas repertæ nuper arti nondum

attribuerat pręſidem Muſam. Et hanc intelligit Leontius ſcholaſticus in Anthologia:

Θῆλυς ἐν ὀρχηθμοῖς κρατέει φύσις. εἴξατε κοῦροι·
 μοῦσα Ῥοδάνθη τοῦτον ἔθεντο νόμον.
ἢ μὲν, ὅτι περὶ τῇ κινήσιος εὕρετο ῥυθμούς,
 ἡ δὲ, ὅτι τῆς τέχνης ἦλθεν ἐς ἀκρότατον.

ὡς ἐφικτὸν] quia de immortalib. loquitur, ὧν τὰς γε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι τῇ ἀνθρωπίνῃ μιμήσει, ait Lucianus ἐν τῷ περὶ τῶν εἰκόνων.

περὶ αὐτὴν κοσμουμένην] vt Epiſt. xx. καὶ τῆς ἀφροδίτης κοσμηθεῖσα. Et in prima: λαΐδα κάλλιστα πάντων ἐκόσμησεν ἀφροδίτη.

ὀνομάσω ῥήτορα] Omnia hæc ex ſupradicto Luciani libro περὶ ὀρχήσεως. οὐ μὴν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἐπιδεικτική ἐστιν, ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται. οὐκ ἀπήλλακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς. Et quod mox de Proteo, eſt ex illis. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν αἰγύπτιον οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέγειν. Iam illa quæ

in fine, etiam graues ac ſerijs occupatos debere huic ſpectaculo tradere ſe, ex eodem Luciano, cui totus is liber ſcribtus, vt doceat ſpectandos pantomimos etiam philoſophis.

ὑπορχημάτων] cantica, ad quæ ſaltare choros olim fuit in vſu, dicta ὑπορχήματα, cuiuſmodi multa ſcribta Pindaro veteres Grammatici docēt. Tandem inuenta pantomimorum ſaltatione proprie ijs accommodatum hoc genus cantici, cuius, vt dixi, ſingula verba exprimere illi debebant ſuis geſtibus, vt illud apud Macrobium, τὸν μέγαν ἀγαμέμνονα, quem Pylades erectus in primores pedum digitos ingētem velut metiebatur; Bathyllus contractum & cogitabundum referebat. Inuenta autem ſaltatio hęc ſub Auguſto. Tacitus. Suidas. Vide quę ad Tacitum doctiſſimus Lipſius, & adde Lucianum, qui in ea re diſertus auctor.

ἀνέστηκε τὲ ὀρθὸς] vt ſolet quum quid placet. Propertius:

Stantiaq. in plausum tota theatra iuuẽt. Arnobius IIII. *Conclamant & adsurgunt theatra, caueæ omnes concrepant fragoribus atque plausis.* Cicero in Lælio; *stantes plaudebant in re ficta.* quod non alio trahendum: nam verum est stetisse olim in theatro, non sedisse. Tacitus, Valerius, alij. Sed Pacuuij ætate iam sedebant, vt ex Plauto videre est, qui incurrit in eadem tempora.

διηγεῖται καθ' ἕκαστον] fieri id amat in omnib. spectaculis: Apuleius Florido III. *qui non adfuerant, percontari ante dicta: qui adfuerant, recordari audita.*

ὃν Καράμαλλον] olim Bathyllus primas tulit in hac arte, & cum eo Pylades: de quibus Tacitus, Dio, Seneca, Iuuenalis, Suidas, alij. At postuma ætate Caramallus, quẽ ex vno hoc & altero Sidonij Apollinaris loco disces χειρονόμον fuisse, non γελωτοποιόν. In Narbone;

Coram te Caramallus aut Phabaton
Clausis faucibus & loquente gestu,
Nutu, crure, genu, manu, rotatu

Toto

Toto in ſchemate vel ſemel latebat.

Vbi videtur ætatis ſuæ aut ſane non multo anterioris artifices laudare, diſcaſq. inde tẽpus quo Ariſtænetus noſter fuit, ſcilicet poſt Conſtantinum; quod & quæ mox de veteri ac noua Roma, probant clare. Caramalli mentionem eſſe etiam in antiqua inſcribtione Gręca monuit me vir doctiſſimus atq. optimus P. Pithœus. Sed enim id in Anthologia eſt lib. IIII. vbi Leõtij Epigramma;

μουσάων δεκάτη, χαρίτων Καράμαλλε τετάρτη,
τερπωλὴ μερόπων, ἄστεος ἀγλαΐη.
ὄμματά σοι καὶ ταρσὰ ποδηνέμα, καὶ σοφὰ χειρῶν
δάκτυλα, καὶ μουσῶν κρείσσονα καὶ χαρίτων.

quod de hoc noſtro Caramallo eſt; quem male crediderũt ὀρχηστρίδα fuiſſe, non ὀρχηστὴν: Inducti ex primo verſu, vbi μουσῶν δεκάτην eum dicit. Itaq. & in lemmate ſcribendum πρὸς ὀρχηστὰς καὶ ὀρχηστρίδας. Et in epigraphe ipſius Epigrãmatis, εἰς εἰκόνα ὀρχηστοῦ.

ἀνάπαυλα γὰρ τῆς σπουδῆς] Lucianus ἐν

ἔρωσι. ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι. ποθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες εἰς ἡδονὰς ἀνίεσθαι. Itaq. bene Casaubonus, οὐκ ἀνάξιον.

καὶ τέχνῃ καὶ κάλλει] Idem Leontius Scholasticus de saltatrice,

Κάλλεϊ καὶ τέχνῃ πάντας ἐφελκομένη.

XXVII.

Φίλων ἄτυχον] lege, φίλωνα τυχόν. Quod sequitur, est e Platonis Symposio; vbi Alcibiades, ἐφρόνουν γὰρ ἤδη ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον.

καὶ πολλῶν] deest forte ἀξιῶν, aut quid simile; quamuis corruptum ego potius locum censeo.

κάλλος ἀντὶ κάλλους] Plato in Symposio: κάλλος ἀντὶ κάλλους ἀλλάξασθαι.

ᾄδει δ' ἄνεως] id est frustra & incassum canit. In parœmijs Grecorum: ἀνέως ᾄδεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

ἀμουσότερα λειβηθρίων] In parœmijs Græcorum: ἀμουσότερος λειβηθρίων. ἐπὶ τῶν ἀμούσων καὶ ἀπαιδεύτων. λειβήθριοι γὰρ ἔθνος Θρᾳκικόν ἐστιν οὔτε μέλους ἁπλῶς οὔτε ποιημάτων ἐν-

νοιαν λάμβανον. λέγονται δ' ἀμουσότατοι εἶναι,
ἐπεὶ παρ' αὐτοῖς ὁ τοῦ ὀρφέως ἐγένετο θάνατος.

νὴ τὼ θεῶ] scribendum, νὴ τὼ σιώ, quod Spartiatę. τὼ σιώ. hoc est, νὴ τὼ διοσκούρω. Fratres deos indigetauit Latinitas. Suetonius in Caligula: *Æde Castoris & Pollucis in vestibulum transfigurata consistens sæpe inter fratres deos medium adorandum se adeuntibus exhibebat.* Albinouanus in Consolatione Liuiæ:

Sępe Nero inlachrymãs submissa voce loquetur,
Cur adeo fratres, heu sine fratre, deos?

ἔνθα, φησίν, ἄνεμος] scribe, φασίν. Prouerbiale est. Æschylus Philocteta:

ἐν θ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος, οὔτε πλεῖν ἐᾷ.

apud Parœmiographos, qui notant dici ἐπὶ τῶν δυσχερήσοις περιπεσόντων.

XXVIII.

Κοχλίδος] κοχλίδος scribẽdũ indicat qđ mox ait, ἐπώνυμος τοῦ σχολιότητος ἡ κοχλίς. tortuosę enim cõchę. Sed & id nomẽ mulieris meretricis Luciano ἑταιρικῶν XV.

μεταβαίνεις κοπόν] cui non liquet legendum, μεταβαίνει σκοπόν; Mox scribe,

ἐκλύομαι νὴ τοὺς θεούς. ἐκλύεσθαι idem quod ἀδημονεῖν, quod in lemmate. Lucianus ἑταιρ. VIIII. ἐκλύομαι, ὦ δορκάς, ἀπὸ τῆς ἀπορείας.

ἐν λευκῷ λίθῳ] ex Platonis Charmide, in quo Socrates λευκὴ στάθμη, quod non discerneret inter formosos, sed omnes æque amaret: à quo deinde Plutarchus, dein Gellius, & alij. Caussa prouerbio, quia ἐν τοῖς λευκοῖς λίθοις λευκαὶ στάθμαι οὐδὲν δύνανται δεικνύναι, καθάπερ αἱ διὰ τῆς μίλτου. Itaque aiunt dici ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Sophocles.

οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη,
τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι.

Elegãter Lucillius Satyrarum XXVIIII. *Et amabat omnes: nam ut discrimen non facit, neque signat linea alba, sic Socrates in amore & in adolescentulis meliore paullo facie signat nihil quod amaret.* Nam ita legenda, & iungenda vti scribsi: quæ non debuerant docti alio vertere, in optimi & sanctiss. viri dedecus, scribta ipsius laudi.

τὴν στάθμην] monueram hæc delenda, ex repetitione ſuperiorum inculcata. Nunc magis credo eruditiſſimo Caſaubono legenti, τὴν ἀστάθμητον γνώμην. Mox legendum quod ſequitur, ἐρώσης ἀπόντα περιέπει, vt inf. II. XIII. καὶ τὸν πάντα μιμηλῶς ἐρώσης τὰ δρώμενα περὶ ἐκείνης.

πυθέσθαι τῆς σῆς σφοδρότητος] quid hoc ſit, alij viderint. ego nullus intelligo.

ἐξ ὑπογίου] ſcribe, ἐξ ὑπογύου. recenter, deſubito. Lucianus ἐν ἔρωσι. ἐξ ὑπογύου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην. cui opponit, ἀλλ' οὐ παλαιάς. Sicut Ariſtoteles τὸ ἐξ ὑπογύου opponit τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ χρόνου. Idem Lucianus, οὐκ ἐξ ὑπογύου καὶ παρημελημένος, fine eiuſdem libri. Itaque ait mentem ſuam ad mores Cochlidis, vt vt ſunt, vt vt mutantur, verſatilem ac reciprocam, fieri ad inſtar Penelopeæ telæ, quæ ſingulis noctibus redibat ad ſua principia. Legendum, παλιμβόλον.

AD LIBRVM II.

Ad Epistolam primam.

Ἀλλ᾽ ὦ φίλη] ſcribe, ἀλλ᾽ ὦ φίλη πειθὼ παροῦσα σύνεργος. Sed & tu amica Suada adſis adiutrix. Votum fuiſſe patet ex iis quæ ſequuntur, ταῦτα μὲν εὐξάσθω.

ἐκ τείχους κρεμάμενος] In Parœmiis Græcorum. ἐκ τείχους κρέμαται· παροιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων. Theocritus Idyllio XIIII.

μὴ φόνου] male addiderant diſtinctionem inter φόνου & ἦς, quam ſuſtuli. ἐπικωμάζειν, inſultare; notarunt docti ex Thodorito, ἐπικωμάζειν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συνόδοις.

ἑπταέτης] neſcio an vera ſit hæc lectio: certe ego crediderim legendum, ἔπταισεν, repetitione familiari huic ſcribtori. In Petronio ſimile eſt; *fateor me domina ſæpe peccaſſe; nam & homo ſum & adhuc iuuenis. doctiſſimo Caſaubono placebat,* ἑπτακαιδεκαέτης.

τόξα δίκει] τουτέστι, βάλλε. Mox scribe τῷ θεῷ.

καὶ οὐκ οὖσα] corruptum est. forte, καὶ ὁρῶσα. visa flammas; videns saucias.

ταχυπτερρόρυεν] voce vna, vt supra, ταχυναυτήσασαι. Sed scribendum ταχυπτερορρυεῖν. Plato in Phædro: πτερορρυήσασα φέρεται. Est autem ex Alciphrone totus hic locus: ὀξύς ἐστιν ἔρως καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀναπτῆναι. ἐλπίσας πτεροῦται· καὶ ἀπελπίσας ταχυπτερορρυεῖν εἴωθεν ἀπογνωσθείς. διὸ καὶ μέγα τῶν ἑταιρουσῶν ἐστι σόφισμα, ἀεὶ τὸ παρὸν τῆς ἀπολαύσεως ὑπερτιθεμένας ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐραστάς.

κατὰ τὴν ῥοι] scribe, κατὰ τὴν παροιμίαν. ex Luciano ad verbum, ἑταιρ. διαλ. γ. ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλώδιον.

λειμῶνι] Theophylactus Simocatus: πειθάρχει χρόνῳ παιδίον. οὐ γὰρ εὐπρεπεῖς οἱ λειμῶνες ἐν μετοπώρῳ τοῖς ἄνθεσι.

ἀνανθεῖ γὰρ] ex Platonis Symposio: ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ὁ ἔρως. οὗ δ' ἂν εὐανθής

τε καὶ εὐώδης τόπος ᾖ, ἐνταῦθα καὶ ἵζει καὶ μένει.

καταλείπεται εὐφροσύνη] immo σωφροσύνη. vbi non rogatur anus, casta est. nisi si legas, τίς ἔτι καταλείπεται εὐφροσύνη; quænam voluptas superest?

δελφῖνα] In parœmiis Græcorum. δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις. ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰ παιδοτριβούντων, ἐν οἷς ἤσκηται.

ἀλλὰ τῶν προτέρων] ad verbum e Phædro Platonis. ἀλλὰ τῶν προτέρων τε συγγνώμην καὶ τῶνδε χάριν ἔχων, εὐμενὴς καὶ ἵλεως, &c.

I I.

Κατ' ἐμαυτὸν καλῶν] lege, λαλῶν. similis error supra, ἐκκαλῶν, pro ἐκλαλῶν.

ναὶ μὰ τοὶ θεῶν] formula iuramenti. Plato in Phædro. ὄμνυμι γάρ σοι ναὶ μὰ τοὶ θεῶν, εἰ βούλει τὴν πλάτανον ταύτην, ἦ μὴν ἐάν μοι μὴ εἴπῃς τὸν λόγον ἐναντίον αὐτῆς ταύτης, μηδέποτέ σοι ἕτερον λόγον μηδένα μηδενὸς μήτ' ἐξαγγελεῖν.

I I I.

νίκας] scribe, δίκας, caussas, lites. Idem verbū mox corruptū, δοκῶν γυμνασίειον,

Item: ἴις γὰρ ἂν τούτῳ δόξειε καλή.
εἰς τὰ γόνατα] Theocritus,
ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι.
κατὰ τὴν αἴγλην] Virgilius Æn. VIII.
--- *magno curarum fluctuat æstu,*
Atque animum nunc huc celerem, nunc diuidit illuc,
In partesq. rapit varias, perq. omnia versat;
Sicut aquæ tremulũ labris vbi lumẽ aënis
Sole repercussũ, aut radiãtis imaginę lunę,
Omnia peruolitat late loca, iãq. sub auras
Erigitur, summiq. ferit laquearia tecti.
quẽ imitati deinde passim Latini & Itali poëtæ. Egregie Ariostus Canto VIII.
ἔρως ἔρωτος] lege, ἔρως ἢ ἔρωτος.
πολεμεῖται δισκάδειον] scribe, πολεμεῖ παιδισκάδειον, nisi si καταπολεμεῖ, quia iungit quarto casui. Sed multa hic diuersa ab vsu communi. παιδισκάδειον habes etiam infra Ep. VII. ἀμύητον ἀφροδίτης dicit, vt quarta primi, ἀφυῆ καὶ ἀπαίδευτον ἀφροδίτης. decima ἐρωτικῶν ἀμαθεῖς. septima secũdi, φιλήματος ἀμαθὴς, καὶ ἀφροδίτης ἀμύητον.
ἐπιμελὴς] lego, ἐπιμελής. Mox, οὐ μάλα

μὴ μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλων ἀπολαυσαίμεθα τῶν σωμάτων. quomodo hæc postrema rescribenda esse monuit me eruditissimus Casaubonus.

σύμβολος] lege, σύμβουλος, vt supra, δέδοικα σύλβουλοι προσλαβέσθαι.

VI.

νέος] lege προσκεβεβλημένος.

ὄνοιαθα] lege, καὶ ὄνοιαθέ γε δικαίως ἀλλήλων. sumta hæc è Luciano, ἑταιρικῶν XIIII. ἀλλ' ὄναιο αὐτοῦ ἀξία γε οὖσα, καὶ γένοιτο ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρί. Prouerbiale est, & vulgatũ in similibus. Idem Lucianus ἐν λουκίῳ, ὄναιο δὲ τούτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους τοιούτους. Paullo post scribẽdum vna voce τονθορύζεις.

καδμείας νίκης] nota parœmia Grammaticis Græcis & Latinis.

VII.

φύλαξ παρεσταμένη] aliter quam ille, *quem quõdam Ioni Iuno custodem addidit.*

αὕτη] lege, αὐτῇ λαμπάδι καὶ τόξοις.

φιλήματα γὰρ ἔωρα] Theophylactus Simocatus; ἑταιρικῶν ἡδονῶν οὐδὲν ἀσθενέστερον.

Vox πεδοκλῆς quæ ſequitur, corrupta eſt. Sed optime reſtituta ab optimæ memoriæ & doctis omnibus reuerendæ viro Fl. Chriſtiano, σικελὸς ὀμφακίζεσθαι δοκεῖς. Sicuti ego ab eruditiſſimo Claudio Chriſtiano filio eius accepi.

VIII.

Θεοκλῆς] fere perſuaſum habeo Eteoclis nomen hic fuiſſe, non Theoclis, qui ſcelere in fratrem clarus, & natus ex inceſto Oedipodis cũ matre Iocaſta; cui ſimilis amor hic narratur. Tamen non adſeuero.

ἀνέδως] lege, ἀναιδῶς. non enim ἀνεδῶς dicitur, vt ἀνέδην.

τὴν μητέρα] Apuleius Mil. x. nouerca priuignum amans; *Aduocari præcipit filium, quod nomen in eo ipſo, ne ruboris admoneretur, libenter eraderet.* Nam reuerentia magna in nomine, quam expreſſit & Catullus.

Ignaro mater ſubſternens ſe impia nato,
Impia non verita eſt diuos ſcelerare parentes.

X.

Καὶ εἶπεν ἂν] immo, καὶ εἴποις ἄν.

καθάπερ ἑταίρω] lege, ἑταίρα.

τὴν ἐμαυτοῦ τε] lego, τὴν ἐμαυτοῦ τέχνην, ἄμφω θεάσωμεν συμφωνούσας ἀλλήλαις.

XI.

Εβουλόμην] de duplici amore eleganter etiam Ouidius Amorum II. x.

ἔοικα γ' οὖν κυβερνήτῃ] Ouidius.

Errat, vt à ventis discordibus acta faselus.

XII.

Εὐβολίδης] lege, δ' Εὐβουλίδης ἡγησιστράτῳ.

ὦ γυναῖ] ex Aristophanis Nubibus.

ἔγωγ' ἂν αὐτῇ θοἰμάτιον δεικνὺς τόδε,

πρόφασιν, ἔφασκον, ὦ γυναῖ, λίαν ἀπατᾷς.

ἐκπέμψασθε] lege, ἐκπέμψασθαι τῆς οἰκίας πρὶν τι σκαιότερον ὑπομείνω. Et mox, ἐπειδὴ τούτων.

ἔστιν δεδόχθω] lege, ἔστω, δεδόχθω, vt supra XXI. primi.

ἄρκτου παρούσης, φησὶν] scribe, φασίν. In Paroemijs Græcorum: ἄρκτου παρούσης ἴχνη ζητεῖς, ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ αὐτῆς Βακχυλίδης ἐν παιᾶσιν.

XIII.

ciphrone. τὴν δ' ἡμετέραν οἰκίαν ὡς οὐδὲ ἰδὼν πρότερον παρέρχῃ.

θρύπτῃ πάμφιλε] ex Luciano ἑταιρ. XII. θρύπτει, ὦ λυσία, πρὸς ἐμέ, καὶ καλῶς. ὅτι μήτ' ἀργύριον ᾔτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἔνδον ἕτερος, εἰποῦσα. ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. Vnde vides melius hic legi ἐλθόντα quam ἐθέλοντα.

ἐγὼ διέφθειρά σε] Et hæc ex eodem Luciani dialogo: σὺ, ὦ Γόργων, διέφθειρας αὐτὸν, ὑπεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν. ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παῦε, ὦ τάλαινα δακρύουσα, καὶ ἤν μοι πείθῃς, ἅπαξ ἢ δὶς ἀπόκλεισον ἐλθόντα. ὄψει γὰρ ἀνακαιομένους αὐτὸν πάνυ, καὶ ἀντιμεμηνότα ἀληθῶς.

ἡ λαικὰς] λαικάζειν, πορνεύειν. Scholiaſtes Ariſtophanis.

XVII.

Φάσκων] ſcribe, ἔφασκον. Spartanarum hortamenta liberis euntibus ad bellum, ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς. Idem paruulis recens natis & in ſcutum impoſitis adclamatum notant.

læ, vt χρυσίδες aureæ. Aristophanes, Athenæus, Pollux. legendum autem, καταπέπωκε.

τὰ δρώμενα] lege τὰ δρωμένα.

ὁ κρὴς τὴν θάλασσαν] ἐπὶ τῶν ἐν οἷς διαφέρουσι, ταῦτα φθέγγειν προσποιουμένων, ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ Κρῆτες ἐγένοντο. Paroemiæ Grecæ.

πατάλου γυμνότερον] In Parœmiis Grecorum, γυμνότερος πατάλου, περὶ τῶν σφόδρα ἀπόρων.

μυρία] lege, μυρία. πενία μυρία, ingens egestas, vt σπουδὴ μυρία, Luciano; διαφορότης μυρία, Platoni. Mox pro περιφρονήκασι malim περιφρονήκασι.

τὰς ἴγγας] quis non videt scribendum, ἴυγγας; Ιυγγες, amatoriæ illecebræ, & philtra. Theocritus, Xenophon, Apuleius; alij passim. Paullo post legendum, ἢ μὴ πλασαμένη σώφρονος ἤδη· ὁ δὲ &c.

XVIIII.

περιπαρασκευάζουσα] scribe, περιπαρασκευάζουσα.

περιθυρῶν] lege, ἢ περὶ θυρῶν ἀκήκοα νέων κωμαστῶν ὑπαγρυπνούντων. hoc postremum

pro δίκων. Etiam legendum hic, τί οὕτω οὗτος ἔγημε, deleta σιγμῇ.

τὸ λοιπουῦ] ſcribe, τὸ λυπουῦ. ſupra viceſima ſecunda primi, καὶ τὸ λυπουῦ εἴπερ τί ἐστιν θερμαπεδόσαι. & XVI. τὸ λυπουῦ ἐκλαλάδιν.

μή με δικόρραφος] parodia ex Homeri Iliad. λ.

δεινὸς ἀνὴρ τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο.

IIII.

οὐ καταβέβηκεν] legerim, οὐ καταβεβήκειν οὕτως, ἵνα σε τυχὸν, &c. non ſic deſcendiſſem, vt te quaſi per tranſennam viderem. quæ ſequuntur, aliquid ſimile eam voluiſſe arguunt.

ἐπ' αὐτὸν] & hoc corruptum. crediderim legendum, ἐπ' αὐτῶν ἐπιλαβοῦσα τῶν ὤτων κομίζουσα τὴν κάλπην.

ὥστε τεθνόθρηξ] malo ὡς τεθνεόθριξ. ex Platone, initio Eutyphronis, οἷ τεθάνόθειχα καὶ οὐ πάνυ εὔγνωμον.

V.

δοκοῦ εἶε] quid reſcribendum ſit non video. Sententiæ conueniret δοκούσης. Supra legendum vna voce ποθήσειεν.

μόνῳ τῷ φιλήματι, καὶ ζητοῦντι καταβῆναι κάτω, ἀναστρέφει τε σὺν τῷ ἄσθματι τὸ φίλημα, καὶ μηδὲν ἕπεται, καὶ βάλλει τὴν καρδίαν. ἡ δὲ ταραχθεῖσα τῷ φιλήματι πάλλεται. εἰ δὲ μὴ τοῖς σπλάγχνοις ἦν δεδεμένη, ἠκολούθησεν ἂν καὶ ἀνείλκυσεν αὐτὴν τοῖς φιλήμασι.

XX.

Τὴν ἀπὸ σκυθῶν] παροιμιώδης λόγος. Lucianus ἑταιρ. τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ σκυθῶν ῥῆσις. Ælianus, Athenæus, Laërtius. quîs diuersæ caussæ huius sermonis. mihi verisimilior visa, quæ à præciso respõso Scytharum ad Darium, quem nihil quam flere iusserunt.

εἰς πῦρ ξαίνεις] Grammatici Græci; εἰς πῦρ ξαίνειν, παροιμιακὸν ἐπὶ τῶν καθ' αὑτῶν τι πραττόντων μάτην ἢ λεγόντων.

γύργαθον φυσᾷς] variant paroemiographi; quidam γύργαθον explicantes κλίνην, ἐν ᾗ τοὺς παρέτους καὶ δαιμονιώδεις στροβοῦσι. alij, τὸ δίκτυον. quod malo sequi, quia in iisdem inuenio paroemiam, δίκτυον φυσᾷς. At id quod sequitur, σπόγγῳ πάτταλον κρούειν, retinuimus fere in sermone

θαῤῥᾶς. quamuis & θαῤῥεῖν ferri poteſt.

τῆς φύσεως βολομένης] ſcribe, βουλομένης.

Anaxandridæ verſus eſt,

ἡ φύσις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει.

Apud Cyrillum II. de Trinitate. ſed apud Ariſtotelem Ethic. VII. x:

ἡ πόλις ἐβούλεθ' ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει.

quod non debuit mutare Lambinus in ἐβούλετο, vt hinc vides.

ἡδέως μάλα ἔπαρεν] leue mendum turbauerat me in priori editione; nec iuuabant docti quos conſulueram plures. At quid clarius quam ſcribendum, ἔπταρεν. Omina e ſternutationibus crebra ſtultæ veterum credulitati, quorum exempla, & diſcrimina recenſere non eſt huius loci. Puella quia ſuauiter ſternutauit, in meliorem partem accipit. & quia nihil ipſi iucundius quam amari ab amato, primum explicat de eius memoria. Poſtea audet etiam omen trahere ad deſiderium integri complexus. Hoc enim volunt illa: εἴθε καὶ ἑαυτὴν ἤδη, καὶ

μάτην λύκος χανὼν παρὰ μικρόν. In paroemiis Græcorum. λέγεται δὲ λύκον ἐπειδὰν ἁρπάσαι τι βούληται, κεχηνότα παραγίνεσθαι ἐπ' αὐτό. ὅταν οὖν μὴ λάβῃ ὃ προαιρεῖται, κατὰ κενὸν αὐτὸν χανεῖν φασι. ἐπὶ τῶν συνελπιζόντων χρηματίσασθαι, διαμαρτανόντων δέ. Apuleius in Apologia. *Verum, vt dij voluere, quasi cæca bestia incassum hiauit.*

XXI.

Κατὰ τὴν παροιμίαν] χάριτες γυμναὶ in Græcorũ paroemiis duplici respectu, ἤτοι ὅτι δεῖ ἀφειδῶς καὶ φανερῶς χαρίζεσθαι, ἢ ὅτι οἱ ἀχάριστοι τὸν ἑαυτῶν κόσμον ἀφήρηνται. Legendum mox, ἀδόλοι.

ὀφρὺς μέλαινα] ex Theocrito Idyl. XXIIII. καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις.

ὦ μέλισσα ἐμέ] vlcus, cui non medeor.

γαννυμένους] Plato in Phędro: ὅτι ἐμοὶ ἐδόκεις γάνυσθαι ἀπὸ τοῦ λόγου.

παρῶ] scribe, πειρῶ. ne tenta euellere e meo corde.

XXII.

προσιμματεύοντα] scribe προσεμβατεύοντα.

ἄπιστα τὰ τῶν σῶν χειλέων φιλήματα.

ἡ δὲ ψυχὴ ταῖς θύραις] alia ratione animi ianuæ oculi, quia per eos amor in animum ſe inſinuat. Maximus Tyrius ſermone VIII. ἀγχηπλαίω δὲ μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν προσελθὼν ὁ ἔρως ἐνταῦθα ἔστη ἐπὶ θύραις τῆς ψυχῆς. Vide quæ infra fine Epiſtolæ XVIIII.

σὺν δὲ σῶμα] ratio Grámatica poſtulat σὺν τῷ σώματι. Paulio poſt diſtinguẽdum: παῦσαι πρὸς θεῶν. ὡς ἐρῶσαν ἀδικοῦσί σε, &c. Et mox, καὶ σὺ γὰρ ἐκείνων δουλεύεις.

δουλεύεις] Achilles Statius V. καὶ ταῦτα, ἔρωτος καὶ σὺ δοῦλος ὤν. οὐκ ἐφοβήθη αὐτοῦ τὰ μηνίματα;

κἀγώ τε καὶ σὺ] prouerbialiter. In parœmijs Grecorum: ἐγώ τε καὶ σὺ ταὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν. ἐπὶ τῶν ὅμοια πασχόντων.

σικελὸς ὀμφακίζει] notant Parœmiographi tranſlatum à Siculis, qui etiam τὰς ἀβρώτους ὄμφακας ἔκλεπτον, diciq. ἐπὶ τῶν τὰ μηδενὸς ἄξια κλεπτόντων. Eleganter Tibullus in eandem ſententiam:

Quid fraudare iuuat vitẽ creſcẽtib. vuis?

tabimus. Et inde origo vocabuli noſtri Gallici, *demain*, & Italici, *domani*, quo craſtinum exprimimus. *Main* antiquo ſermone noſtro, mane, quod nunc *matin*. Qui fuerint Athenis οἱ ἕνδεκα, notum. Pro ijs Triumviros, Romanorum more expreſſo, quod ſolitum antiquis & probis interpretibus. Apuleius de Mundo; *Hic ad minutiam frumentatum venit*: quod Ariſtoteles dixerat, ἥκεις εἰς τὸ πρυτανεῖον ἐπισιτισάμενος. quia victus quibuſdam e prytaneo publice Athenis, ſicuti plebi e Minutia Romæ. Τοιχώρυχον perfoſſorem vocant Plautus & Apuleius. In fine ſcribe, τοῦτον φυλάξω. Cetera deſunt.

Nã ita rectiſſime doctiſſimus Scaliger auctoribus libris: Deos parentes, θεοὺς πατρῴους. In ſermone Corneliæ ad C. Gracchum filium, ex Cornelij Nepotis libris; *Vbi mortua ero, parentabis mihi, & inuocabis deum parentem. in eo tempore non pudet te eorum Deûm preces expetere, quos viuos atq. præſentes relictos atq. deſertos habueris.* Inuocabis Deum parentem, θεὸν πατρῷον, ἢ μητρῷον. quod mox pro eodem dixit, Deorum parentiũ preces expetere. Nam inuocare & preces expetere, idẽ. Plautus Rudente;

Qui ſunt qui à patrona preces mea expeteſſunt.

quod non fuerat mutandum. Ita votũ poſtulare, Apuleius Florido primo.

VIIII.

περὶ τῆς ἐπιορκίας] lege, περὸς τῆς ἐπιορκίας. Mox legendum, Ἀμπελίδι.

τοῦ μὲν μέρος] lege τοῦ μὲν μέρους. paullo ante vide num τηλικοῦτον ὅρκον ſcribendum ſit, an θηλυκῶς τὸν ὅρκον, muliebri more, quod Plautus Milite, *Muliebri feciſti fide.*

95. 6. puerum venuſtum. vlt. Pythiadem: nam.
104. 9. in marg. ἐδάκρυε πε.
108. 3. ἤλασμαι.
109. vlt. antiſtes.
112. 15. in marg. ὑπελθούσῃ.
115. 13. ferre iuuenis.
129. 11. fietque.
130. 22. ἀπόχου.
139. 13. doctæ.
140. 12. καρτερεῖ. 13. λίαν.
143. 19. delicit.
145. 15. inſtabili.
148. 5. ΝΕΟΣ ΥΠ'.
150. 3. νεῶ. 8. τὸν.
154. 6. κεκτημένη.
162. 1. περιτρέπων. 3. & 7. pro τυχὸν, credo legendum primo loco τὸν, altero τιὼ. erroremque natum ex notis male intellectis ab exſcribtore.
171. 11. nequid.
173. 8. quodammodo.
174. 15. ἐξαποστελῶ.
177. 21. diſſoluturam.
186. 9. νέος.
190. 9. ἐκδιδάσκεται.
192. 14. πάσην.
207. 21. ille prior Apuleij.
227. tres primæ lineæ loco motæ ſunt, poſt ſeptimam reſcribendæ.
242. 19. Syphax. vlt. καί μενῆ.
259. 19. quod.
262. 14. Theodoreto.
268. 6. σύμβουλον.

XIII.

καθεύδουσα] lego, καθεύδουσαν ἀφεὶς μεγαράδε πρεσβύτης. Mox ſcribo, καὶ διζουσος οὐκ.

ἐβόμβει μοι] videretur ſcribendum: οὐκ ἐβόμβει σοι τὰ ὦτα, ὅτε σου &c. vt roget Philonidem, num ex aurium tinnitu ſenſerit fieri mentionem ſui: ſicuti apud Lucianum ἑταιρ. XIIII. ἦ που ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; ἀεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων. Sed malo, ἐβόμβει μοι τὰ ὦτα, ſine negatiua: quod ſolet accidere amantibus. Sappho: βομβεῦσι δ' ἀκοαί μου. ex qua Catullus:

--- *ſonitu ſuopte Tintinant aures.* ---

XIIII.

διάλλακτος] omnino ſcribendum, ἀδιάλλακτος.

αἱ τῶν ἐρώτων] ſcribe, ἐρώντων. Amantium ira amoris integratio eſt.

XV.

Χρύσης] lege, Χρῦσις. Comicis notum nomen.

XVI.

ὡς οὐδὲ ἰδών ποτε] Eadem verba in Al-

ἢ τάφον ἢ γάμον] vt ſupra Acontius l. x.

ἢ τρεῖς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβοι] τρεῖς ἕξ, παντελῆ νίκην δηλοῖ, τρεῖς κύβοι, παντελῆ ἧτταν. nam illis tres cubi, tres vniones, qui minimus iactus; contra ſummus & νικητήριος βόλος, ter ſex. Vide Æſchylum Perſis, Euſtathium in Iliad. π. & Paroemiographos.

XVIII.

Πλασσαμένην] lege, πλασαμένη. Similem huic fallaciæ habes in Luciani Philopſeude.

ὁ γὰρ ἄνθρωπος] omnino aliquid deeſt.

τῶν περιέργων] περιέργους pro magis, vt Latinis curioſos, notauerunt iamdudum docti ex Actis Apoſtolorum, & ex Horatio. Habes & curioſas viſiones pro magicis in D. Auguſtino Confeſſ. x.

τὸ ἄνθρωπον] lege, τὸν. & mox, ἐνεαπιδύετο. Paullo poſt velim, τὸν ὑπόκρισιν πιστουμένη. vel τὴν ὑπόκρισιν τοῦ δώρου πιστουμένη: fidem factura ſimulationi.

ἀργυρειδῶν] ἀργυρείδες, argenteæ phia-

Casaubonus malebat, ὑπ' ἐμοῦ μενόντα.

ἱκανὸς δὲ] ex Platonis Lyside, vnde & habet τὸ τοῦ Ἱπποθάλους nomen: ἱκανὸς δὲ καὶ ἀπὸ μόνου τούτου γιγνώσκεσθαι, τοῦ παιδὸς ὀνόματος.

τοῦτο γὰρ φίλημα] supra Ep. VII. ἐγγὺς μὲν τοῦ στόματος ἡ καρδία, ἡ δὲ ψυχὴ τῶν θυρῶν. Plato:

τὴν ψυχὴν ἀγάθωνα φιλῶν ἐπὶ χείλεσιν εἶχον.
ἦλθε γὰρ ἡ τλήμων ὡς διαβησομένη.

Et ex eo ille apud Gellium: *Dum semihiulcô suauio*, &c. Lucretius:

Adfigũt auide corpus, iunguntq. saliuas
Oris, & inspirãt pressantes dentibus ora:
Nequiquã: quoniã nihil inde abradere possunt,
Nec penetrare & abire in corpus corpore toto;
Nam facere interdum velle & certare videntur &c.

Achilles Statius lib. II. πρὸς δὲ τὸ τέρμα αὐτῆς τῆς ἀφροδίτης ἡ γυνὴ λυομένη πέφυκεν ἀσθμαίνειν ὑπὸ καυματώδους ἡδονῆς. τὸ δὲ ἆσθμα σὺν πνεύματι ἐρωτικῷ μέχρι τῶν τοῦ στόματος χειλέων ἀναθορὸν συντυγχάνει πλανω-

vulgari, quum irritum & frustra operam insumentem hominem dicimus festuca clauum adigere.

ὡς ἀπράμων] Plutarchus symposiac. τὸν αὐθάδη καὶ σκληρὸν ἄνθρωπον ἐκ μεταφορᾶς κερασφόρον καὶ ἀτεράμονα προσηγόρευον.

ζωγρηθῆτα] lege, ζωγρηθέντα. Et mox, ἐκδιδάσκετε. Item, ἀστρώτους. item, ἀξιοῦντες.

ὡς γὰρ λύκοι] vetus poëta apud Platonem Phædro:

ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσ', ὡς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί. quem versum rescribes integrum in Paroemiis Apostolij, vbi tantum pars eius posterior. Menander:

λυκοφιλίαι μέν εἰσιν αἱ διαλλαγαί.

Mox legendum, τὴν ἑαυτῶν ἀποπληρώσετε.

τοὺς ὅρκους] passim amatoria iuramenta irrita. Plato in Phædro. In Paroemiis Græcorum, ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος. ἐπὶ γὰρ τοῖς ἐρωτικοῖς ἐπιορκουμένοις οἱ θεοὶ οὐκ ὀργίζονται.

λύκος οὕτω χανών] prouerbialiter de ijs qui irriti abeunt voti sui, λύκος μάτην χανών. Lucianus ἐν ἀλεκτρυόνι. εἱστήκειν οὕτω χανών.

τα. ἐμβατεύειν, idem quod ἐμβαίνειν. vnde ἐμβασικοίτης, Incubus: quod nomen cynædo apud Petronium, & in eo iocus, quod promisso incubo repræsentetur cynędus cui id nominis, sicuti in Carpo scissore apud eundem Petronium. Nam cynædi sane alij ab incubis.

πάντα τελέως συγχέοντα] Propertius:

Apparent non vlla toro vestigia presso,
Signa voluptatis non iacuisse duos.

Petronius. *Ego ne suspicioni relinquerem locum, lectulum vestimentis impleui, vniusque hominis vestigium ad corporis mei mensuram figuraui.*

ἕωθεν] ita legendum. mane tradere Triumviris. Mane, id est, crastino matutino: vt vesperi, est hesterno vesperi. Xenophon Hellenic. IIII. καὶ γὰρ ἑσπέρας συνεδείπνουν αὐτῷ. heri vesperi. In Apuleio & in Plauto eodem modo. In hoc etiam matutinum pro crastinum, si modo recta est lectio quæ in plerisque libris, Menæchmis: *Inde vsque ad diurnam stellam matutinam po-*

Animaduertenda.

Pag. 3. li. 1. ſcribe, ARISTÆNETI.

4. 2. ἄγλην λευκότατοι. Nemo eſt qui non videat corruptum locum, & ſtatim iudicet reſcribẽdum, ἄγλην λευκότατον. Sed aliud latet, reſcribendumq. αἱ γλῆναι λευκόταται. Nam vt ſupra dixit, τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν, αἱ κόραι λευκόταται: ita nunc prorſus ſimili conſtructione, τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν, αἱ γλῆναι λευκόταται. Γλήνη, pars oculi, quam plerique eandem volunt eſſe cum pupilla, quæ eſt κόρη. Pollux, τὴν τῆς κόρης αὐγήν. noſter, vt vides, τὸ κύκλῳ λευκόν. non dubito quin hæc emendatio doctis omnibus certiſſima videatur.

22. 12. ἀκροχειρίζουσαι. 14. εἰς ἑαυτὰς προσκ. 15. αὐτή.

24. 1. διάργυρον.

28. 6. ἤδη.

31. 23. lampada.

32. 1. δυσύχημα.

35. vlt. decore.

45. 22. Acontio nubam.

49. 2. propediem.

59. 16. conditionem.

60. 15. ἤθων.

62. 1. in margine, ἵκοντο.

67. 18. ediceret.

70. 11. κιθαρίσματα.

72. 17. ὡς ἐπαφροδίτως.

73. 19. eius.

76. 18. πόλεων.

84. 3. θατέρου.

92. 8. βελτίων.